

İlker ÜLGEN

Ömrünü yazmaya adanmış, bu cesareti gösterebilen kaç kişi var ki, bütün zamanını okumaya ve yazmaya ayırabilen? Ve o yazarı bulabilen, nitelikli olanın izini sürebilen kaç yayınevi var ki bu kadar çoklukta... O sessizliğe inebilen kaç okur, kuyuya atılan taşın sesini duyabilen kaç kulak var?

İlker Ülgen 1981 Ankara doğumlu, Ankara'da yazıyor ve gizli kalmayı seviyor. **Aynadaki Yatak** yazarın yayımlanan ilk telif eseridir...

(MedaKitap)

Yazarın ayrıca; **Karınca Bedenine Tıkıştırılmış Filler** (2011), **Zamanın Kıymıklı Dehlizlerinde Zamanı Kovalayan Kıygın Zaman Yolcusu** (2011), **Döngünün Sonu** (2009) ve **Aptal Filozof: Figüranlar** (2009) adlı kitapları mevcuttur.

AYNADAKİ YATAK - İlker ÜLGEN

1. Baskı: Mayıs 2018, **Baskı Adedi:** 1000

ISBN: 978-605-81804-2-0

Genel Yayın Yönetmeni: Ali Hikmet Eren

Kapak Deseni: Nezihe Gökçe

Baskı Hazırlık: Karizma Reklam - 0312-418 20 92

Baskı: Kalkan Matbaacılık

Büyük Sanayi Sitesi, 1. Cadde No: 99 D: 32

İskitler/Ankara, Tel: 0312 - 341 92 34

© Tüm yayın hakları saklıdır. Yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa, fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.

MedaKitap Alba Yayınları

Ayvalı Mah. 215. Sok. Kalem Sitesi, No: 2/5

Keçiören / Ankara

Sertifika No: 40268 **www.medakitap.com**

İlker ÜLGEN

AYNADAKİ YATAK

-öykü-

İÇİNDEKİLER

Zar Kanatlı Melekler	7
Çilli	19
Kaydıraftan Kayan Işıklar	27
Genç Kız Kafesi	49
Mum Eritme Geceleri	61
Aynadaki Yatak	69
Sağanak Manzaraları.....	99
Mükellef Bir Sofra	113
Gezilesi Yerler, Yenilesi Yemekler	123
Saf Erkek Aklının Eleştirisi	137

Zar Kanatlı Melekler

I.

Terlemiş, kızarmış, dünyanın sonu kapının hemen ardında sanki onu bekliyormuş gibi bakıyordu kız. Özenle örüldüğü belli olan siyah saçları dağılmaya başlamış, üstü başı koşturmaktan kaykılmış, yer yer tozlanmıştı.

Onu kapının eşiğinde gören annesi, elindeki eski faniladan bozma temizlik bezini leğenin üzerinde birkaç tur daha burup, suyunu akıttı. Gözlerini bembeyaz seramiklere çevirdi, var gücüyle devam etti yerleri ovalamaya.

“Yine ne oldu, o köpek kovaladı değil mi?” dedi, bezgin bir biçimde.

Kız annesine doğru atıldı, titrek bir sesle “Anne,” diyebildi, sonra da sımsıkı sarıldı. Kızının titrediğini ve ağladığını anlayan kadın dizlerinin üzerinde doğruldu, kızını kendisine döndürerek omuzlarından kavradı.

“Söyle ne oldu? Söylesene yavrum.”

“An... ne...” Sesi zar zor duyuluyordu, hıçkırarak ağladığından sözcükler ağzının içinde eriyordu. “Kardeş... im... kardeş... im...”

“Ee, ne oldu kardeşine, söylesene!”

Yutkundu, bir çırpıda söyledi içindekini.

“Kardeşimin namusu gitti!”

Bir anda zeminle, eşyalarla, evle bütünleşti kadın, kapı girişinin önüne yersizce fırlatılmış bir yontu gibi donakaldı. Eşyaları etkilemeyen bir deprem zar zar duvarları ve zemini sarstı, coşkun bir nehir geldi, dizlerini, baldırlarını, ayaklarını soğuk soğuk yaladı. Bu karmaşanın arasında bir an kapı girişinin karşısındaki duvarda bulunan aile fotoğrafına takıldı gözü. Küçük kızını gördü, “Anne, anne!” diye cıvıladı fotoğraftaki kız ve zemini ateş aldı. Kadın titredi, fotoğrafın orta yerindeki bıyıklı kocasıyla rastlaştı sonra da. “Hayırdır hanım, neyin var?” dedi soğuk, çatallı, fosur fosur sigara dumanı kokan bir ses. Bir anda kendisini topladı kadın, kızının

üzerine atıldı, kollarından sarsarak bağırdı.

“Ne demek namusu gitti? Ne oldu? Ne oldu? Nerede şimdi? Söylesene kızım ne oldu?”

Kız kekeleyordu hıçkırıkların arasında, “Kardeşim, kardeşim...” deyip tekliyor, söylediklerinden pek bir anlam çıkmıyordu. Zar zor, biraz da tartaklayarak kızın karşı binadaki komşularının evinde olduğunu öğrenebildi sonunda.

Ayağa kalktı, bacaklarının, eteğinin ıslak olduğunu gördü ama aldırmadı. Devrilmiş leğeni ayağıyla öteledi, kızının elini sıkıca tutup fırladı kapıdan. Son anda geri dönüp ayağına bir terlik geçirdi, kapının ardından anahtarı kaptı.

Bacaklarının titreklğine, her adımda çıt diye kırılacaklarını sanmasına karşın merdivenlerden son hız inmeye başladı. Kızını da elinden çekerek götürdüğünden birkaç kez neredeyse yere kapaklanacaklardı birlikte. Bu hızlı inişe karşın komşu dairelerin sahanlıklarından geçerken yavaşlıyor, çıt çıkarmamaya çalışarak sakınlı adımlar atıyordu. İçerilerden inadına ayak sesleri geliyor, sanki kapılar gıcırdıyordu.

“Komşum tam ben de sana geliyordum, bizim erler gelmeden önce birer kahve içer, iki çift lafın belini kırarız diye. Sonra da falıma bakiverirdin. Hah, yani hiç inanmazdım şu fal olayına ama sende bir keramet var, çıkıyor söylediklerinin hepsi inan ki. Senin geline yol gözüküyor demiştin ya geçenlerde, şıp diye çıktı dediğin, memleketine gidiyor, annesinin yanına. Torunu da götürecekmiş o gök gözlü, aman, kafa dinlerim ben de be komşum, değil mi? Dır dır dır, vır vır vır, o pabuç kadar dilden kurtulurum. Geçenlerde ne yaptı bu bana biliyor musun? Sabahtan akşama kadar evlerini temizlemişim iyilik olsun diye, belim sırtım ağrıya ağrıya, ama hanımefendi işten gelince kudurdu, eşyaların yerlerini nasıl olur da ona sormadan değiştirmişim diye bir de utanmadan azarladı. Beni, koskoca kadını! Ayıp değil mi be komşum, he, ayıp değil mi, söyle, bana yazık değil mi?”

Yazık yazık yazık! Ah güzel kızcağızım, ah tatlı kızım, sana çok yazık!

Geçen günlere ait çeşit çeşit konuşmalar sahanlıklarda, merdiven boşluğunda yankılanıyordu ama kadın hiçbirini duymuyor,

aralarından sıyrılıyordu bir çırpıda. Kalbinin yoğun gümbürtüsü, tapırdayan adımları, büyük kızının burun çekişleri, uzaklardan hızla geçen arabaların boğuk motorları, bahçede top oynayan çocukların tiz küfürleri. Tüm bu sesler birbirine karışmış, düşünmesinin önüne geçen bir perde olarak çevresini sarmıştı. Neyse ki hiçbir komşusuna yakalanmadan çıkış kapısına vardı.

İki bina arasındaki yıkıntı bir kulübeden, azman, tüyleri yer yer dökülmüş, kahverengi bir köpek havlayınca ürktü, yerinde zıpladı.

“Hoşt,” diye bağırdı, hatta az daha terliğini fırlatacağı köpeğin başına.

“Hayrola yenge, bu ne hal?

Yanına dönünce elinde alışveriş torbasıyla ona yaklaşmakta olan kayınbiraderini gördü.

“Ne varmış halimde?”

“Ne bileyim. Yüzün kireç gibi, hasta mısın?”

“Yok, değilim hasta. Camı kapıyı siliyordum ya, ondandır.”

“Sen de amma yorarsın kendini ha! Daha dün silmedin mi sen her yanı?”

“Yaz günü toz bağıyor ortalık.”

Bir yandan da gitmekte olduğu binaya doğru yanaşıyordu kadın adım adım.

“Bizimki niye ağlıyor? Ne oldu amcası, düştün mü?”

“Evet ya, oynarken düşmüş. Şuraya, bizim komşu var ya, ona gideyim de elini yüzünü yıkayayım.”

“Evden gelmiyor musunuz ki?”

“Evet de öbür kız oradaymış, onu da alıp geleyim.”

“Ben alayım istersen, sen eve çık yüzünü yıka bunun.”

“Yok yok! Sen çık eve, biz geliriz hemen. Çık, çık sen eve.”

Daha fazla konuşacak dermanı kalmamıştı artık, hızlandı, kızını çekiştire çekiştire öbür binanın kapısından içeri daldı. Loş, ferah, serin bir mağara karşıladı onu bir anlığına. Çevresi hızla değişti, bunaltıcı hava pencerelerden içeri doldu, kızarmış balıkla köfte arası

bir koku kapı aralıklarından yayıldı, merdiven altından eski püskü bisikletler onları selamladı, dev merdivenler önlerine doğru serildi.

Neyse ki komşusu iki kat yukarıdaydı, kalan son dermanıyla kendisini ve kızını oraya attı. Pembe kırmızı çiçeklerle donatılmış hasır bir sepet, kapı gözünün hemen altında karşıladı onları. Duvardaki sararmış düğmeye dokundu, sayısız kere duyduğu ama televizyonda birkaç kez senfoni eşliğinde denk geldiğinde nereden tanıdığını çıkaramadığı ezgi kapının ardını doldurdu.

Bir anlığına krem rengi kapının arkasından gümüşü bir aydınlığın, güleç kızının ve “Sana şaka yaptık ki biiiz!” diyecek birilerinin çıkacağını düşledi. “Ama eşek şakası bu yani!” diyerek kızlarını dövdüğü, günlerce darılıp onlarla konuşmadığı imgeler hızla aklından geçti.

Kapıyı yüzü solmuş, gözleri dolu dolu olmuş, sarı çiçekli bornozuyla komşusu açınca iyice fenalaştı, zar zor uzanıp kapı kulpuna, oradan da kadının kollarına tutundu. Son bir gayretle birkaç adım daha attı, kızının ağlayan sesinin zayıfça duyulduğu odaya yöneldi. Kızını o durumda görünce biri tavanı hızla çaktı gözlerinin hizasından.

2.

Gözlerini biraz sonra açtığında komşu kadın yanı başına diz çökmüş, hafif hafif yanağına vuruyor, bir yandan da kolonya koklatıyordu. Bir çırpıda doğruldu, kızını az önce gördüğü yöne baktı.

Kızı kolçakları tiftiklenmiş, altın renkli ufak şamdanlara benzeyen garip desenlerle bezeli, bordo bir kanepenin üzerinde uzanıyordu. Simsiyah, uzun saçları birbirine karışmış, tozdan ak ak olmuş, pek çok tel terden alınına yapışmıştı. Ağlamaktan şişen, kızaran gözlerinden, annesinin bayılmasıyla birlikte yeniden gözyaşları dökülmeye başladı damla damla. Ağzının çevresi de bir heves ruj sürmüşçesine kırmızıydı. Ama asıl önemli olan bacaklarını ve kasıkların çevreleyen, temiz yanlarından anlaşıldığı kadarıyla yakın zamanda alınmış olan, ortası boydan boya yırtılmış, kanlar içindeki açık sarı etekti.

Kızına yaklaşmak, bir söz söylemek, sarılmak, onu avutmak, öpmek istiyordu ama yapamadı, dışarıda oynayan haylaz çocuklar tepinin duruyor, sarstıkça sarsıyorlardı binayı o an. Kızının az ötesine, yere

çökebildi, dizlerine sessizce vura vura, kesik kesik ağlamaya başladı. Evi dolduran geveze eşyaların dırıltıları olmasa, sıcak, içten, şefkatli bir biçimde kızına bakabilirdi hatta arada.

“Bu da mı gelecekti başımıza, bu da mı?” dedi camında birkaç çizik olan, bütünleşik sehpasıyla aynı renkteki gri televizyon cızırtılı bir sesle.

“Nereden çıktı ah bu felaket?” diye tiktaklandı yelkovanı düşmüş duvardaki eşantiyon saat.

“Ne yaparız ki şimdi, ne yapacağız, ne?” diye telaşla vınladı üstü başı fotoğraflarla dolu olan buzdolabı mutfak kapısının oradan.

“Herkes ne deriz, insanların yüzüne nasıl bakarız artık?” dedi çalkalanan bir sesle buzdolabının hemen yanında duran köpüklü çamaşır makinesi.

“Gencecik yavrucak, kaydı hayatı işte, kaydı gitti!” diye fokurdadı kayık sifonlu pembe rezervuar tuvaletten başını çıkararak.

“Ah şu talihsiz başımız, ah zavallı yavrumuz, ah güzeller güzeli kızımız!” diyerek pencerenin önünden hızla uçuştı birkaç yoluk güvercin.

“Bu da geçer be dostlar, zaman geçer, dertler biter!” diye ışıldadı güneş ışınları bembeyaz, üstleri yaprak desenli, uçları dantelli perdelerin arasından, duvardaki fotoğrafın üzerinden yansıdı.

Annenin gözleri fotoğrafa kaydı. Arkalarındaki cart yeşil ormanla, aşırı cilalı tahta köprüyle, zemini kaplayan renk renk yaprakla uyuşmayan parlaklıkta, objektif yerine uzaklara, mutluluğa, umuda ya da işte o sıra ormandalar ya, sanki şirin bir hayvan ötelерinden geçiyormuş da ona bakıyorlarmış gibi sırttan yeni evli çiftin fotoğrafına.

Dinçleştirilmeye çalışılmış bitkin yüzü, dudaklarıyla gözlerinde aşırıya kaçan makyajı, röfleli saçlarına firketelerle tutturulmuş, topuzundan hafif kaymış duvağı, zarif incilerden imitasyon kolyeyi, kolyeyi tamamlayan yine sahte küpeyi, aynı aşırı beyazlıkta parıldayan dişleri, göğüslerini sıkın, çatalını olabildiğine saklayan, dantelli, kabarık, şu an toz içindeki bir kutuyla dolaplarının üzerinde yılanan gelinliği, göğüslerin hizasında kavuşmuş sımsıkı elleri, pahalıya benzeyen, düğün yemeğı sırasında kaybolduğundan

akşam epey patırtı çıkarttıran bir kol düğmesini, iyi ütölmüş, güneşte parıldayan bir zift kadar siyah smokini, aynı tondaki kravatı, üzerinde ufacık bir takım logosu bulunan kravatlığı, ilk kez giyildiği yakanın ve ceketten çıkmış manşetin beyazlığından belli olan gömleği, fotomontajla iyice bulanıklaştırıldığından sinek kaydı tıraşlı yanakların dişileştiğini görmedi. Bu fotoğrafın oldukça benzer bir eşi kendi evlerinde de vardı, televizyon odalarındaki dantelli rafın üzerinde, minik kadın biblolarının yanında, ama ona baktığında da gördükleri bu ayrıntılar olmazdı.

Mutlu, huzurlu, refah içinde günlere ulaşma düşünün bir sembolü olarak bakılırdı o fotoğrafa çok nadir olarak. Bazen de o günün bitkinliği anımsanırdı, koşuşturması, sürekli gülen yüzlerin, şişmiş ayakların ağrısı, zarif, tüllü bir sepette toplanan düğün ganimetlerinin getiri düzeyinin merakı, değeri düşük hediye verenlerin uzun uzun kınanışı, nikâh memurunun karşısında ve pistteki ilk dans sırasında göz önünde olma heyecanı. Bilinmez bir gecenin, geleceğin, belki de bir ömrün ürkütücü-tatlı beklentisi. Ama çoğu zaman bu fotoğraflara bakıldığında görülen, her gün aynada ve yatakta karşılaşılan yüzleri bir kez daha görüyor olmanın duyarsızlığı olurdu. Şu an o fotoğrafa bakmakta olan kadınsa duvarları aşılıyor, kendi evinin duvarına varıyor, “Hayırdır hanım, neyin var?” diyen kocasının sigara dumanı kokan yüzüyle karşılaşıyordu. Titredi iyice.

“Dur hele bir, dur hele. Doktora götürüp bir iyice inceletelim, belki olmamıştır bir şey,” dedi karşı koltuğa çökmüş komşu kadın, bornozunun kuşağıyla bilinçsizce oynarken.

“Nasıl olmuş, kim bulmuş?” diye sordu titrek bir biçimde.

“Oğlanlar bulup getirmişler eve. Kızın görmüş de konuşamıyor ki yavrucak. Bir sakinleşelim çözülür hepsi. Sakin ol sen, sakin.”

“Ah zavallım, ah güzel kızım!” diyebildi annesi cılız bir sesle.

“Bir sakın olalım. Polise haber vermeli mi ki?”

“Canım yavrum, nasıl kıydılar sana!”

“Beni dinle. Kızı şöyle iyice bir yıkayalım, sonra doktora götürelim.”

“Hayvanoğluyhayvanlar!”

“Aslında doktor işi uzatabilir, en iyisi şu ötedeki emekli ebeye götürelim, ha?”

“Zavallıdan, zavallılıktan ne istediniz, ne...”

“Bak geçenlerde okumuştum, bu yaşta kızların zarları çok esnek olurmuş. Belki olmamıştır bir şey, ha, bir baktıralım, ne dersin?”

“Vidansız domuzlar!”

“Tabii aslında polise gideceksek yıkamak olmaz, kanıtları sildiniz derler sonra. Ama bu halde de sokağa nasıl çıkarırız fakiri? Gören ne der?”

“Geberesice köpekler!”

“Sana diyorum. Eğer polise gitmeyeceksek yıkayalım kızcağızı, ferahlar. Ebeye götürürüz sonra da. Hem babası gelir yakında, eve dönünce görmesin böyle.”

“Canım yavrum benim, ah talihsiz yavrum!”

Uzanıp kızının elini tuttu, gözlerine bakmadan yeniden ağlamaya başladı. Annesinin ve hâlâ kapının eşliğinde duran kız kardeşinin ağlamalarına eşlik ederek daha da yoğun ağlamaya başladı kız da. Oysa kısacık bir zaman önce ne de mutluydu.

3.

Evlerinin bulunduğu sitenin önünde hafif yokuşlu, yılan kavi, uzun bir yol vardı. İki yanda sitelerin bazıları kopmuş metal çitlerden duvarları, yolun sonunda atıl kalmış toprak bir arazi ve devamında kocaman, anayoldan varılan, geceleri renk renk ışıldayan bir alışveriş merkezi. Sitelerin ana giriş kapıları öte yarlarda olduğundan bu yoldan çok az araç geçer, yolun az eğimli üst yanı top oynayan çocuklara, eğimli yanı da bisiklete, çakma kaykaylara binenlere ait olurdu. Yolun ortasında yine bir düzlükle eğim epey azalır, oradan sonraki dik inişe geçen pek olmazdı. Zaten o yanda inşaatlardan başka bir yapılanma olmadığından çocuklarının oralarda oynamasına aileler de izin vermezdi.

Kız, diğer birkaç çocukla birlikte bisiklete biniyordu. Yüzüne binaların arasından kesik kesik degen güneş, hızlandıkça her yanını yalayan serin rüzgâr keyfine keyif katıyordu. Az ilerideki duvarın üzerinde oturan büyük oğlanların gözü önünde bisikleti böyle kocaman bir kız gibi sürmek onu iyice şevklendirmişti. Oğlanların ona bakışıyla

güzelleştikçe güzelleşiyor, bisikleti kullanmada ustalaştıkça ustalaşyordu. Aslında bu çocukları epey bir süredir tanıyor, daha doğrusu görüyordu; ama bu aralar her nedense değişik geliyorlardı gözüne. Onları etkilemesi, beğenilerini kazanması zorunluymuş gibi hissediyordu. Hele aralarındaki o yağız olan yok muydu, o göz alıcı delikanlı, bütün güneş kendisine vuran hani. Çevredeki kızların birbirlerine çaktırmadan yan gözle kestiği. Hatta kadınların camlarının arkasından gözetlediği. İşte o oğlan için daha da etkileyici kullanmalıydı artık bisikletini, gidonun sapına tutturulmuş renkli rüzgâr gülünü olabildiğince hızlı döndürmeliydi.

O yüzden de normalde sitenin sonuna kadar gidip döndüğü, böylece hem evinin yakınında bulunduğu hem de o oğlanların, o delikanlının çevresinde daha fazla tur atmış olduğu güzergâhtan ayrılıp, yolun ortalarına doğru gitmeye karar verdi bu kez. O oğlanların hemen yanına dönmeyerek onlarla, özellikle de o yağızla hiç ilgilenmediğini göstermiş olacaktı öte yandan. Bu yeni fikri çok hoşuna gitmiş, gururlanmış, böylesi kurnazlıklar bulabildiği için artık bir yetişkin olduğuna inancı artmıştı.

Biraz gittikten, oğlanlar ve oynayan diğer çocuklar dönemecin az gerisinde kaldıktan sonra bir duvarın yanına çömelmiş iki karartı gördü. Saçları, sakalları, yüzleri kapkara, atletli, tenleri güneşten yanmış ve terli, göğüsleri bolca kıllı, somurtarak bakan iki adam. Pisenmiş kıvrıcık sakallarıyla oynuyordu biri ona bakarak. Yolun onlara uzak yanından hızlanarak ilerledi kız.

Aslında bisiklet kullanmayı öğreneli çok fazla zaman olmamıştı, bu yüzden çukurlardan ve bombelerden kaçarken bazen zorlanıyor, bunu belli etmemek için hemen toparlıyor, sanki bilerek öyle zikzaklı gidiyormuş gibi dikleşip gülümsüyordu.

Yan gözle bakınca adamların ayağa kalkıp onun gittiği yönde yavaş yavaş yürüdüklerini gördü. Şu an bir manevrayla geriye dönebilirdi istese, yavaştan da olsa yokuşu alır, çocukların göz erimine geri dönerdi. Ama o oğlanlar yer değiştirip burayı görüyorlarsa, adamlardan korktuğunu, onun yısırk bir kız çocuğu olduğunu düşünebilir, sonrasında dalga geçerlerdi onunla. Buna izin vermemek, cesaretini kanıtlamak, adamlardan da olabildiğince uzaklaşmak için hızını artırdı.

Bir parça gittikten sonra yeniden arkasına döndürdü başını heyecanla, adamları aradı gözleriyle. Onları karşı kaldırımda görmesiyle kalp atışları iyice hızlandı, kulaklarında gümlenmeye başladı. Bu arada adamlar da hızlarını artırmış, ona doğru geliyorlar, hatta koşuyorlardı. Her yanları sivri, dikene benzeyen kıllarla kaplı. Dört ayak üzerindeydiler, pençeleriyle yeri kavlıyorlardı. Uzun ve salyalı dilleri sarkıyor, keskin dişleri az sonra onu parçalamaya hazır bir biçimde parılıyordu.

Çevreye bakındı kız hızla, yola, kapılara, balkonlara. Ağzını hiç açmadı ama ter içinde bir imdat çığılığı her yanda titrek titrek yankılandı.

Sıvası dökülmüş fasaritli cepheler, “Ne olacak acaba şimdi?” diye çatırdadılar.

Bitkileri solmuş kiremit saksılar, “Pek hoş gözükmüyor sanki durum,” diye hışırdadılar.

Sıkı sıkı örtülmüş dantelli tüller, “Aman be dostlar, bakın kendi havanıza,” diyerek kıpırdadılar aheste aheste.

Balkon demirlerinden boyunlarını eğmiş uydu çanakları tam da çatallı dilleriyle bir söz edecekmiş gibi ağızlarını açtılar, o sıra balkonlardaki iplerde el ele tutuşarak dans eden renkli çamaşırlar onları suskun bıraktılar. Kurtarıcı bir ses çıkarabilecek veya el uzatabilecek herkes kaybolmuştu o an için ortalıktan.

Akşamüstü şekerlemeleri, buruntularla yetişilen tuvaletin soluk fayanslarındaki çiçek desenleri, dibi tutan tencerenin ha gayret çevrilmesi; kocası gelmeden önce televizyon kumandasını çatır çatır kullanıyordu örneğin biri:

“Pörsümüş enginarı zeytin yağlayıp koymuş önümüze, ana yemek diye de köpek bulamacı kılıklı bir tabak kakalamış, ayıp ayıp, birden fazla puanı hak etmiyor ya, zariflik bende kalsın, iki; ama bir susmuyorsunuz ki, izahat edelim azıcık, lütfen, dinleyiniz beni, giysiniz diyorum, giysinizi baz alınca çantanızla ayakkabınızın renk uyumu hiç olmamış, tirşe de size gitmemiş, ayrıca anımsatırım ki üzerinizdekini sizin gibi toplu hanımların giymesi pek uygun değildir, baldırlarını kaba, basenlerini yayvan gösterir böyle dar pantolonlar; ne diyordum, ha, evet, geniş imkânlar diyordum, ayıptır söylemesi iki evim de geppenıştır, demin de buyurduğum gibi

biri şehirde, denize uzak ama balkonun uç kenarına kurulunca çok güzel görür manzarayı, zaten diğeri de sayfiye, böyle ferah, ağaçlık, pöfür pöfür, söylemiş miydim unuttum şimdi ama son modellerden arabam vardır ayrıca, emekli maaşım, ne istediğime gelince, ayıptır söylemesi, yetmiş dokuzu yeni bitirdim, e hakkımdır artık, değil mi hanım kızım, değil mi, yirmi dokuzu geçmeyen bir hanımla izdivaç etmeye talibim.”

Herkesin kendine göre bir uğraşı vardı işte ve bu yüzden ortalıklarda gözükmüyorlardı. Hem oğlanlar, çocuklar da onu hiçbir biçimde göremeyecekleri kadar yukarıda kalmışlardı. İyice korkmaya başladı, başını çevirdi arkaya yeniden. Adamlar iyiden iyiye hızlanmıştı. Hırılıyorlar, kükrüyorlar, köpük köpük ağızlarını açıp kapıyorlardı. Keskin pençeleri havayı yarıyordu. Giysilerini parçalamışlar, kıl içindeki bedenlerini ve kuyruğa benzeyen erkekliklerini sergileyerek ona doğru yaklaşıyorlardı.

Bir anda ne olduysa oldu, bisiklet uçmaya başladı. Şaşkınlıktan ağız açık kaldı kızın. Göğ, güneşe doğru onu yükselten iyiliksever bir rüzgârın narin ellerindeydi şimdi. Şu koyu binayı geçer geçmez çizgi film şekerliğinde bir gökkuşağı karşısına çıkacak, onu esirgeyerek o vahşilerden kurtaracak. O pençeli azmanlar tepelere çıkabilecek kadar hünerli olamayacaklarından gökkuşağının eteklerinde tepinmekten fazlasını yapamayacaklar. O da tepelerden, çatıların arasından kayarak babası işten dönmeden eve varacak.

“Ah sana şükür beni gözeten büyümlü eller! Ne kadar da keyifli bir duyguymuş uçmak!”

O sıra bisiklet ayağını kırmış bir at gibi tökezledi, altından kaydı, hayatında tatmadığı bir acı yaşatarak gidonunu kızın bacaklarının arasına soktu, yüzünü kollayamayan kız da ağızını kaldırımın kenarına çarptı. Gözleri karardı bir anlığına ve “Öldüm galiba,” diye düşündü.

Az sonra o kara adamlar yanındaydı. Ağlamasını acısından sandılar ama onlardan korkmasıydı asıl neden.

“Orospu çocukları! Saçtıkları bu kalasları alıp tek tek...”

“Şişşt, küfretme!”

“Kızı da o kadar uyardık, el kol yaptık bu yana gitme diye.”

“Hadi gel, anasını babasını, birilerini bulalım.”

Sonrası göz açıp kapayıncaya kadar çabucak geçti. Kız kucaklarında yukarıya kadar yürüdü adamlar, heyecanla onlara yaklaşan oğlanlara durumu anlatıp kızı ve bisikleti teslim ettiler, gerekirse ulaşılmak üzere az önceki yerlerine döndüler. O sıra evlerine dönmekte olan kızın ablası kardeşini kanlar içinde oğlanların kucağında görünce donakaldı. Neler olup bittiğini öğrendi ama üzerindeki şoku atamadı, gözlerini de kardeşinin kanlı eteğinden alamadı bir türlü. Annesinin kızacağından korktuğu için oğlanlara rica etti, berilerindeki eve, komşu kadının yanına götürdüler kızı. Komşu kadın diyafondaki homurtulardan kızların sesini tanımış, bina kapısını otomattan açtıktan sonra evin kapısını aralık bırakarak banyoya dönmüştü. Kadın fönle saçlarını kurularken oğlanlar içeri girip kızı kanepeye yerleştirmiş, neler olduğunu nasıl olsa ablası anlatır diye oradan kaçarcasına uzaklaşmışlardı. Genelde babaların evlere döndükleri bir saatte orada olmayı istemedi herhalde hiçbiri. Evin içine boruları çıkmış, gidonunda kan lekeleri olan bisikleti bırakmayı uygun görmedi bisikleti taşıyan çocuk da, onu aşağı kadar geri getirdi, merdiven altındaki diğer bisikletlerin yanına bıraktı. Komşu kadın banyosundan keyifli bir türkü mırıldanarak az sonra çıktığında eşikte ağlayan bir kız ve kanepede kanlar içinde katılan başka bir kız buldu.

4.

Kızı çırılçıplak soymuşlar, banyoda bir güzel yıkamışlardı. Kanlar çekildikçe ortaya çıkan bacak arasındaki garip yara ikisini de dondurdu. Sağ bacağın üst iç yanında, morarmış, kabarmış, ikinci bir kadınlık organı benzeri, elips şeklinde bir yara oluşmuştu. Nedenini tam olarak bilemeseler de bunun bir oyun kazası olabileceğini anladılar. İyice sıkıştırarak kızın ağzından bunun onayını da aldılar.

Bir anda banyo serinledi, her yana oksijen doldu. Damlayan duş başı, metalik armatür takımları, beyaz fayansların ortasındaki uğur böcekleri, kayık sifonlu pembe rezervuar bile neşe içinde türküler söylemeye başladı. İki kadının şükürleri banyo penceresinden çıkıp dışarılarda dolandı biraz, evine bıkkın bıkkın yürüyen ve bir yandan da sigarasını fosurdatan bıyıklı bir adama ulaşmadan söndüler. Kızın ablası sorunun hallolduğunu anladığından gülüyor, sevinçle

koridorda zıplıyordu. Küçük kız da çevresindeki bu neşeli havayla üzüntüsünü ve acısını unutmuş, gülmeye başlamıştı. Merakla annesine soru sormaya çalışıyordu bağırarak.

“Bisikletim düzelir, değil mi anne, bisikletim düzelir, değil mi?”

Yara bandajlanıp kıza temiz bir üst baş bulunduktan sonra, annelerinin merdiven boşluğunda onları epey pataklayacağından habersizdi iki kız da.

Çilli

“Çilli’ye grup yapmışlar, duydun mu?”

“Ne?”

“Çilli’ye diyorum, grup yapmışlar.”

Güneşli, ferah bir gündü. Sakin sokakta, kısa bir taş duvarın üzerinde oturuyorlardı. Oturanlardan biri duvarın üzerinden indi, beridekine bakarak sigarasından derin bir duman çekti.

“Çilli kimdi yav?”

“Lan amma dangalaksın, bizim sınıftaki kaşar yok mu!”

“Ha onu diyorsun.”

“Evet, onu diyorum,” yeni bir sigara yaktı duvarın üzerindeki esmer saçlı. “Grup yapmışlar ona geçen.”

“Vay vay! Onca zaman yazdım yüzüme bile baktıramadım.”

“İşini bilmiyorsun ki sen andaval.”

Duvar da oturan sarışındı bunu diyen. Aşağıdaki ona baktı, küfür edecekti ama vazgeçti. Az önce ona dangalak diyen esmere de karşılık vermemişti.

“Sen biliyorsun da ne yaptın ki?” Sigarasını yere atıp ayağıyla ezdi.

“Hah! Uyuyun daha siz. Kaç kere benim yatağımdan geçti o, haberiniz var mı!”

“Sallama be,” dedi esmer, sigarasından derin bir nefes aldı.

“Neden, yalan borcum mu var size. Yiyorsa gidin sorun bakalım, doğru söylüyor muyum o söylesin size.”

“Ne diyeceğiz, bizimkinin altına hiç yattın mı diyeceğiz?”

“Bence de atıyorsun, o senin yüzüne bakmaz ki,” dedi esmer saçlı.

“Aman be, inanmazsanız inanmayın. Çok umurumda.”

“Hayır bugüne kadar bir kere bile senin yanında görmedik ki onu. Konuştuğunuzu bile görmedik. Ne o, çok gizli sevgilileri mi

oyunuyorsunuz yoksa?” dedi esmer, bacağıının iç yanını kaşdı sonra da.

“Okulun ortasında, sokakta falan birlikte olalım istersen. Herhalde gizli köşelerde buluştuk, öpüştük. Ardından da evime götürdüm.”

“Ne zaman oldu bu?” Aşağıdakiydi bunu soran. İşte şimdi kıştıracağı onu köşeye.

“Ne zaman mı? İlki mi?”

“Evet.”

“Sanırım iki üç ay oluyor.”

“Hah!” dedi aşağıdaki ama gerisini nasıl getireceğini bilemedi.

“Palavraya bak, palavraya,” dedi esmer saçlı. “Üç ay önce sevgilisi vardı ki onun, koklaşıp duruyorlardı koridorlarda.”

“Ne bileyim. O kadar oldu işte.”

“Hem onunla oynaşmaktan çekinmezken seninle gözükmekten neden çekindi ki?”

“Belki de âşık olmuştur,” deyip güldü aşağıdaki, kimse gülmeyince sustu.

“Dalganızı geçin siz anca. Benimle ilişkisi oldu ya, çatlayın durun.”

“İyi de nereden bileceğiz seninle birlikte olduğunu?”

“Yav sen az önce ona grup yaptıklarını söylemedin mi! Sanki dünyanın en namuslu kişisi. Neden yalan söyleyeyim ki bu konuda? Benim dışımda sayısız kişiyle birlikte olmuş biri, kalktı benimle de oldu işte. Nokta.”

Bir süre konuşmadılar. Aşağıda duran kızıl, esmerin bacaklarının altında kalan duvardaki çizime baktı. Biraz yamuk, eliptik, ince-uzun bir başa benzeyen garip bir şekildi, belki de silik bir insan resminin son kalan izleriydi. Boşverdi, bakışlarını yerlere çevirip kendisinin de onunla birlikte oluşunu hayal etti. Kendi yatağında, yavaş yavaş, saatlerce. Kızıl saçlarını gülümseyerek kulağının arkasına soktu, tişörtünün kalkmış yakasını indirdi.

“Zevkli miydi,” diye sordu sonra sarışına.

“Ne?”

“Zevkli miydi bari?”

“İnandın yani sonunda bana.”

“Canım söyleyiver işte, yalan ya da gerçek, ayrıntıları duyalım en azından,” diye araya girdi esmer, elindeki sigarayı iki parmağıyla fırlattı yere doğru. Kızıl saçlının ayağına geldi yere düşen izmarit, parmaklarına değdi.

“Ay,” deyip zıpladı ama aslında canı hiç yanmamıştı.

Sarışın bacak bacak üzerine attı, gövdesini ileri geri sallayarak konuştu.

“İlk sefer şahaneydi.”

“Diğerleri kötü müydü?” diye sordu kızıl.

“Hayır. Hepsi çok keyifliydi de ilki bir ayrı lezizdi.”

“Nasıl?”

“İzin verirsen anlatıyorum. Okulda beden eğitimi salonunun arkasında tenteli bir koridor var ya, hani sigara içerdik eskiden, müdür muavini bellemeden önce orayı.”

“Ha ha bildim.”

“İşte orada sigara içiyordu bu. Ben de görünce yanına daldım, sigarasından otlandım falan. Laf lafı açtı, konuştuk epey, gülüştük. Sonra ne kadar çekici olduğundan, herkesin onu çok beğendiğinden bahsettim. Hoşuna gitti sözlerim, ben de aramızdaki mesafeyi azalttım yavaşça. Sonra bir baktım öpüşmeye başlamışız, birbirimizin vücutlarını okşuyoruz.”

“Kim başlattı öpüşmeyi,” diye sordu esmer, sarışına doğru eğilerek yanaştı azıcık.

“Emin olun onu anımsamıyorum. Klasik oyunu yapıyorduk, o ağzını açıyor ben sigara dumanı üflüyordum, sonra ben açıyordum, o üflüyordu. İşte o ara dudaklar da zorunlu olarak birleşti.”

“E sonra?” Kızıl sordu bunu, bir an için yanlarına, duvarın üstüne oturmaya karar verdi, ama sarışını böyle daha iyi gördüğünü düşünerek bundan vazgeçti.

“Sonrasında zil çaldı, sınıfa gittik biz de. Derslerde hiç kesişmedik ama öpüşmem onu iyice şehvetlendirmiş olmalı ki okul çıkışı

servislerin orada beni yakaladı, bir yerlerde bir şeyler içmeyi teklif etti. Tamam, dedim ben de, barların olduğu meydana doğru yürüdük.”

“Yav bu kadar şey oldu da niye hiçbirini biz görmedik?” dedi esmer, geriye doğrularak sarışından uzaklaştı, alaylı bir biçimde çevreye bakındı.

“Siz körseniz ben ne yapayım be!”

“İyi de servislerin orada hep bir aradayız, o ne ara geldi, siz ne ara gittiniz, bilemiyorum yani.”

“Peki, siz bilirsiniz. Gerisini anlatmama gerek yok, madem ki yalan söylüyorum.”

“Ya tamam bir durun ya,” dedi kızıl, saçını yine kulağının arkasına soktu, ters dönmüş saatini çevirdi. “Araya girme de anlatsın işte.”

“Aman, tamam, tamam...”

“Bölmeyin ama sözümü!”

“Tamam dedik.”

“Ne diyordum?”

“Meydana gidiyordunuz servislerin oradan.”

“Hah. İşte meydana kadar yürüdük, tam barlardan birine gireceğiz, buna dedim ki, baksana buralar çok kalabalık, hem sıcak da, biraları da leş. İstersen daha güzel, sakın bir yerlere gidelim. Güldü, peki dedi sonra da.”

“Vay zilli!” Bu kez karar değiştirip sarışının öte yanına oturdu kızıl, zıplayarak.

“Taksiye atladık, elimi onun bacağına koydum, taksiciye çaktırmadan montun altından yavaş yavaş okşadım. Sonra eve vardık.”

“Annen neredeydi ki?” dedi esmer, bacak bacak üstüne attı, bacağının üst yanını kaşırken.

“Yav ne bileyim, gitmiş işte bir yerlere.”

“Hayır yani çoğu zaman bir yere gitmez, bir türlü kafayı dinleyemem dersin ya hep.”

“Ama anlatmayacağım şimdi ha!”

“Ya bakma ona sen, devam et, devam et,” dedi kızıl.

“Edeyim de böyle zor oluyor, bir sana bir ona bak.”

“Tamam,” deyip aşağı atladı, esmerle ortalarına oturdu. Bu kez esmer itiraz etti, hatta itmeye yeltendi, o da aşağı inmek zorunda kaldı, karşılıklarına, az önceki yerine geçti yeniden.

“Neyse. Eve girip kapıyı kilitleyince bu biraz umursamazca davrandı. Ben öpmeye uzanınca, hani bir şeyler içecektik, falan dedi alaya alarak. Aldırmadım, uysal uysal odama doğru sürdüm bunu, girer girmez yatağa oturttum, soydum.”

“Vücudu nasıldı, çok mu güzel?” diye sordu kızıl, alt dudağını ısırıldı, saçını kulağının arkasına soktu, şortunun belini yukarı doğru çekti.

“Sanki beden eğitiminde hiç görmediniz. Taş gibi işte, taş.”

“Off,” diye gülümseyerek esmere baktı kızıl saçlı, esmerin somurttuğunu görünce gülümsemesini sildi, sarışına döndü yeniden.

“Ben de bir çırpıda soyundum doğal olarak, başladık sevişmeye. Bir o altta bir ben, kaç saat seviştik bilmiyorum yani.”

“İşte şimdi tam salladın. Annen neredeydi ki onca saat? Baban dönmedi mi hem işten?” Gülümseyerek yeni bir sigara yaktı esmer, bacağına parçalayacakmış gibi kaşdı sonra da.

“E taktın sen de anneme! İkisinin de bir işi varmış demek ki, gelmediler eve.”

“Sen nereden biliyordun?”

“Neyi?”

“Eve gelmeyeceklerini sen nereden biliyordun ki öyle rahat rahat saatlerce seviştiniz?”

“Amma saçma ayrıntılara takılıyorsun ha! Ne bileyim, sabah falan söylemişlerdir işte, ben de fırsat bu fırsat diye eve attım onu.”

“Kaç kere yaptınız, kaç kere?” diye hevesle araya girdi kızıl.

“Emin ol anımsamıyorum ama lafa dökülmez, öylesine muhteşemdi yani.”

“Hadi be!”

“Öyle coşkundu ki o gittikten sonra saatler boyunca bacaklarım titredi.”

“Anneler gelince kuşkulamadılar mı ki?” O yana bakmadan, sanki sigarasına söylüyormuş gibi dedi bunu esmer.

“Sıktın ama ha! Neden kuşkulanacaklardı ki?”

“Bilmem, sonrasında evde bir koku falan kalmadı mı?”

“Parfüm sıktım kaldıysa diye.”

“Yürüyüşün değişmedi mi, hasta bitkin gibi olmadın mı?”

“Hah, tam tersine. O kadar dinçtim ki bizimkiler ona şaşırıdı hatta.”

“Sonra kaç kere görüştünüz? Yeniden yaptınız, değil mi?” diye sordu kızıl, pek yerinde duramıyordu artık, tuvaleti gelmiş gibi önlerinde kıpırdıyordu sürekli.

“Kaç kere bilmiyorum ama epey çok.”

“Her keresinde siz de mi yaptınız ki, annen yok muydu?”

“Yav annemden alıp veremediğin nedir kuzum? Yoktu işte. Kadının sürekli işi çıkıp durdu, biz de saatlerce seviştik pek çok kez. Tamam mı?”

“Hayır, tamam değil!” Kızgınlıkla fırlattı sigarasını esmer yine iki parmağıyla ve bu kez kızılın bacağına geldi.

“Yaa, kasten yapıyorsun ama!” dedi, biraz da canı yanmıştı, öfkelenmişti, yine de sesini çıkarmadı sonrasında.

“İnanmıyor musun bana?” diye sordu sarışın, saçlarını eliyle geriye doğru attı, yüzüne alaycı bir gülümseme takındı.

“İnanmıyorum! Yalan söylüyorsun. Söylediklerinde tutarlı hiçbir yan yok çünkü.”

“Sanki kendisi tutarcı başı!”

“O ne demek öyle?”

“Senin her söylediğin doğru mu sanki, demek.”

“Yani itiraf ediyorsun yalan söylediğini?” Kızıla doğru bakarak gülümsedi, kızıl da ona uydu.

“Hayır, yalan falan söylemiyorum ben. Hem neden bana inanmadığınızı anlamıyorum. Yav ona grup yapmışlar diyen sen değil miydin? Bir sürü kişiyle aynı anda olan biri benimle neden olmasın ki?”

“Olmaz.” Bacağındaki tahriş olmuş kızarıklık izden çıkardı öcünü esmer, kanatırcasına kaşdı.

“Nedenmiş?”

“Seni beğenmez de ondan.”

“Ha ha, kıçımı ye sen! Hayırdır, âşık mısın yoksa ona?”

“Ben mi? Ben mi?”

“Hey, hey, şuraya bakın, şuraya bakın!”

Çilli, yolun sonundan gözüküyordu, yerlere bakarak dalgın dalgın onlara yaklaşıyordu.

Esmer olan çantasını açtı hızla, ufak ve süslü bir ayna çıkarıp yüzüne baktı.

“Bir de âşık mısın deyince şaşırıyor!” dedi sarışın dalga geçerek, kendi çantasından rujunu hızlıca çıkarıp bir çırpıda sürdü.

“Kapa çenenin bir ya! Hem şimdi ortaya çıkacak senin palavraların.”

“Nedenmiş?”

“Soracağım ona.”

“Sıkır o biraz. Sen onunla konuşmaya bile cesaret edemezsin bir kere.”

Kızıl da aynayı almak istedi esmerin işi bitince ama vermedi karşısındaki, çantasına geri fırlattı. Bu davranışı kızılı öfkeli yaptı. Çevik bir hareketle duvara zıpladı, ortalarına oturdu, saçını kulağının arkasına soktu, üstüne hızlıca çeki düzen verdi.

Çilli tam da önlerine gelmişti ama onları farketmedi.

“Pardon, bakar mısın,” dedi esmer gür bir sesle.

Şaşırdı çilli; duvarın üstünden merakla ona bakan üç tanıdık kişiyi görünce rahatladı.

“Efendim?”

“Sen bununla seviştin mi hiç?” diye birden sordu esmer, anlak bir bakış attı sonra da sarışına.

Çilli, sarışına baktı, sonra sırayla kızıla ve esmere. Başını hafifçe yana eğdi, gülümsedi, tek söz etmeden yoluna devam etti.

“Hiç de bitkin durmuyor ama,” dedi kızıl alçak bir sesle, saçını kulağının arkasına soktu, sütyeninin kaymış askısını düzeltti.

“Herhalde kızım, herkesi benim kadar hünerli mi sandın?” diyerek aşağı indi sarışın, pişkin pişkin gülümsedi.

“Hah, anca zevksizler sevişir bu gudubetle,” dedi esmer alaylı alaylı ve bacağına iç yanını kaşdıkdı kaşdı.

Kaydırdıktan Kayan Işıklar

I.

Geceydi, bodur taş duvarların ortalarındaki süslü lambalardan yayılan loş ışıkta yürüyorlardı. Sessizliğin içinde tek ses çıkaran, yani dolanan kendileri oldukları için yakalanma heyecanını epey artırıyordu bu durum.

“Uyuduklarına eminsin, değil mi?” diye sordu genç kız biraz kuytu bir köşeye girdiklerinde.

“Eminim, eminim,” dedi genç adam, parmağıyla susmasını işaret etti.

Aslında şu an geçtikleri alanda konuşmalarını için bir neden yoktu. Tek katlı taş evler arkalarında kalmış, dar, tahta korkuluklu bir yolla mağaralara gidiyorlardı. Açıklıktaki balkonumsu bir bölmeye girip çevreye baktılar son kez.

Buldukları tepeden aşağıdaki ağaçlar ve arabalar oldukça ufak gözüküyordu. Oteller geniş kolilere benziyor, iki burun arasındaki deniz bile bir çocuk havuzunu andırıyordu. Şu an mehtabın vurduğu parlak yol dışında sular pek seçilemiyor, bol yıldızlı geceye karışıyordu. Durdukları noktadaki yollar ve evler genelde karanlık olduğundan, aşağıya, aydınlık otele bakmadıkları sürece çevrelerini saran çamlarla ıssız bir ormanda gibiydiler. Hem geldikleri yolda hem de mağara yönünde kimsenin olmadığına emin olunca yola geri döndüler, biraz daha ilerleyip mağaralara girdiler.

Mağaralar olarak adlandırdıkları yer, aşağıdaki otele ait bu müstakil evlerde kalanların yararlanması için tasarlanmış yapay bir alandı. Havuzlara giden yolla barın köşesinde, zeminin bir kat altındaydı. Girişinde palyaçoyla şeytana benzeyen, makyajlı, boynuzlu, garip bir büst duruyor, gelenleri sırtarak karşılıyordu.

İç içe geçmiş pek çok bölmeden oluşuyordu içerisi. Mağara duvarlarına benzetilmiş kayalar koyu ve pürüklüydü, pencere olarak bırakılmış bazı yamuk boşluklar da aynı malzemenin yapılmıştı. Yer yer sarkıtlar, dikitler serpiştirilmişti zeminle tavana. Doğallığı bozan tek unsur pencere olarak kullanılan açıklıkların diplerine

yerleştirilmiş, cart çiçek desenleriyle bezeli, pofuduk minderlerdi. Burayı tasarlayanın hangi amacı güttüğü bilinmezdi ama o ikisi, buraya gelen, bundan sonra da gelecek olan pek çok gencin arzularını taşıyorlardı. Hiç konuşmadan minderlerden birinin üzerine yığılır gibi atıldılar. Oldukça haşindi öpüşmeleri. Üzerlerinde az sayıda ve gevşek giysiler olduğu için elleri tenlerinde rahatlıkla geziniyordu. Genç kız duraksayıp, bir parça geriledi.

“Uyuduklarına emin miyiz? Çıkıp gelmesinler şimdi?”

“Saçmalıyorsun. Kapılarından baktık ya!”

Tişörtünü çıkardı bir hamlede, kıza doğru yaklaştı.

“Tamam da ne bileyim, biz çıkarken uyandırlarsa, kapı sesini falan duydularsa?”

“Gelirken kaç kere durup kolladık arkamızı. Biri geliyor olsa görürdük,” dedi, kızın da tişörtünü çıkarmak için ellerini beline uzatırken. Kız ellerini tutarak durdurdu onu, sağa sola bakındı ama karanlık yüzünden de pek seçemedi çevresini.

“Buralarda içki yok mudur acaba? Az bir şey içmek iyi gelirdi.”

“Akşam yeterince içmedik mi?”

İyice bozulmuştu, kızın üstünden çekilip doğruldu, boşluktan göğe bakmaya çalıştı. Bulunduğu noktaya koca bir dal geliyordu, göğü göremedi.

“Olsun, şimdi de içsek gevşetirdi biraz.”

“Gergin misin?”

Kıza doğru yine yaklaştı, gülümsüyordu ama pek seçilemiyordu yüzü karanlıkta. Yarım yamalak vuran ışıklarla ürkütücü bir hal almıştı yüzü.

“Yo, değilim” dedi kız, ürkütüğünü belli etmemek için abartarak güldü. Yüzünü teğet geçip boynuna uzandı karşısındaki de, hafif hafif öpmeye başladı. Çıkardıkları sesleri komik bulduğu için az daha kahkahayı basacaktı kız, derin bir soluk alıp verdi. Göğe baktı, yıldızları dalların arasından görebiliyordu eğik başıyla. Ne kadar güzel parıldıyorlar, diye düşündü. Üstündeki adamı itip ayağa kalktı.

“Ne oluyor, ne yapıyorsun?” diye sitem ederek sordu genç adam.

Arkasını kıza döndü hızla, dışarıya, karanlık ağaçlara bakmaya başladı öfkeyle.

“Şuralara bir bakalım, belki içki vardır,” dedi kız.

“Koca otel içkilerini gizli gizli sevişmeye gelenlere hediye olsun diye mi koyacak buraya!” Bunu söylerken arkasını hiç dönmemişti, aşağıları, denizi görmeye çalışıyordu biraz sarkarak.

“Biz onun için mi geldik?”

“Ne?”

“Sevişmeye mi geldik gizli gizli?” Gülerek söylemişti bu sözü.

“Üff! Ne halin varsa gör.” Biraz daha eğildi genç adam pencereden.

Arkalara doğru yavaşça yürüyordu kız, burada pencereler seyrek olduğundan önünü bile görmek zordu. Madem böyle bir yer yapmışlardı, ortamı seçilebilecek, biraz da romantikleştirecek loşlukta neden tutmamışlardı ki? Muma benzeyen pilli lambalarla donatılabilirlerdi örneğin, duvar birleşimlerini, bazı nişlerin içini. Ya da meşale benzeri, eskitilmiş aplikler kullanılabilirlerdi. Oysa kapkaranlık bırakmışlar her yanı, sanki geceleri buraya birilerinin girmesini istemiyorlarmış gibi.

“Buralar daha güzel sanki, gelsene,” dedi.

Herhangi bir yanıt alamayınca korktu, genç adamın adını ünledi birkaç kez titrek bir sesle.

“Sana diyorum, ses ver!”

Yine yanıt alamayınca sesini yükseltti, nereye doğru yürüdüğünü farkedemez olunca telaşlandı, çılgık attı.

“Hey, neredesin!”

Çılgıkları mağaranın içinde yankılandı ama karşılık bulamadı.

Suluk soluğa yürüyordu, ne yönde ilerlediğini anlamadan, ellerini pürüzlü duvarlardan ayırmadan. Karanlık her yanını iyice kavırıyor, tümüyle körleştiriyordu onu. Durursa duvarlara yapışacakmış ya da zemine batacakmış gibi bir boğuntu duyuyor, adım adım ilerleyişini sürdürüyordu istemeden.

Korkusu kızgınlığa dönüştü sonra. Neden bu kadar büyük, anlamsız, girenin kaybolabileceği bir biçimde yapmışlar ki burayı?

Sabah şikâyet etmeye karar verdi önce. Genç adamın bu durumda bir parmağı olabileceğini düşündü hemen ardından da, adını pek çok kez ünlledi.

“Bu şaka kabak tadı verdi ama, öcümü çok fena alacağım bak sonra, çok fena!”

Hiçbir yanıt gelmedi, hatta kendi yankısını bile zar zor duydu. Öncekinden daha keskin bir korku kapladı her yanını. Ya sabaha kadar çıkamazsam buradan, beni burada bırakıp gittiyse, otel görevlileri sayesinde kurtulabilirsem anca? Onlara bir yalan söylerim, dert değil; şu köşede uyukluyordum, sonra da yolumu şaşırıp kayboldum, ah ne şaşkalozum. Ama evdekilere ne diyeceğim, gece vakti ne diye çıkmış olabilirim ki evden? Korkusu iyice arttı, titredikçe titredi. Ya girilmeyen, tadilatla olan ya da atıl bırakılmış alanlara girdiysem yanlışlıkla, gündüz olunca da beni bulamazlarsa? Adım atmıyor, tutunduğu duvarın dibine çömelip ağlayarak, yakararak, kurtulana kadar orada kalmayı düşünüyordu; ilerlemeyi sürdürdü.

Kısa süre sonra ufacık bir nokta gördü. Mum muydu, fener mi? Yoksa sokak lambasının, ayın bir parçası mı? O yöne doğru seslendi.

“Kimse var mı?”

Herhangi bir karşılık alamadı.

“Orada mısın? Oradaysan ses ver lütfen, korkuyorum.”

Adımlarını hızlandırarak ama sakınımı elden bırakmadan, elini duvardan hiç ayırmadan yaklaştı. Yaklaştıkça ışığın büyüdüğünü gördü, oldukça kuvvetliydi de. Çekici, büyüleyici bir mavilikte yanıyordu. Işığa kilitlenmiş bir sinek gibi usul usul yaklaştı maviliğe. Ağaçları aydınlatıp renklendirmek üzere konulmuş bir projektör olsa gerekti, başka hiçbir yan gözüküyordu. Bütün çevresini kaplayan mavi ışığın yoğun aydınlığından kurtulmak için arkasına geçmeye çalıştı ve toprak sandığı karanlık zemine birkaç adım attı. Yer ayaklarının altından erozyon oluyormuşçasına kaydı.

2.

Gözlerini açtığı anda birinin kucağında olduğunu ayımsadı genç kız, ürkererek kurtulmaya çalıştı, çırpındı.

“Bırak beni, bırak, bırak!”

Karşısında o tanıdık yüzü görünce önce rahatladı, ardından var gücüyle genç adamın göğsüne vurmaya başladı.

“Neden bıraktın beni orada? Korkudan ölüyordum! Neden bıraktın? Hayvan!”

“Ne bırakması ya! Ben de kayboldum.”

“Kayıp mı oldun?”

“Evet. Sana bakmak için mağaranın içlerine doğru ilerliyordum ki ortalık zifiri karanlık oldu birden.”

“Bende de öyle oldu.”

“Sana seslendim ama yanıt vermedin.”

“Ben de sana seslenmiştim. Duymadın mı?”

“Hayır.”

“Bu nasıl olabilir ki?”

“Bilmiyorum. Ama bir gariplik var burada.”

“Şimdi neredeyiz?”

“Onu da bilmiyorum. Garip bir bölmedeyiz.”

Gözlerini kocaman açarak çevresine bakındı kız. Tepelerinde cılız bir ampul yanıyordu ve zemin seçilemeyecek kadar loştu.

“Ah, şunlar da ne, şunlar ne?” Sımsıkı sarıldı yanındaki adamın boynuna.

“Cesetler!”

“Ceset mi, ne cesedi? Ah neredeyiz biz?” Titreyerek iyice yapıştı.

“Tamam, tamam, sakın ol. Şaka yaptım. Ceset değil onlar.”

“Ya ne?”

“Mankenler.”

“Ne mankeni?”

“Giysi mankenleri herhalde, daha doğrusu onların parçaları.”

“Ne işi var ki mankenlerin burada?” Rahatlamıştı kız, adamdan

ayrılıp biraz yaklaştı yığına. “Eski püskü bir sürü parça. Garip.”

“Evet, garip.”

“Peki ya kimse yok mu ortalıkta?” Çevresine bakınmaya başladı yine.

“Yok.”

“Işık yanıyor, belki birileri vardır.”

“Kimse yok dedim ya, baktım ortalığa.”

“Nasıl geldik ki buraya? En son yoğun bir ışık gördüğümü anımsıyorum.”

“Evet, projektöre benziyordu benim gördüğüm. Büyüleyici bir kırmızıydı.”

“Benimki maviydi galiba, emin değilim.”

“Sonrasında kaydım, kendimi burada buldum.”

“Aynı anda mı geldik?”

“Hayır, ben senden önce geldim.”

Koyu duvarlara elini sürterek dolaşmaya başladı genç kız, zemine yayılmış yığına takılmamaya özen göstererek.

“Boşuna arıyorsun, pencere kapı falan yok.”

“Nasıl emin olabilirsin ki, belki dışarı çok karanlıktır, pencereler ayırt edilmiyordur.” Dolaşmayı sürdürdü aldırmadan.

“Sen bilirsin ama baktım ben.”

“Ne kadar zaman önce geldin ki benden?”

“Bilmem. Birkaç dakika önce herhalde.”

“Hah,” dedi genç kız, arayışını sürdürdü. Yukarıdakine neredeyse eşti bu ilerleyişi ama korkmuyordu o kadar, önünü görebiliyordu ve yalnız değildi en azından. Ah bir de çıkış yolunu bulabilse, bu iş başına hiç gelmemiş kadar rahatlayacaktı. Başladığı noktaya geri varınca sinirlendi, “İyi de biz nereden düştük ki içeri?”

“Tavanda gizli bir kapak falan olmalı.”

“Görmedin mi beni düşerken?”

“Yok, çevreye bakıyordum. Birden bir gürültü duydum ve sen düştün.”

Yukarı baktı kız, tavan gözüküyordu.

“Demek ki kapak tam üstümüzde.”

Genç adam onu onayladı, üzerine çıkabileceği bir nesne aradı çevrede. Bedeninden kopmuş büstümsü bir manken başını aldı yığının içinden, demin buldukları yere koydu, sallantısına aldırmadan üstüne çıktı, tavana uzandı.

“Yok, yetişilmiyor buradan.”

“Başka bir eşya bulalım.”

Yığının arasına kız baktı bu kez, üst üste atılmış bedenleri, başları, elleri kaldırıp kaldırıp bıraktı, aralarından kopmuş bir bacak buldu.

“Hah, şuna bak, oje bile sürülmüş tırnaklarına. Ne komik.” Genç adama uzattı bacağı.

“Evet, komik.” Tavanı yokladı tokurdata tokurdata. “Kapak falan yok, taş her yer.”

“İyi bak.”

“Buyur sen bak. Bir süre buradayız anlaşılın,” dedi ve aşağı indi, bacağı kıza uzatıp duvarın dibine oturdu umursamaz bir biçimde.

Büstün yerini değiştire değiştire tavanın çoğu yerini kontrol etti genç kız, ter içinde kaldı, öfkeleni, anlaşılmaz sözler mırıldandı; hiçbir yerde aradığını bulamadı. Bacakla büstü duvara fırlattı sinirle.

“Bu ne saçma bir durum ya!”

“Evet, öyle. Gel otur, düşünelim.”

Gelip tam yanına oturdu, pürtüklü duvara yaslandı. Kızın yüzüne doğru eğildi genç adam, onu öpebilmek için yanaklarından sıkıca kavradı.

“Manyadın mı sen!” İtti onu.

“Daha korunaklı bir yer olur mu ki planımız için?”

“Hayır, saçmalama.”

“Asıl sen saçmalıyorsun!” Kızmıştı genç adam, ayağa kalktı hisşimla.

“Buraya bunun için gelmedik mi? Akşamüstü denizde anlaşmadık mı?”

“Olabilir, ama böyle bir durumda o işi yapacak kadar çıldırmadım.”

“Neden? Daha iyi ne zaman yapılır?”

“Ya birileri gelirse? Düşerken gürültü yaptıysak?”

“Gelirlerse kurtuluruz. Hem sabah olana kadar kimsenin geleceğini sanmıyorum.”

“Off, yandık o zaman.” Kız da ayaklandı. “Nasıl döneceğiz bizimkilerin yanına? Bütün gece nerede olduğumuzu sormayacaklar mı? Sonra da ne yaptığımızı anlamayacaklar mı? Ne diyeceğiz, ha, söylesene!”

“Anlarsa anlasınlar, bunu neden umursuyorsun ki bu kadar?”

“Neden mi, bir de soruyor musun?”

“Evet, ne var ki yaptığımızda?”

Genç kız buna yanıt vermedi, yeniden dolaşmaya başladı elini duvarlara sürterek. Buldukları yer epey ufaktı, dolaşması çabucak bitti yine. Yanına varınca kızın duvardaki elini yakaladı genç adam, diğer eliyle belini kavradı. Kibarca duvara yapıştırdı.

“Daha uygun bir fırsat bulunmaz, emin ol.”

“Çek elini!”

“Lütfen, saçmalıyorsun. Bir daha böyle bir fırsat bulamayacağız. Yarın dönüyoruz zaten. Şu anın tadını çıkaralım.”

“İstemiyorum, yapma.”

Bacaklarını okşuyordu kızın bir yandan da.

“İstemiyorum.”

Kızın şortunun düğmesini açtı, fermuarını indirdi, şort kayarak ayaklarına düştü. Kendi şortunu da tek hamlede çıkardı genç adam, kalçalarından sıkıca kavradı, öpüşmeye başladılar. Kız onu sertçe iteleyerek dudaklarını ayırdı, kaçacakmış gibi yaptı; gülümsedi, sonra üzerindeki tişörtü çıkardı. Arkalarındaki duvara yaslanarak şehvetle öpüşmeyi sürdürdüler. Duvar bir atık kapağı gibi açıldı aniden, ikisi de geriye kaydıldı.

3.

Çuval gibi bir nesnenin üzerine sertçe düştü kız, sağ kalçası berelendi, çuvalın üzerinden yere yuvarlanırken de elini sürttü, avcu ve birkaç parmağının derisi yüzüldü. Korkudan, şaşkınlıktan veya heyecandan hiç acı duymadı. Hızla bakındı çevresine, çuvalar, kapakları kapalı tahta sandıklar ve her yanda koyu kırmızı duvarlar vardı. Genç adamın adını ünledi, gitgide sesini yükselterek.

“Neredesin, neredesin?”

Karşılık veren olmadı.

Altlarından mızrak biçimli sivri demirler çıkan, şamdanımsı lambaların dizili olduğu dar bir koridor uzanıyordu az ötesinde. Bordoya çalan kavisli duvarlarla bir dehlize veya korku tünellerinin girişine benziyordu. Genç adamın adını ünledi heyecanla.

“Lütfen, yalnız bırakma beni burada, neredesin?”

Hiç ses yoktu. Belki en iyisi çuvaların yanında, burada sakince beklemek. Ama artık iyice derinlerdeyim, ya kimsenin aylarca uğramayacağı, tesis yapılırken kullanılmış bir alansa burası? Bir yerlerde çıkışı, merdiveni, penceresi olmalı o zaman. İyi de yukarıdaki küçük odada bile bulamamıştık ki çıkışı. Hah, demek ki tam düştüğümüz yerdeki duvardaymış oraya girdiğimiz ve beni buraya getiren çift yönlü kapak. Her yana dikkatlice bakarken, aramaya başlayıp bitirdiğimiz noktayı düzgün kontrol etmemişiz demek ki. Tamam ama o nerede, madem aynı kapaktan düştük bu kez, hem de sımsıkı sarılırken. Çıplaklığını duyumsadı o an. Gece eve varınca yeni giydiği, önünde küçük bir kadına ya da kuğuya benzeyen siyah bir desen olan, kaykılmış tangamsı külotu vardı üzerinde sadece, eliyle düzeltti.

“Neredesin?”

Yine yanıt alamayınca koridora doğru yürümeye başladı yavaş adımlarla. Sanki her yan tuzaklarla dolu, tavandaki mızraklar aniden başına geçecek ya da zemindeki görünmeyen çukurlardan birine düşerek bir kazığa saplanıverecekti şimdi.

“Ses ver lütfen, neredesin?”

Göğüslerini kolluyordu bir eliyle de, bir anda yabancı birileri, evde bıraktıkları kişiler, hatta bütün otel buraya doluşacak, fotoğrafını

çekecek, onu göstererek kahkahalar atacak, başlarını sallayacak, cık cıklayacak, kınayacaklardı sanki.

“Lütfen, bırakma beni, bırakma beni bir başıma!”

Ya da köşelerden fırlayacak kudurganlar, bu izbelerde uyuyan ameleler, evsizler, keşler ona saldırarak, ırzına geçeceklerdi.

“Korkuyorum, çok korkuyorum!”

Bu son düşünce onu epey ürpertse de, böylesine lüks ve korunaklı bir otelde öylesi kişilerle karşılaşabileceğini sanmıyordu. Yine de göğüslerini tüm tehditlerden olabildiğine kollamaya çalışıyordu her adımda, çuvalların oradaki sandıklardan bulduğu hazinelermiş gibi sıkıca sarılıyordu onlara.

Nereden geldi ki bu iş başıma, neden benim başıma geldi? Neden dünyanın tüm sorunları beni bulmak zorunda? Hiç sorunsuz bir günüm olamayacak mı benim, salt bir mutlulukla dolamayacak mıyım? Ah neden şu lanet dünya bütünüyle bana karşı, neden? Şans bir kez bile gülmez mi bir kişiye be, bir kez bile?

Bir yandan yürüyor diğer yandan ağlayarak yakınıyordu sessiz olmaya çalışarak. Hafif bir uğunma, kesik hıçkırıklar olarak yankılanıyordu çevrede. Buradan çıkacak bir yol bulsam bile bu halde, çırılçıplak nasıl dönerim geriye? Hadi yolda rastlayacaklarımı boş ver ama ya evdekiler farkedelerse ne olacak? Daha kötüsü, o da çıplak dönecek eve. Eyvah, ne yaptığımız kesin anlaşılacak bu kez! Ne yapacağız ki, ne yapacağız?

Koridor yer yer kıvrılarak ilerliyordu. Su sızıyormuş gibi damla damla izler vardı kırmızı duvarlarda; dokununca ıslaklık gelmiyordu ele. Duvarların önlerinde tamamlanmamış, uzuvları ya da başları eksik hayvan yontuları barındıran kaideler ve nişler vardı, onların olduğu tarafa bakamıyordu bile korkudan, sanki canlanıp üzerine atlayacaklardı. Zemin de balçıga benzeyen garip bir materyaldendi, yürüdükçe ayakları yapıştıyordu yüzeyine. Hafif, ekşi bir esinti vardı sanki tünelde, demek ki yakınlardaydı çıkış, umutlandı, çok azıcık da hızlandı.

Biraz daha ilerledikten sonra bir ses duyar gibi oldu; tam anlaşılamayan, metalik, boğuk bir ses. Hemen adını ünledi genç adamın heyecanla.

“Lütfen, lütfen! Yeter artık, çok korkuyorum. Kurtar beni, lütfen kurtar!”

Karşılık yine yoktu. Düştüğü odaya geri dönmeyi düşündü bir anlığına; tavana ve zemine dikkatle bakınca bunun damlayan suların şırıltılarının garip bir yankısı olduğunu anlayıp sevinçle yerinde zıpladı. Evet ya, neden ilk başta düşünmemiştim ki bunu! Son gecemiz olduğu için birlikte havuza girmeye karar vermiş olabiliriz, değil mi?

Neden bu saatte? Gece girmek ilginç olur diye. Neden ikiniz peki, bizi niye çağırmadınız? Çünkü bir tek biz uyanıktık o saatte. Neden uyandırmadınız? Bir anda, bir anda karar verdik çünkü buna.

Havuzun orada da kesin havlular vardır, ben üstüme, o beline sarar, karanlıkta ve o şaşkınlıkla üzerimizde ne olduğu tam anlayamaz zaten. Durun, durun, ıslağım, üşüyorum; kendimi banyoya hop atıveririm. Giysilerime ne olduğunu sormazlar çünkü mayolarla gitmiştik havuza doğal olarak, giysi yoktu üzerimizde. Tam o anda yeni bir ses duydu, ileriden geliyordu ve şırıltılardan farklıydı. Hızını yavaşlattı, genç adamın adını ünledi birkaç kez daha.

“Sen misin?”

Yanıt alamayınca başka birinin olup olmadığını sordu heyecanla.

“Kim var orada?”

Bir kırıltı, bir şey vardı, ama esintiyle kırırdayan bir torba da olabilirdi. Korkuyordu, ölesiye korkuyordu; geriye dönmek de istemiyordu. Suların döküldüğü bir boru, bir mazgal.

“Kim var orada?”

Geceleyin, girişi çıkışı bile belli olmayan bir tünelde kim olabilirdi ki?

“Hey!”

Karartı dondu, seçilemez oldu. Hayal gördüm belki de. Cılız ışıkların altında gayet olanaklı bu. Duvara iyice yanaşmış, sürtünerek, sanki ardında kendisinden parçalar bırakarak ilerliyordu. Herhangi bir tehlikede hemen geri kaçabilmek için yan yan yürüyordu; tamamlanmamış hayvan yontularının sivri uzuvları bedenine dokundukça heyecanı körükleniyordu. Karartıyı gördüğü yere varmak üzereydi ki tiz bir ciyıklama duydu birden. Çılgık attı, yerinde zıpladı, sonra da dondu kaldı.

Kocaman, kapkara, kediye, porsuğa, dev bir sıçana benzeyen garip bir hayvan vardı az ötesinde. Kızıla çalan gözlerini kırpmadan duvar

dibindeki bir leşi kemiriyordu. Kızı görünce ona doğru bir hamle yapmış ama sonra onun zararsızlığını anlamış gibi başını leşine geri çevirmişti. Şapırtılar ve kıtırtılar duyuluyordu. Soluk alamaz olmuştu kız, zar zor başını çevirerek tünelin iki ucuna bakmıştı bir anlığına, yardımına yetişebilecek biri çıkar mı diye. Biçimsiz hayvan yontularıyla karşılaştı sadece.

Tamam, tamam, sakın olmalıyım. İğrenç, korkunç bir hayvan da olsa şu ötemdeki, durup dururken, özellikle de yemeğini yerken saldırmaz herhalde bana. Belki kaçabilirim hayvanın dikkatini çekmeden; ufak bir adım attı yana doğru, ayağını sürterek. Hayvan başını çevirdi ani bir hareketle, onu rahatsız edip durmamasını söyler gibi dik dik baktı kızılımsı gözleriyle. Kıpırdayamaz oldu yine kız, duvara sindi, soğuk duvarları kalçalarında ve kürek kemiklerinde iyice duyumsadı. Yutkundu, berisindeki kötürüm şempanze yontusuyla bütünleşti. Hayvanın işini bitirip gitmesini beklemekten başka çarem yok anlaşılan. Peki ne yiyor, neyin leşi o? Uzun uzun neyin kemikleri? Ah nasıl düştüm ben bu hallere? Ne yapacağım ki, ne yapacağım, buradan nasıl kurtulacağım? Neden tüm belalar beni bulmak zorunda? Oysa ne güzel bir gece olacaktı, romantik, mutluluk dolu. Neden hiçbir şey yolunda gitmiyor, neden hiçbir şey?

“Heeey!”

Birden tok bir çığlık duydu, hemen ardından da vurulmuş gibi son hız kaçtı oradan hayvan. Başını yanına çevirince genç adamın parıldayan yüzünü, görkemli bedenini gördü. Tek bir söz bile edemeden atıldı kucağına, sımsıkı sarıldı, gözlerinden yaşlar boşandı.

“Nerelerdeydin?” diye sordu genç adam.

“Nerede miydim? Asıl sen neredeydin? Aynı anda düşmedik mi?”

“Çuvalların arasında buldum kendimi.”

“Ben de ama sen yoktun.”

“Çok garip bir yer burası.”

“Evet.”

“Şurada bir çatal var, o yöne gidelim mi?” Yönü gösterdi genç adam.

“Zaten bu yanda bir şey yok, geldiğim oda var sadece.”

Genç kız onun koluna sımsıkı yapıştı, birlikte yürümeye başladılar.

“Sana gelmeyelim demiştım buraya. Evde kalalım, başımıza dert almayalım, demiştım.” Sitem doluydu sesi ve yanındaki adama hiç bakmıyordu.

“Olan oldu artık, buradan kurtulmaya bakmalıyız.”

“Neden geldik ki, neden dinledim seni? Biliyordum böyle olacağını.”

Bu kez yanıtlamadı genç adam, sakınlımlı bir biçimde yürümeye devam ettiler. Adamın korunaklı kollarında olmasına karşın titremeyi sürdürüyordu kız.

“Kurtulamayacağız buradan, hep burada kalacağız, hep.”

“Saçmalama lütfen.” Daha güçlü sarıldı kıza. “Geldiğim yolda bir çatal var dedim ya, öbür yöne sapalım bir de.”

“Orada bir çıkış olduğunu nereden biliyorsun ki?”

“Bilmiyorum. Başka bir önerin mi var?”

“Yok. Ben sana demiştım buraya gelmeyelim diye, söyle, dememiş miydım?”

“Bırak lütfen şimdi bunları.”

“Hayır niye geldik ki, ne akla hizmet?”

“Neden geldiğimizi biliyorsun.”

“Hah! Salaklık işte.”

“Salaklık mı?”

“Üff, kurtulamayacağız diyorum sana, nasıl kurtulacağız buradan?”

“Tamam, sakin ol, bulacağız bir yol.”

“Hiç de sakin olamam. Saçma sapan bir yerde sıkışıp kalmışız, sen geçmiş sakin ol diyorsun. Hah!”

“Dur, bir ses duydum sanki!”

“Ne? Ne sesi? O hayvan mı geliyor yoksa?”

“Sanmam. Başka bir ses bu.”

Sessizce ve yavaş adımlarla bir süre daha yürüdükten sonra genç adamın bahsettiği çatala geldiler. Çağılı benzeri bir uğultuyla kaplıydı döndükleri koridor. Işıklar seyrelikti, zor görüyorlardı

önlerini; koridorun ucundan soluk, fosforlu, morumsu bir aydınlık geliyordu. Oraya varınca durup önlerindeki garipliğe baktılar şaşkın şaşkın.

4.

“Bundan başka bir çıkış yok gibi gözüküyor,” dedi genç adam.

“Buradan gitmeyi önermiyorsun herhalde!”

“Başka ne yapabiliriz ki?”

“Düştüğümüz odalardan birine dönüp bekleyebiliriz. Sabah olunca birileri gelir mutlaka. Hem belki gözümüzden kaçmıştır o hayvan yüzünden, bir yerlerde normal bir çıkış vardır. Olamaz mı?”

“Hiç sanmıyorum.”

“Neden?”

“Burası çok garip bir yer. Ne nerede olduğunu anlayabiliyorsun, ne nereye gittiğini.”

“Belki oyun oynuyordur birileri bize.”

“Kim neden oynasın ki bizimle?”

“Bilmiyorum ama filmlerde olur hani. Sapık bir zengin vardır. Bir grup genci, sevgilileri falan çağırır bir yere, sonra da onlara işkence eder, ölene kadar oynar onlarla.”

“Bula bula otelin içindeki dinlenme alanını mı bulmuş o sapık zengin?”

“Belki rahatsız oluyordu otelin sahibi oraya gelen çiftlerin yaptıklarından, böyle bir tuzak kurdu.”

“Sanmıyorum. Bence burası ne biliyor musun, bitirilmemiş bir eğlence parkı,” dedi genç adam.

“Eğlence parkı mı?”

“Evet. Mağaraların oradan girilecek temalı bir park. Konukları yapay bir mağaralar zincirlerinde, dehlizlerinde dolaştırarak heyecanlandırmak, keyiflendirmek. Ayrintıları yerleştirip temizledikten sonra açmayı planladıkları bir yer. Zaten bu aletin çalışıyor oluşu da bunun en iyi kanıtı.”

“Garip ama doğru olabilir dediklerin,” önündeki çağılıya baktı kız bir süre. “Yalnız aklıma yatmayan şu; nasıl oluyor da farklı geçitlerden düşüp aynı yere varıyoruz da aynı geçitten düşüp farklı yerlere varıyoruz? Aklım almıyor bunu?”

“Bilemiyorum. Sence nereye gidiyor bunun sonu?”

“Bilmek olanaklı mı?”

“Haklısın.”

“Ya atık toplama havuzuna falan gidiyorsa, kanalizasyona? Ya da daha kötüsü sonu yapılmış değilse, bir yarın tepesinden kayalıklara fırlıyorsa?”

“Doğru, belki de öyledir. Ama bu riski alacağım ben.”

Kız dolanıp durdu uca yaklaşımadan. Bir aşağıya, köpüklü suların süzüldüğü, temiz, pürüzsüz duran, iyice ışıklandırılmış, açık mor, tünel şeklindeki su kaydırağına, bir de genç adamın yüzüne bakıyordu. Herhangi bir havuzun başında görse bu kaydırak girişini hiç düşünmeden atlardı, çok da severdi kaymayı. Şu an ne yapması gerektiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

“Bence bir çılgınlığa kalkışmadan önce gidip koridorlara dikkatlice bakalım, başka bir çıkış arayalım. Senin dediğin gibiyse kesinlikle bir çıkış vardır, bir acil durum çıkışı falan.”

“Eğer dediğim doğruysa onu çok iyi gizlemişlerdir ve bu karanlıkta hayatta bulamayız.”

“Ama yine de bir bakmalıyız. Bu delilik! Ucu bucağı gözükmeyen bir kaydırdan, hem de yer altındaki, kimsenin olmadığı bir yerdeki kaydırdan kayılmaz. Çocuklar yapar bunu anca. Hatta onlar bile yapmaz, korkarlar.”

“Oysa ben korkmuyorum. Ve seni büyük bir dertten kurtarıyorum.”

Bunu der demez kendisini kaydırığın üzerine attı, keyifli bir çığlığın ardından gözden yitti. Boğuk bir ses duyuldu az sonra.

“Gel hadi! Döne döne...” Devamını anlayamadı.

Endişe içinde biraz daha dönendi yerinde kız. Başka bir çözüm olmadığını biliyordu. Çıkışsız koridorlar, ürkütücü yontular, garip hayvanlar, karanlık, yalnızlık. Bu çılgının peşi sıra gitmekti tek yol.

Diğeri gibi yapmadı, sakince, bir yemek masasına kurulurcasına oturdu. Tatlı bir serinlikteydi su. Köpükler bacıklarını, kalçasını, belini sardı. Kenarlarından basık, eliptik, dev bir yılanın ağzına benzeyen tünelin girişine baktı bir anlığına. Derin bir soluk aldı ve kendisini aşağıya bıraktı.

5.

Kaymak, böylesine bilinmez, ucu kestirilemez, hatta bir ucunun bile olup olmadığı meçhul olan bir yolda ilerlemek; karşısına çıkabilecek keskin bir kavis, sert bir eğim, bir bombe, çıkık eklem yerleri, vidalar, tırnak tırnak boyalar, zifiri karanlık; ya da daha kötüsü, birden bedeninin altından yok olacak o kaygan zemin ve bir anlık havada süzülüşün ardından düşülecek keskin, ıslak ve sivri kayalar için endişe duyacağını sanıyordu az önce ama hiç de öyle olmamıştı. O yoğun heyecanı karnında, göğüslerinde duyarak, her an artan bir keyifle, bir yandan da gülerek kayıyordu. Hatta bazı hoplamalarda kesik bir kahkaha atıyor, sıçrayan sular ağzına doluyor, şekerli bir tat alıyordu. Arada uzaklardan gelen boğuk bir erkek sesi, kahkahalar duyar gibi oluyor ama sesler suyun çağılıtları ve bedeninin sürtünüş vınıltıları arasında silinip gidiyordu.

Zerre korku kalmamıştı artık içinde, sulara karışarak erimişti hepsi. Kaydırağın pürüzsüz yüzeyiyle birlikte tenini bölge bölge yalayan sular onu mest ediyordu. Omuzlarından boynuna akan narin öpücükler, göğüs çatalının arasından yumuşakça süzülen köpükler, belinde, karnında, kasıklarında dolaşan usta eller. Bacıklarını, kalçalarını, külotunun her yanını sardıkça saran bir devinim, yoğun bir sıcaklık, hafif titreyişler. Artan soluk alışları, kalp atışları, kasılan uzuvları, an geçtikçe kaydırağla bütünleşen bedeni. Arada gözlerini açabildiğinde gördüğü, kaydırağın bazı eklem yerlerinde bulunan ve yuvarlak tünelin içini aydınlatan, ona tatlı bir morluk veren ışıklı noktaların hepsi birbirine girmişti, hızına hız katıyor, uçuyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Hatta bir süre sonra kayıyor olduğunu bile unuttu.

Son kavisin ardından eğim birden arttı, aşırı hızlandı, yitip gittiği keyfin arasından çabucak kendisine geldi. İçinde, karnında yoğun bir buruntu, tüm bedenini kaplayan keskin bir sıkıntı duydu, eski korkuları depreşti.

İşte son geliyor, kaderim göz açıp kapayıncaya kadar belli olacak! Bu genç yaşımda, daha üniversiteme bile yeni başlayacakken, yaşamı, insanları doğru düzgün tanıyamamışken ölmek, kimsenin okumadığı yerel bir gazetede ayrıntılarının verileceği, diğer yerlerde serüven meraklısı aptal gençler olarak iki sözle geçiştirileceği kuru adlar olmak... Korkuyu iliklerine kadar duyumsadı. Hayır, lütfen, yaşamak istiyorum ben, lütfen, lütfen, ölmeyeyim! Daha çok gencim, daha çok gencim!

Hızı iyice arttı, tünelin içindeki ışıklar soldu, gözlerini bile açık tutmakta epey zorlanır oldu. Sonunda kaydırağın öteki ağzına vardı, bir anda kendisini havada buldu, çığılı her yanda yankılandı.

6.

Yüzeze çıkınca derin bir soluk aldı, çırpınarak çevresine bakındı sonra. Yüzüne tuzlu sular çarpıyor, gözlerini yakıyordu. Serin, sert kollar şefkatle yakaladı onu.

“Ne süperdi be, manyaktı, çılgındı! Böyle bir şey olamaz, böyle bir şey olamaz!” diyordu kulağının dibinde bağırarak genç adam.

Başını kaldırıp çevresine bakınca kayalıkların arasından suların köpürerek denize döküldüğü kaydırağın ağzını görür gibi oldu. Kayaları yalaya yalaya sızan bir dereye benziyordu ay ışığında. Kaydırağın tepeden aşağı kadar kayaların, ağaçların, otların arasına çok iyi gizlenmiş olarak iniyor olmalı. Belki de tepenin, taşların içine oyularak yerleştirilmiştir. Çevrelerine daha fazla bakmadılar, yavaş kulaçlar atarak sahile yöneldiler.

Denize sanki yeni girmişler, öpüşmek, sevişmek için kıyıda azıcık ötelenmişler gibi dışarıya hemen çıkmak istemediler başta. Kaydırağın akan serin suların aksine deniz ılıktı, epey keyifli geliyordu ikisine de bu suda sarılarak durmak. Göğüsleri karşısındaki erkeğin göğsünden bir anlığına kurtulunca çıplaklığını yeniden duyumsadı kız, kıyıya doğru hızlı kulaçlar attı yanındakinden ayrılarak. Sahilin ötelere doğru baktı kıyıya varınca. Ortalarda dolanan kimseler yoktu, odalarda bile hiç ışık yanmıyordu. Sanki onlar o serüveni yaşarken otel tasfiye edilmiş de herkes oradan kaçmıştı.

Sudan bir anda çıktı kız, arkasına bile bakmadan koşarak duvar dibine vardı, yerde, istiflenmiş şezlongların üzerinde unutulmuş bir havlu aradı. Ağır aksak gelen genç adama sitemkâr bir biçimde seslendi kısık sesle, elini sallayıp durdu acele etmesi için.

“Hadi, hadi, gelsene! Burada havlu yok, havuzun oraya bakalım.”

Genç adamı beklemeden hızlı adımlarla yukarı çıktı merdivenlerden, hırsızmış, otele kaçak giriş yapmışmış gibi ışısız bölgelerde kalmaya özen göstererek çimleri geçti, havuzun girişindeki bankoya vardı. Kapakları kilitliydi. Ortalarda telaşla dolanmaya başladı.

“Off, şimdi ne yapacağız, şimdi ne yapacağız, yok işte, yok! Hep senin yüzünden. Ne vardı da üzerimizdekileri çıkardın ki! Hadi bir halt yedik onları çıkardık, yanımıza neden almayız? Of, çok aptalız, çok aptalız!”

“Buldum!” dedi genç adam az sonra, ötedeki şezlongların üzerinde kurumaya bırakılmış birkaç beyaz havlu gösterdi. Havlusuna sarılırken ucuyla siyah saçlarındaki suların da kabasını aldı kız.

“Eve yavaş yavaş gidelim,” dedi genç adam gülümseyerek.

“Saçmalama, bir an önce varalım artık.”

“Evet ama denize girmemize kimse bir laf etmez ki. Hem bu saatte koşmak daha fazla dikkat çeker.”

“İyi, peki.”

Sakin sakın, ama birbirlerine hiç değmeden otele girdiler, boş resepsiyonun yanından geçip asansörlere vardılar. Neyse ki asansörlerden biri aşağıdaydı, beklemeleri gerekmedi.

Tepeye doğru epey dik bir açıyla çıkan, tek bölmeli tren benzeri asansör ağır ağır, gıcırdayarak, metalik sesler çıkararak, arada da kabloları kopuyormuş gibi kısa kısa tekleyerek ilerliyordu. İçerisi karanlıktı ve bu yüzden de çevrelerini rahatlıkla görebiliyorlardı asansörün camlarla çevreli gövdesinden. Ay ışığı denizi, yanlarındaki ormanı, kayalıkları seçilir kılıyordu ama hiçbir yanda kaydıraktan iz yoktu. Zaten onu biraz aradıktan sonra bakmaktan vazgeçmişlerdi.

“Biliyor musun,” dedi genç adam sonra birden, ona hiç bakmadan.

“Neyi biliyor muyum?”

“Seni... Seni seviyorum galiba.”

Bir an yutkunduktan sonra, “Saçmalama,” dedi kız ama hemen pişman oldu söylediğine.

“Ayrıalım evdekilerden, ikimiz de ayrıalım.” Kum ve taş dolu zemine dönüktü genç adamın gözleri, ayaklarını sürtüp duruyordu.

“Korkuyorum,” diye fısıldadı sonunda kız. “Ben de istiyorum ama çok korkuyorum.”

“O koca kaydırdaktan kaydık, bundan mı çekineceğiz. Beni sevmiyor musun?”

“Hayır, seviyorum.”

“E o zaman? Ne anlamı var sevmediğimiz kişilerle birlikte olup asıl sevdiğimiz, âşık olduğumuz insanı kaçırmaman?”

“Bana âşık mısın?” Gözleri ışıldayarak baktı genç adamın yüzüne.

“Deliler gibi,” dedi adam, çekingen bir biçimde uzandı, sıcak, yumuşacık öptü.

Asansör yukarı vardığında bıraktılar öpüşmeyi. Kapıdan başlarını uzatıp çevreyi kolaçan ettiler, ötedeki aslan-ceylan karışımı garip yontuyu görünce bir anlığına ürktüler; ortalıkta kimselerin olmadığını anlayınca hızlı adımlarla evlerine doğru yürüdüler. Sımsıkı tuttıkları ellerini hiç bırakmadılar. Bodur lambaların ışıkları sönmüş, ortalık neredeyse zifiri karanlıktı.

Evin önüne gelince iyice yavaşladılar, istemeye istemeye yaklaştılar kapıya, çekinerek uzattılar başlarını içeriye. Serin salonda kimse yoktu, içerisi de dışarıya kadar karanlıktı. Kısa merdivenin başındaki deniz topuna hafifçe vurdu genç adam, kız ona gözlerini kocaman açarak sitemle baktı. Merdiveni bir çırpıda çıkıp iki yanlı yatak odalarının bulunduğu koridorda durdular. Hâlâ el ele tutuşuyor olduklarını ayımsadılar, gülümsediler birbirlerine. Genç adam uzanıp öptü onu dudaklarından kibarca.

“Sabah söylüyoruz, tamam mı?” diye fısıldadı.

Başını sallamakla yetindi, ona son kez bakıp odasına sessizce girdi.

Genç adamın odasında ne yaptığını, nemli iç çamaşırını, havluyu nereye astığını, yatağa, sevgilisinin yanına nasıl girdiğini bilemiyordu kız. Kendininkileri tahta dolabın budaklı kapağını azıcık aralayarak

hızlıca altına tikiştirmişti. Neredeyse kaydıraktaki kadar heyecan basmış, kalp atışları iyice hızlanmıştı. Sandalyenin üzerindeki pijamalarını giyip sevgilisinin bulunduğu yatağa yöneldi, çarşafı ve yatağı olabildiğince az oynatarak yanına kıvrıldı. Bir an için hafifçe kıpırdanıp şapır şupur yalanan sevgilisi horuldamayı sürdürdü. Genç kız rahatladı, gevşedikçe gevşedi, karanlık tavana gözlerini dikti.

Ah bir sabah olsa ya artık! Sabah bir fırsatını bulunca gerçekler anlatılacak demek ki. Bu garip gece sabah da sürecektir. Hadi, hadi, sabah olsun, sabah olsun lütfen! Lütfen, lütfen, lütfen! Gözleri an geçtikçe ağırlaştı, ne zaman uyuduğunu bilemedi.

7.

Aydınlık odada öpülerek uyandırıldı genç kız, tatlı, yumuşacık dudaklarla.

“Sevgilim,” diyerek geri öptü onu öpeni. Gerçekten de sevgilisi olduğunu görünce bir an durdu, sonra gülümsedi zoraki.

“Hadi kahvaltı ediyoruz dışarıda, gel tatlım,” dedi sevgilisi.

Yataktan kalktıktan sonra hızla banyoya gitti, metal dallarla çerçevesiz aynadaki buğuları sildi, heyecanla yüzüne, bedenine, ellerine baktı. Dün akşamı çağırıştıracak, onu ele verecek en ufak bir iz bulamadı yüzünde ve bedeninde. Isık çala çala dışarıya, evin verandasındaki koca masanın oraya çıktı.

Öbür çift de kalkmış, masanın öteki yanında, uzak köşede oturuyorlardı. Genç adama ve onun sevgilisine bakmamaya özen göstererek günaydınladı onları, kendini sevgilisinin yanına attı sönmüş bir balon gibi. Ayırımında olmadan sandalyesini gıdım gıdım uzaklaştırdı sevgilisinden.

“E bugün son gün, tatil bitti,” dedi sevgilisi, çirkin ve kocaman bir yumruya benzeyen göbeğini rengârenk tişörtünün üzerinden kaşdı hatır hatır.

“Evet, bitti ne yazık ki,” diye onu onayladı genç adamın sevgilisi. Oldukça güzel ama yapay, her yanda rastlanılabilecek sıradan bir güzellik bu, diye düşündü genç kız ona anlık bir bakış atarak.

“Akşam yola koyulana kadar ne yapalım, valizleriniz hazır mı?” İrice, böceğe benzer bir zeytin attı kızın sevgilisi ağzına, şapırdıdata şapırdıdata, salyalarını akıta akıta çiğnedi.

“Sizi bilmem ama biz akşama kadar denizdeyiz, değil mi tatlım?”

Başıyla evetledi sevgilisini genç adam, koluna bir vantuz gibi yapışmış o kuru eli kibarca tuttu.

Ondan, gece boyu inanılmaz bir serüven yaşadığı aşkından yana hiç bakmıyor gibiydi adam. Yoksa o da mı benim gibi bir kararsızlığın, çekingenliğin içine gömülmüş? Keşke bir anlığına yalnız kalsaydık da sorabilseydim. Ne yapacaktık, açıklayacak mıydık aşkımızı, ayrılacak mıydık sevgililerimizden? Belki de eve geri dönünce açıklamak daha yerinde olacak, diye düşündü. Sonuçta aynı otomobille döneceğiz, tatsızlık olmasın, hatta değişik taşıtlar bulmak zorunda kalmamız gerekmesin diye sesini çıkarmadı hiç.

Peki ya bu gördüklerim ne? Ekmeğe uzanırken, peyniri alıp reçeli sürerken sırnaşmaları, taze sevgililer gibi oynaşmaları, birbirlerinin dudaklarına yılışikça bal sürüp kıkırdamaları? Sevgilisine olabildiğine sarılmış, kızın şakalarına, kulağına fısıldadıklarına gülüp duruyor. Son bir oyun mu bu, acıma mı, ayrılık öncesi bir ikram mı? Aynılarını kendi sevgilime yapmam gerekiyor belki ama hiç içimden gelmiyor, hiç gelmiyor, diye düşündü genç kız, elindeki kuru ekmeği ktır ktır kemirip durdu.

8.

Gün soluk, sessiz, sıkıcı, hatta bıktırıcı geçti ve akşamüstü olduğunda lobide buluştular. Böyle yapmaları gerekmişti çünkü gerçekten de bu saate kadar denizden çıkmamıştı o ikisi. Genç kızla sevgilisi valizlerini aşağıya indirmek için evden çıkacakları sıra gelmişler, çabucak duş alıp üstlerini değiştireceklerini söylemişler, kıkırdaşarak birlikte banyoya girmişler, uzunca bir süre de çıkmamışlardı. Resepsiyonda otelin hesabını kaparken uzak köşelerde durmuştu genç kızla genç adam, sevgililerinin berisinde, hiç tanışmıyorlarmış, hatta birbirlerinden hoşlanmıyorlarmış gibi bir kere bile bakışmamışlardı.

Valizler ite kaka arabaya yerleştirilmiş, genç adam direksiyona, o çirkin sevgilisi ön koltuğa, genç kızın tiksiniç sevgilisi arkaya, onun yanına geçmişti. Uzun geri dönüş yolculuğu başlamış, tatilin bitkinliği içerisinde bir sessizlik sarmıştı herkesi. Kısık, enstrümental bir ezgi vardı sadece içeride. Hınzır bir çocuğun kaydırağı tersinden almasına benzer biçimde gidiyorlardı kavisli ve dik yolda.

Keskin bir endişe, bir kuşku kapladı kızın içini birden. Acaba düş müydü tüm o yaşadıklarım? Akla en uygun yanıt bu gibi. Saçma sapan, öylesine uzun bir kaydırağın ne işi var tepenin içinde, hem de çalışır bir vaziyette? Ama en olmasını istemediğim yanıt da bu. Evet, dün gece bıraktığım külot ve havlu dolabın altındaydı, giymiş olduğum o kaybolan giysilerse gerçekten ortada yoktu. Belki de yanılıyorum, havluyu ve külotu gündüz denizden çıktıktan sonra koydum oraya, kayıp sandığım giysilerimse valizde, koyarken göremedim. Sevgiliyle göz göze geldiler, adam göz kırptı ona, o da yapay bir gülümseme yolladı adama.

Ama hayır, istemiyorum tüm o yaşananların, bugüne kadar geçirdiğim en ilginç ve heyecanlı anların anlamsız bir düş olmasını! Benim de mutluluk taşan bir yaşamım olsun istiyorum, deliler gibi sevmek, âşık olmak. Heyecan istiyorum artık, değişiklik. Tadı ve anlamı olan bir yaşam, çok mu?

Bacaklarını, sağ kalçasını yokladı yanındakine çaktırmadan, birden kaşını tutmuş gibi atılarak. Ağrıyan, acıyan herhangi bir yer? Hayır, hayır yok. Ama bir iz olmalı, o düşüşlerin, o çılgın kayışın bir izi kalmalı. Avucunun içini, parmaklarını yokladı hemen. Sanki hafif bir acı, yer yer pürüzler, kabuğumsu sertlikler var. Değil mi? Ama gözlerini indirip de eline bakmaya cesaret edemedi hiç.

Yol boyu dışarıya, uzaklara, morumsu bulutlara ve aralarına gizlenip duran güneşe baktı hep, elindeki, parmaklarındaki pürüzlerle oynadı. İçindeyse hâlâ o kaydırdaktan kayıyormuşçasına yoğun ve tatlı bir heyecan vardı.

Genç Kız Kafesi

Kuşluk vakti olmasına karşın kafe epey kalabalıktı. Hafta sonu olması ve okulların da yeni kapanmasıydı herhalde buna etken. Çevresindekilerin çoğu gençti, büyük bölümü gruplar halinde, bazıları çift. O çift olanlardan kaçtı arkadaş, kaçtı sevgilidir acaba, diye düşündü, kahvesini yudumladı.

Üzerinde ince bir tabaka olarak kabuk bağlanmış olan kahve iyice soğumuştur, küçük bir yudum aldı, öteye, kafeye girilen yola ve bahçe kapısına baktı. Gelen giden göremeyince başını diğer yöne çevirdi, durgun, parıldayan denizi izledi. İyi ki erkenden gelmişti, yoksa böyle güzel bir masa kapamazdı bu kalabalıkta. Hoş, dört kişilik masada tek başına oturması ve kuru bir kahveyle idare etmesi garsonların sinirine dokunuyor olmalıydı. Onun yerine atıştıracak bir şeyler sipariş edecek birilerine vermeyi yeğlerlerdi masayı. İçerilere, tentenin altında duran garsonlara doğru baktı. Biriyle göz göze gelince bakışlarını kaçırdı, önce saatine, ardından da kapıya baktı yeniden.

Neden dinlemişti ki annesini, ne işi vardı burada? Geldiğinden beri sayısız kere sormuştu bu soruyu kendisine. Hatta otobüsteyken, evden çıkmadan önce kapı eşiğinde, banyodaki aynanın önünde hazırlanırken de. Pek çok kere vazgeçmiş, gelmemek için bahaneler bulmuş, hasta olduğunu iddia etmişti. Gerçekten de hasta gibiydi, karnında acı bir buruntu, genzinde bir yanma vardı. Geçenlerde boğazı ağrıyordu, üşütmüştü belki de. Kahvesi bittiği an kalkmaya karar verdi, daha fazla beklemeyecekti.

Kendisiyle eş durumda olan pek çok kadın olduğunu biliyordu. Annesinin ithamlarının tersine yaşı oldukça düşüktü aslında, yirmilerinin ortasına geliyordu daha. Ama hiç evlenememiş iki kız kardeşinden dili yanan annesi, bu konuyu takıntı haline getiriyor, bunalımlara, nevrozlara girip çıkıyor, okulu mokulu boş verip bir an önce evlenmesi için direttikçe diretiyordu. Televizyonda gördüğü, otuzlarının ortasında, hatta kırklarında bile evlenmeyen, önüne gelenle yatıp kalkan kadınları örnek gösterip duruyordu. O defolur gibi elde kalmak mı istiyorsun, diye sorardı sonra da annesi; evde, evde, diye düzeltirdi kadının yanlışını alay ederek.

Aslında kendisi de istiyordu sevebileceği, konuşabileceği, ona nazik, ilgili davranacak bir erkek bulmayı. Koşa koşa evlenmek şart değildi, tam tersine bunu hiç istemiyordu. Çevresinde bunu yapan kızlara alayla bakmıştı, görücü usulü, birbirini doğru düzgün tanımadan, kişiliklerini ve cinsel uyumlarını keşfetmeden evlenen kadınların ne kadar mutsuz olduğunu biliyordu. Annesi iyi bir örnekti. Mutfağında keyifli türküler çığırarak yemekler yapması, hafta sonları giysi pazarından döndükten sonra, ne bereketli bir haftaydı, diye eşe dosta kıvanması, sürekli şükretmesi mutluluğunun birer göstergesi değildi. Kabullenmişlikti bu. Pes etmişti ama böyle yaptığından haberi bile yoktu. Çoğu zaman acıyordu o yüzden annesine. Bugün burada biriyle buluşacak olması ileride annesi gibi olacağı anlamına gelmezdi kesinlikle.

Kocası tarafından önemsenmeyen, bazen küfür edilen, hatta bir iki kez hafifçe tartaklanan, yaşamının özeti aynı yerleri dinmeyen bir bel ağrısıyla silip süpürmek, evin eksiklerini eş alışveriş listeleriyle gidermek, her gün ne pişireceğini pak tencerelerin önünde kara kara düşünmek, okuldan gelen kızlarını eğleyip uyutana kadar paylaya paylaya peşlerinden koşturmak, geceleyin kendisine kalan birkaç saatte de televizyonun karşısında arada uyuklamak ve yer yer odaklanabildiği dizi karakterleriyle diyaloga girmek olan zavallı bir kadın olmayacaktı. Yaşamının böyle anlamsız olmaması için lisans dönemini bitirdikten sonra eğitimini sürdürecekti, akademik kariyer yapacaktı. Eve kapatılıp sadece çocuk büyüten, beyinin boyunduruğunda bir evcil hayvana dönüşen o çaresiz kadınlardan olmayacaktı kesinlikle, hayır! Eli yanlışlıkla kahve fincanına çarptı. İçinde fazla sıvı yoktu neyse ki, döküleni de örtü emdi çabucak. Gözlerini kapıya doğru çevirdi, sonra bir ses duydu. Yanına bakınca başında duran garsonu gördü. Bir soru sormuş da bekliyor gibiydi.

“Efendim?” dedi.

“Başka bir şey alır mıydınız?” diye sordu garson bezgince.

“Ha, evet, bir kahve daha lütfen.”

Garson boş bardağı aldı, örtüdeki kahve lekesini görünce memnuniyetsizce dudağını büzdü, gitti.

Keşke başka bir içecek söyleseydim, diye geçirdi içinden. Kahvenin tadı berbattı, çamur gibi. Zaten istemediğim ne kadar çok davranışta bulunmak zorunda kalıyorum. Buraya hayatta gelmezdim bana

kalsa. Neymiş, bir arkadaşının kızı da bu yolla eş bulmuş, şimdi mesut, harika bir evliliği varmış. Bana ne! Hem ne kadar da klişe. O eleştirerek izlediği evlenme programlarına çıkıp rezil olmaktan ne ayrımı var bunun? Asıl anlayamadığı, telefonu kullanırken bile zorlanan annesi, bilgisayarı, interneti kullanıp kendisini o övgü alan eş bulma sitesine üye yapmış, fotoğraflarını koymuş, yer yer abartarak profilini oluşturmuş, mesaj gönderen adaylar arasından bir eleme bile yapmıştı. Büyük olasılıkla o komşunun genç oğlundan yardım almıştı. Bu yapılanları öğrendiğinde öfkeden köpürmüş, annesine bağırıp durmuş, hiç kimseyle böyle bir yolla buluşmaya gitmeyeceğine yeminler etmişti. Ama işte şimdi buradaydı. Sanırım nedenini biliyorum, dedi içinden. Bilimsel merak. Eğitimli bir kadın olarak böyle durumları incelemek bölümümle, özellikle de gelecekte yapmayı planladığım üst lisanslarla ilgili. Bu durumu bir deney gibi gördüğümü, kadınlarla bu biçimde tanışmayı seçen erkekleri incelemek için burada bulunduğumu söylemeliyim. Kibarca, kırmadan açıklamalıyım gelecek olana tabii bunları. Sonra da hemen gitmeliyim buradan.

Az önceki garson aynı aksilikte kahveyi önüne koydu, tek söz etmeden gitti. Masayı işgal ediyor oluşunaydı bu tepki kesinlikle. Bahçe kapısına baktı. İki güleç kız çantalarını kıvrık kollarında sallayarak içeri giriyorlardı. En ön masaların dolu olduğunu öğrenince garsona biraz sitem etmişler, kafenin arkasına yönelmişlerdi saçlarını havalı havalı yaylandırarak. Hah, ne kadar yapaylar, hepsi de tornadan çıkmış gibi nasıl da birbirlerine benziyor, diye düşündü gözleriyle kızları takip ederken. Diğer masalarda oturanları kısaca inceledi kızların ardından.

Aynı yapaylık hepsinde var. Laf olsun diye buluştukları bir kafe, moda diye yutturulmuş benzer giysiler, takılar, sıcağa karşı bazılarının ayaklarında post benzeri kaba çizmeler, incir çekirdeğini doldurmayacak konularda hararetle sohbetler, birbirinden sıkıcı ve yalnız yaşamlar. Karşılarında oturan kişilere hiç aldırmadan ellerindeki son model telefonların üzerinde sürekli devinse de parmakları, olabildiğine yalnızlar. Çünkü insanların yüzlerce, binlerce arkadaşı var artık ama bir tek dostu yok. Bunu da şu yapay gülüşmeleriyle, boyalı yüzleriyle, renk renk, şıkıdım şıkıdım giysileriyle örtmeye çalışıyorlar işte. Neyse ki onlar gibi değildi ve burada ayrı bir amaçla bulunuyordu. Kapıya çevirdi yine bakışlarını.

Peki buluşacağı kişi neredeydi? Keşke şu lanet kahveyi söylemeseydi, hesabı isteyip kalksardı. Annesine yalan söylemesine bile gerek kalmayacaktı. Bekledim kimse gelmedi, diyecekti keyifle. Ama odasına girince büyük bir hüzne kapılacağını biliyordu. Neden gelmiyordu ki? Vaz mı geçmişti, fotoğrafını arkadaşlarına göstermişti de, bu çirkinle mi buluşacaksın, diye aklına mı girmişlerdi? Oysa hiç de çirkin değildi, her gün olmasa bile çoğu zaman kendisini beğenirdi. Keşke çantasında bir ayna olsaydı ve yüzüne bakabilseydi, makyajının durumuna. İçeriye tuvalete gidebilirdi ama o gıcık garson kalktığını farzedip başkasına verirdi masasını, kesin. Çevresine bakındı o yüzden, civar masalardan onu kesip kesmediklerine.

Gülümsedi, arayışı olumlu sonuçlanmıştı. Birkaç erkekle ve iki kızla göz göze gelmişti. Kızların bakışlarının erkeklerden daha anlamlı olduğunu bilecek yaştıydı. Erkekler tüm dişilere bakar, azıcık alımlı, cilveli, hatta hatlarını ucundan gösteren giysileri olsun yeter. Oysa kadınlar eleştirmek ya da imrenmek için bakarlar. Saç biçimlerine, boyalarına, kesimlerine, makyaja, giysilere, takılara, çantalara, ayakkabılara, en ufak ayrıntıya kadar birkaç saniyede bakıp görürler. Yüzlerindeki ufak değişimlerden anlayabilirler hislerini ve pek çok kadın için hemcinslerinin bu bakışları daha anlamlı olur. Çünkü çoğu erkek size saatlerce baksa bile onca saat uğraşp da açtırdığınız saçınızdaki ton farkını, büyük bir hevesle aldığınız ayakkabıların çantanızla ne kadar uyumlu olduğunu, parıldayan küpelerinizin tüm giysilerinizi nasıl da tamamladığını göremez. İşte bu yüzden o iki kızın bakışlarını önemsemi, kıskançlık okudu o bakışlardan, keyiflendi. Ardından bahçe kapısına dikti gözlerini.

Gelen giden yoktu, galiba gerçekten ekilmişti. Kahvesinden kocaman bir yudum aldı, bitirir bitirmez kalkacaktı, gözlerini denize çevirdi. Olur da biri gelirse en azından onu umursamıyormuş gibi yapabilirdi. Ha, geldin mi sonunda, ben de manzara için otuyordum aslında, seni beklediğimden değil. Hayır, bu çok çocukça olurdu. Şöyle demeliydi, böylesi bir durumu bilimsel olarak merak ettiğim, bunu bir deney gibi gördüğüm için buradayım hâlâ, yoksa seni beklediğim için değil. Aslında beklenmeyecek gibi değildi fotoğrafına bakarsanız. Zehir değil ama oldukça yakışıklı, yavuz bir delikanlı. Eğitiminden, işinden, gelir durumundan söz açıp duran annesini pek umursamamıştı, galiba şu an burada olmasının bir diğer nedeni buydu, o çekici yüz. Bir çılgınlık yapmayacağına emin gibi olsa da adamın elini tutmak, ayrılırken yanağını, dudağının çatalına yakın

bir noktadan öptürmek, onu buralara gönderen annesinden alacağı en iyi öğ olurdu bugünlük.

“Merhaba!”

“Otursanıza ya, güzel burası!”

“Kenarda yok muydu masa?”

“Yok.”

Başını çevirdi seslerin geldiği yöne. Yanı başında dört genç duruyordu, yan masaya oturuyorlardı gürültülü bir halde. Oysa beklediği kişinin geldiğini sanmıştı.

“Merhaba,” dedi yine aynı tok ses.

Karşısına bakınca fotoğraftan tanıdığı o yakışıklı yüzle karşılaştı. Ne ara oturmuştu böyle sessizce.

“Çok beklettim mi?”

“Yo, işte kahveden birkaç yudum.” Ne anlamsız bir cümle kurmuştu böyle.

Garsonu çağırıp bir kahve de kendisine söyledi. Adama kahve istememesini, tadının berbat olduğunu söyleyecekti ama ağzından çıkmadı ki laf.

“Fotoğraflarından çok daha güzelsin.”

Oldukça klişe bir sözdü bu, yine de etkilendi.

“Teşekkür ederim.” Gülümsedi. Bu iltifat adama uyuyordu asıl, fotoğrafından çok daha yakışıklıydı. Göz alıcı olduğu az önce yan masaya oturan genç kızların, başka masalardaki kızların ara ara ona bakmasından belliydi. Büyük olasılıkla hepsi aynı düşünceyi geçiriyorlardı akıllarından, bu taş gibi herifin bu kızla ne işi var? Ne işi varsa var, sizlere ne, şu an benim yanımda ve sizler hasetinizden çatlayın! Ama konuşması da gerekiyordu, yoksa bu ilk ve son buluşmaları olacaktı. Dilsiz, saf, toy kızı oynamak istemiyordu. O yakışıklıysa kendisi de akıllıydı.

“Zor olmadı değil mi gelmek, yakındı sana burası?” diye sordu adam.

“Evet,” dedi, sonra bir an düşündü, yakın dersem sonra bize gelmek ister miydi? İlk buluşmadan sanmıyordu böyle bir teklifte bulunacağını. “Yakın ama çok da değil.”

Tam da görücü usulü gönderilmiş utangaç, cahil kızlar gibiydi. Ağzından kerpetenle laf alınıyordu, kendisini toparlaması şarttı. O aksi garson, adamın önüne kahveyi bırakıp gitti.

“Senin uzak mı evin?” Ah ne salak bir soruydu bu! Neden sormuştu ki, eve atılmak istendiğini düşündürecekti adama, ucuz bir kız sanacaktı onu.

“Evet, uzak. Arabayla anca geldim.”

Oyunbaz bir laf mıydı bu, onu ölçmek mi istiyordu? Ama her erkek kızları evine atmak istemez mi?

“İlk defa mı yapıyorsun bunu?”

“Pardon, anlayamadım?”

“İlk kez mi buluşuyorsun böyle bir biçimde?”

“Evet, ilginç geldi, bir deney gibi bakıyorum bu duruma aslında.” Doğru yanıtı verdiği için kıvandı. Zaten vereceklerinin çoğunu iyi biliyordu, üzerilerine düşünmüştü ve şimdi de bilimsel sorgulamasını başarıyla yapacaktı.

“Senin ilk mi?”

“Hayır! Pek çok kere denedim.”

Hayda, şimdi nasıl devam ettirecekti konuşmayı, ne demekti ki bu? Hovardayım, sürekli eş değiştiriyorum mu, demek istiyordu? Yoksa zor beğendiğini mi ima etmek? Belki de yalan söylemişti güzelliği hakkında, beğenmemişti onu ve kırmak, yolun başında soğutmak istiyordu.

“Nasıl yani? İlişkilerin oldu da mı ayrıldın, yoksa kimseleri mi beğenemedin?” Gülerek sormuştu bu soruyu.

“Yo, ben kolay beğenirim. Ama tüm ilişkilerimi bu yolla kurarım.”

Garip bir yanıtı. Bu kadar yakışıklı bir adam neden bu yolu seçerdi ki?

“Neden?”

“Nedeni basit. Normal yollarla kurulan ilişkilerde eşlerin birbirlerini tanımaları zaman alır. İki taraf da iyi özelliklerini abartarak sergilerken kötü yanlarını olabildiğine gizler. Ayrıca birbirlerine

tamamen açılmaları da aralarındaki yakınlığın artmasıyla orantılı olarak yavaşça olur. En önemlisi de o tanışma fasılları sırasında, sözleri, davranışları tartmakla, heyecanını azaltmakla uğraşırken karşındakini bütünüyle tanımak iyice zorlaşır. O yüzden ben ilişkilerim için eş bulma sitelerini kullanıyorum. Bir kişiyle tanışmaya kalkmadan önce onu epey tanımış, değerlendirmiş oluyorsun böylece, baştaki gereksiz, yapay uğraşlardan kurtuluyorsun.”

“İyi ama kaç kişi profilini tam doğru olarak yazar ki, herkes abartır, yalan söyler.”

“Sen öyle mi yaptın?”

“Elbette hayır.”

“Demek ki doğru yazanlar varmış.”

Durdu bir an, denize baktı, sorup sormamak arasında kararsız kaldı. Gözlerini adama geri çevirdi.

“Seninkiler doğru mu?”

“Elbette doğru. Başkalarında doğruyu ararken kendimi neden yanlış tanıttayım ki?”

“Bilemiyorum,” dedi, kahvesinden bir yudum aldı, buz gibi olmuştu. “Tamam, belli bir miktar tanırırsın ama yüz yüze sıfırdan tanışmak gibi olmaz ki.”

“Peki, sen söyle bakalım seni tanımış mıyım?” Kahvesinden bir yudum aldı, sonra devam etti adam. “Yirmi üç yaşındasın. Antropoloji bölümünü bitirmek üzeresin ve eğitimini lisans üstü olarak devam ettirmeyi planlıyorsun. Seçkin türlerde, özellikle blues, caz ve klasik müzik dinlemekten, popüler olmayan kitapları okumaktan, bazen de kendi başına yürüyüş yapmaktan hoşlanıyorsun. Resim yapmaya bayılıyorsun. Felsefe ve psikolojiyle ilgileniyorsun. Yalandan, kandırılmaktan, modadan, alışveriş yapmaktan nefret ediyorsun. Sigara ya da alkol kullanmıyorsun.”

Profilinde yazanları ona yineliyordu ama bu kriterler birini tanımak için yeterli değildi ki. Hem bilgilerin yanlış olduğu sigara konusundan belliydi, annesinin işaretlediği yanıtları onlar. Adam sözlerini sürdürdü kahvesinden bir yudum daha alıp.

“Ailenle birlikte kalıyorsun.”

Evet, bunu da belirtmişti profilinde.

“Çoğu zaman annenle evde yalnız kalıyorsunuz. Bölümün bitince iş aramanı istiyorlar ama sen inatla akademik kariyer yapmak istiyorsun, sık sık ders çalışıyorsun. Pek arkadaşın olmadığı için arta kalan zamanlarda dışarıda gezmeyi genelde yeğlemiyor, evde bezgin bezgin oturuyor, odandan çıkmadan kitap okuyor, müzik dinliyor, annen kafanı ütlediğinde de ona yardım ediyor, istemeye istemeye alışverişe falan gidiyorsun.”

Şaşkın bir biçimde dinliyordu. Evet, söylediklerinin hepsi doğruydu, ama bunları profilinde yazmamıştı ki. Yazdıklarından bunları çıkarabilecek kadar zeki miydi yoksa karşısındaki? Belki de; hayır, kesinlikle öyle olmalıydı, bütün işi kendisinden habersiz yapan annesi onun ağzından bunları anlatmıştı mesajlarda. Adamın anlattıkları bunu onaylıyordu, tam da annesinin söyleyecekleri, eleştirileriydi bunlar. Ah seni anne, yapacağımı bilirim ben sana!

Kahvesinden bir yudum daha aldı adam. Yüzüne hafifçe vuran güneş ışığıyla çekiciliği artmıştı. Yan masadan gizli gizli ona bakan kızları paralamak geldi içinden. Ne bakıyorsunuz be kaltaklar, ne!

“Sitede bekar, evliliğe açık, eğitilmiş, kültürlü, iş gücü sahibi birini arıyorum yazmışsın,” diye devam etti adam. “Ama asıl isteğin farklı. Seninle bir kitap koleksiyoncusunun kitabıyla ilgilendiği özenle ilgilenen, hiç beklemediğin anlarda duyarlı, pahalı olmayan, bir ara laf arasında sözünü ettiğin hediyelerle şımartacak, sarıldığınızda, öpüştüğünüzde seni yer çekimsiz ortamda dans ediyormuşsun gibi heyecanlandıracak birini istiyorsun sen.”

Ağzı açık kalmıştı, kıpırdamıyordu bile. Evet, bire bir kendi sözleriydi bunlar, düşünceleri, tanımları. Nasıl bilebilirdi ki bunları? Annesinin bile bilmesine olanak yoktu. Hayır, açıklanamaz, doğaüstü bir durum vardı karşısında. Adam sözlerini sürdürdü.

“Bazen tek başına deniz kıyısında yürürken kendini öyle yalnız hissediyorsun ki sanki çevrende hiç kimse yokmuş, şehir, dünya insansız kalmış gibi geliyor. Dalgaların seslerini duyuyorsun bir tek, sonra gözlerini kapıyorsun bir anlığına ve açtığında gerçek, büyülü bir aşkın, hani o klişe romantik filmlerdeki gibi, kadrajın sadece ona odaklandığı başka bir kazazedenin karşından tek başına sana doğru geldiğini göreceğini sanıyorsun. Sonra da bomboş şehirde kol kola gezeceğinizi, atıl kalmış arabalarda, evlerde dolaşacağınızı,

başkalarının sıkıcı, döngüsel yaşantılarını kurcalayarak eğleneceğinizi, onların yaşamlarını kısa süreli taklit ederek dalga geçeceğinizi. Ve küçüklüğünden beri çok korktuğun bisikletlerden hep uzak duracağınızı...”

İnanamıyordu. Karşısındaki adam telepatikti. Hiç kimseyle paylaşmadığı, hatta şu an anlamsız kalan gençlik abuklamalarıydı bunlar, bilmesi olanaksızdı. Tek bir kişiye bile anlatmadığına emindi, bunları paylaşacak kadar yakın hissettiği bir arkadaşı yoktu çünkü.

“Gerçek düşlerine gelirsek. Evleneceğin adamın dış güzelliğini pek önemsemiyorsun, televizyondan uzak durup seninle akşamları hoş sohbetler edecek kadar akıllı ve bilgili olmasını yeterli görüyorsun. Yaşantınızın, kararlarınızın olabildiğince ortak, aktivitelerinizin, eğlencelerinizin, keyiflerinizin denk olmasını istiyorsun. Ev idaresinde, çalışma yaşamında, hatta çocuk bakımında bile seninle eş emek harcamasını, o kaba, kendini kral gören erkeklere hiç dönüşmemesini bekliyorsun. Sevişmelerinizde de birbirinize sürekli haz verebilmeyi, hemen herkesin evliliğindeki gibi tekdüze ve zorunlu sevişmelerden olmamasını diliyorsun.”

Donmuş bir biçimde karşısındakini izliyor olmasına karşın bu son sözle birlikte kızardığını hissetti. Zaten kalbi hızlı hızlı atıyordu. Yüzünün kireç gibi olduğuna emindi öncesinde. Korkmaya da başlamıştı bu garip durumdan.

“Arkadaşlarınızın bile ortak olmasını istiyorsun, ama onlarla çok görüşmemeyi, hele hele ailelerinize hiç uğramamayı düşünüyorsun. Oylesine ortak bir yaşam istiyorsun ki, ömrünüzün bile eş olmasını, yaşlılıkta bir gün uykuda yan yana, el ele tutuşurken ölmenizi düşünüyorsun. Hatta öldükten sonra bile ayrılmamayı, hani o ayılıp bayıldığın kült bilimkurgu filminde, yeniden doğup dünyaya yaklaşan yıldız çocuk var ya, aynı onun gibi bir saydam kürenin içinde, evreni eşinle birlikte köşe bucak dolaşmayı umuyorsun.”

Korkudan titriyordu artık. Kendisinin bile anımsamadığı ama ona ait olduklarını çok iyi bildiği tüm bu düşünceler bir bir önüne seriliyordu. Ne kıpırdayabiliyor ne de konuşabiliyordu. Sanki biraz sonra kucaklayıp göklere uçuracaktı karşısındaki onu. Tutmaya çalışsa da beceremedi, birden boşaldı, katılarak ağlamaya başladı.

“Ne oldu, iyi misin, iyi misin?” diye uzandı karşısındaki adam.

Yan masadaki kızlar bile yanına geldiler, omzunu sıvazladılar.

“Tamam, sakın ol, hepsinin bir açıklaması var,” dedi berisindeki.

“Ama daha...”

Yakışıklı adamın sözünü kesti diğer kız.

“Hayır, böyle bir durum olursa bitireceğimizi söylemiştik.”

“İyi de boşa gitti tüm emekler.” Bunu söyleyen masaya kendi sandalyesini çekerek yaklaşan, memnuniyetsiz çehreli genç bir adamdı.

“Saçmalıyorsunuz ya, onu ne kadar incittiğimizi görmüyor musunuz?” dedi berisindeki kız.

“Böyle olacağı belliydi, ben yapmayalım demiştim,” dedi yakışıklı adam pişmanca.

“Nerede demiştin canım, sen hepimizden çok hevesliydin,” diye tersledi onu diğer adam.

“Hayır, başta öyleydim ama sonra itiraz ettim, vicdansızca olduğunu söyledim.”

“Bırakın şimdi dalaşmayı ya, onu teskin etmeliyiz,” dedi berisindeki kız, şefkatli bir biçimde omuzlarından sıktı.

Sandalyesini hışımla geriye doğru ittirerek onlardan uzaklaştı birden.

“Ne oluyor ya, siz kimsiniz, manyak mısınız, ne yapıyorsunuz?” diye hızla sıraladı sözcükleri. Yakışıklı adama baktı yardım istercesine ama adam ona bakamıyordu.

Yanındaki kız elini tuttu gülümseyerek, sakince konuştu.

“Bak canım. Biz aptalca bir davranışta bulunduk. Ben ve şu iki arkadaşım...” Eliyle yanındaki kızı ve adamı gösterdi. “Psikoloji bölümünde okuyoruz. Bu yakışıklı arkadaşımız da sosyolog. Kendimizce bir proje hazırlıyorduk, bir tür deney. Eş bulma sitelerine başvuran kızların bazılarıyla buluşacaktı arkadaşımız, onları çeşitli yanıtlarla şaşırtacak, tutarsız davranacak, biz de yan masadan gizlice bu buluşmayı izleyecek ve veriler toplayacaktık. Yabancı biriyle ilk buluşmada kadın nasıl davranır; erkeğin etken ve edilgen tutumları, aşırı iltifatları ya da duyarsızlıkları, çeşitli eylemlere ikna çabaları, abartılı teklifleri, çevrenin dikkatini çekecek garip davranışları gibi

çeşitli konular karşısında neler yapar kadın, bunu gözleyeceğiz. Çeşitli denekler üzerinde çalışarak oylumlu bir araştırma yapmış olacaktık. Ama hata yapmışız, evet, aptalca, gaddarca bir projeymiş bu. Özür dileriz, çok özür dileriz. Umarım bizi affedebilirsin.”

Zor nefes alıyordu, yüzünün kıpkırmızı olduğuna emindi. Utandığında ya da sinirlendiğinde kızarırdı çünkü. Şimdi de çok öfkeliydi.

“Ama nasıl... O bildiklerini nasıl ki...” Ağzından çıkmadı sözcükler doğru düzgün.

Kız bunu nasıl açıklayacağını düşündü yanındakilere bakarak. Önceki açıklamaları o yaptığı için diğerlerinin konuşmaya pek niyetleri yok gibiydi. Yakışıklı adamsa önüne bakıyordu.

“Asıl özür dilememiz gereken konu aslında bu.” Durdu bir an, derin bir soluk alıp verip dudaklarını yaladı. “Haklarında bilgi toplamak için deneklerimizin bilgisayarlarını kırdık. Fotoğraflarını, metinlerini, dolaştıkları siteleri inceleyerek projeyi daha canlı kılacaktık. Seninkindeyse çok ilginç bir malzemeyle karşılaştık. Günlüğünle.”

Buz kesti birden tüm bedeni, tir tir titredi. Evet, az önce şaşkınlıkla dinlediği o sözler günlüğündendi. Yıllar önce, üniversiteye başlarken daha, birkaç ay yazıp bıraktığı salakça metinler. Yazmış olduğunu bile unutmuştu ki orada öylece bırakmıştı. Annesi ya da babası bilgisayarını kullanmadıkları için kimsenin okuyamayacağını sanmıştı.

“Arkadaşımız o sözlerini ezberledi ve seni bu yolla şaşırtabileceğimizi düşündük. Sonunda kamera şakalarına verilenler gibi bir tepki vereceğini sandık en kötü, bu kadar üzüleceğini düşünemedik.”

“Ama, ama bu suç!” diyebildi zar zor.

“Evet, haklısın, bizi dava edebilirsin istersen. Ama affet, eşeklik ettik. Bilim uğruna zıvaladık işte. Ne yaptığını bilmeyen toy öğrencileriz. Yürekten özür dileriz. Affet bizi.”

Başka söz söylemeden çantasını kaptı masadan, çantanın sapı kahvesini devirdi yine. Kurumuş lekenin üzerine dağıldı kıvamlı sıvı, koyu, eliptik, kocaman açılmış bir göze benzeyen ilginç bir şekil oluştu örtüde. Aldırmadı bile, oturanların sandalyelerini ite kaka geçti. Bir anlığına yakışıklı adama baktı öfkeyle.

“Özür dilerim!” diyerek ayağa kalktı adam, başını eğdi utançla.

Adama karşılık vermeden yürüdü.

“Ya iyi bok yedik yani ha,” dediğini işitti arkasındakilerden birinin.

Aksi yüzlü garsonla karşılaştı kapının önünde. “Çekilsene yoldan ya! Salak mısın nesin!” diyerek haşladı adamı, kapıdan çıkıp gitti.

Mum Eritme Geceleri

Kahrolası mumlar nerede be! Geçen sefer yaktıktan sonra şu çekmeceye koymamış mıydım? E şimdi hangi cehenneme girdiler? Birazdan gelecek ve hazır değil sanki ortalık. Yemek tamam. Salata sofrada, istediği biçimde, sossuz, nar ekşisiz, sirkesiz, sadece zeytin yağı. Takımlar tamam, çatal bıçak yerli yerinde. Peçete? Hah, orada, şamdanın arkasında kalmış. Ama lanet mumlar ortalıkta yok. Bir saniye. Ah, tabii ya, salak kadın, oraya koyduğunu nasıl unutursun. Komodinin alt rafının en arkasında. Geçen sefer romantik bir ortam yaratmak için yatağın çevresini onlarla donatmıştım. Biraz klişe gelmişti ya, canım çekmişti, gözümüzü boyayıp duran o popüler aşk filmlerinin mahareti işte. Lounge, chillout gibi tatlı tatlı türlerde şarkılar ayarlamıştım. Oldukça seksi, onu kudurtacak bir jartiyerli takım geçirmiştim üzerime, kışkırtıcı bir makyaj yapmıştım. E onun memnun olması benim memnuniyetimi katlar ne de olsa.

Neden böyle bu bilemiyorum. Neden bir erkeği boşaltmak kadının asli görevi gibidir, o boşalma tamamlanınca görevini başarıyla yerine getirmiş bir memur gibi hafiften kıvanır kadın? Tarih boyunca hep böyle olduğu belli. Erkeğini tatmin edebilmiş kadınlar hep el üstünde tutulduğundan hepimizin içine işlemiş. Evrim işte, seçilim. Seçile seçile uysal, erkeğinin sözünden çıkmayan, onun boyunduruğunda olmaktan hoşlanan bizler kalmışız. Ama asıl neden kadının fizyolojisi. Kadın doğurgandır, anaçtır. Şefkatlidir, yavrusunu gözetir. Bence erkeğin boşalmasını da bu yüzden ister, cinsel bir haz değil sadece bu, orada potansiyel çocuklarını görür.

Peki ya benim potansiyelim? Evet, onunla saadet dolu geçiyor çoğu zaman birlikteliğimiz. Tam özlemi kurulan bir aile tablosu. İki de güzel çocuk, bir oğlum olur bir de kızım. Onlar epey büyüdükten sonra, bir on yıl falan sonra, belki bir kız daha. Ha ha, salak! Hoş, bizim tarafta erkek çocuklar çoğunlukta, kızım olmayabilir o yüzden hiçbir zaman. Onun ailesinde durum nasıl ki? Hiç de söz açmaz onlardan, yüzeysel olarak geçiştirir sorularımın çoğunu. Çok sıkıştırdığımı da sanmıyorum bu konuda, hatta olabildiğince dikkat ediyorum sormamaya.

Acaba benden söz etmiş midir herhangi birilerine, akrabalarına, dostlarına? Hiç sanmıyorum, bahsedecek olsa birazcık da dışarıda buluşurdu benimle, sinemaya, kafeye giderdi. Bellediğimiz iki mekân var, onlarda da birbirimizi bile zor görüyoruz. Neden başka bir yere gitmiyoruz diye sormak istemiyorum, bu seçimler erkeğe bırakılmalı, en azından evlenene kadar. Annem derdi hep, kadınlığın altın kuralıdır kızım, evlenene kadar sen baş tacı edeceksin erkeğini ki evlendikten sonra tepesine çıkmama laf edemesin. Sonrasında güler eklerdi, ama sakın, sakın ha! Bakışları ne demek istediğini gayet net anlatırdı da o yersiz gülüşün anlamını çıkaramazdım. Ne demek isterdi, sen bana bakma bildiğini yap mı? Ne de olsa bu konuda öğüt işlevsizdir, ben annelik görevini yaparak demiş olayım mı? Namuslu, geleneklere uyan bir görüntü çizirdi genelde ama bazen fingirdek görünürdü gözüme. Herhangi bir vukuatını yakaladığımdan değil, öyle gibi gelirdi. Şu an böyle bir durumun içinde olduğumu öğrense acaba ne derdi? Çünkü onunla sevgili gibi bile değiliz sanki. Sevgililer gibi ne el ele tutuşup dolaşıyoruz bir yerlerde, ne özel günleri kutluyoruz. Üç gün önce ay dönümümüzdü oysa. Telefonda bile konuşmuyoruz ki uzun uzadıya, saçma sapan konularda, geveze ergenler gibi. Bir mesaj atıyor, ne yapıyorsun, taze çilek aldım, birlikte yiyelim mi, gülücük. Uygun değilsem de ayarlamaya çalışıyorum zamanımı. Sonra da altta kalmamak için ben mesaj atıyorum başka bir gün, küvetteyim, köpükler içindeyim, sen neredesin, gülücük. Bu güzel bir birliktelik bir yandan, hoş bir özgürlük, eminim dünyanın çeşitli yerlerinde bazı kadınlar böyle yaşıyordur ömürleri boyunca, evlenme, çocuk yapma baskısını hiç duymadan. Ben de rahatım aslında, şikayetçi değilim bu durumdan. Bizimkilerin baskısı olmayacağını bilsem evlenmem, çocuk bile yapmam. Böylesi daha güzel hem.

Mumları komodinden çıkardığım sıra kapı çaldı. Aynanın önüne yeniden geçerek giysime, makyajıma, saçıma baktım bir anlığına, kapıya yöneldim sonra hızla. Kapıyı açacağım sıra elimde mumları tuttuğumu ayımsadım, onları şamdana taktım bir çırpıda, yaktım, şamdani da yemek masasının arkasındaki vitrinin üstüne koydum, gelip kapıyı açtım.

Karanlık koridorda gevrek dudaklarını yayarak gülümsüyor, filmlerden çıkma havalı bir trafik polisi gibi bana bakıyordu. Omzunu eşige yaslamıştı, güneş gözlükleri de hâlâ gözündeydi, burnunun ucuna doğru kaymış bir biçimde.

“Hayırdır, sevgilini dolaba mı sakladın?” dedi pişkince.

Abartılı bir biçimde güldüm, eve buyur ettim. Neden öpmedim ki hemen, salakça oldu bu. Komşulardan gören olmasın diye böyle yaptığımı sanmıştır herhalde. Kapıyı kapadıktan sonra uzanıp öptü dudaklarımdan usulca. Belimden kavradı, duvara doğru sürükledi yavaşça.

“Dur bir ya yemek yiyelim, acıkmadın mı?” dedim onu iteleyerek.

“Acıktım.”

Yemek masasına doğru döndü umursamazca, fikrini kendisi değiştirmiş gibi. Güneş gözlüklerini çıkardı, sapını parmaklarının arasında sallamaya başladı. Gerçekten de kusur arayan, teftiş yapan pişkin bir polise benziyordu bu tavırlarıyla. Ama böylesi sahnelerin dandik pornolarda olduğunu görmüştüm, denk gelmişim televizyonda birkaç kez, ilginç bulmuştum, izlemişim sonlarına dek. Havadan bir nedenle kadının yatak odasına geçerler, her pozisyonda, yumuşak bir müzik eşliğinde ve ritmik bir biçimde ilişkiye girerlerdi. Kesinlikle bizimkinde de pek kısırlık yoktu bu konuda ama hayvani bir açlıktan oluşmuyordu sırf. Kapıdan girince yaptıklarına gösterdiğim tepki bu yüzden olmalı. Bunun bilincindeyim ama yüzündeki o gevrek gülümseme hiç kaybolmadan salona doğru ani bir hareketle sürmeye başladı beni yeniden. Kanepenin üzerine devrilip hemen orada birlikte olduk.

Ateşliydi ama çabucak bitti. Bu bir kusur değildi, huyunu biliyordum. İlkini böyle bir çırpıda geçirir, bedeninde birikmiş olan yoğunluğu atar, kısa bir molanın ardından uzmanca işine koyulurdu. Zaten ondaki çekiciliğin, kadınların çoğunun peşinde olmasının nedeni yataktaki bu başarısının onda doğal olarak yarattığı özgüvendi. Tavırlarında, konuşmasında, en ufak hareketlerinde bile belli ederdi bu cezbedici güveni.

Evet, onunla bir seks birlikteliği yaşıyordum ama seviyordum da onu. Âşık değildim kesinlikle, o kadar yoğun değildi duygularım. Zaten bir parça da olsa partnerine karşı sevgi taşımayan bir kadının bir erkekle sırf seks adına bile olsa birlikte olabileceğini hiç sanmıyordum. Tek gecelik ya da birkaç kerelik ilişkilerde olabilirdi bu, ama bizimki gibi haftaları bulmuş olmasına karşın adı hâlâ konamamış olanlarda olamazdı. Kadın böyle bir varlıktır bence. Duyguları yoğundur, bağlanır, eşinin sahibi olmak ve eşi tarafından sahiplenilmek ister.

Galiba yine konu çocuk yapmakta bitiyor. Çocuğunu doğuracak uygun koşullara erişmekte, güvenmekte, korunmakta. Ben bunları istiyor muyum şu an ya da ne istiyorum, işte onu bilemiyorum.

Sofraya getirdiğim diğer yemekleri de salata gibi sessizce, beni konuşturmak için arada bana yönelttiği soğuk ve ilgisiz soruların arasında sildi süpürdü. Kadınlığıma olduğu kadar yemeğe de acıkmıştı demek ki. Yemeğin üzerine her zaman yaptığımız gibi kadehlerimizi doldurduk, salona kurulduk. Televizyonda sonunu göremeyeceğimizi iyi bildiğim programları arayıp durdu. Bir film, bir maç, bir tartışma; ne olduğu önemli değildi. Birkaç kadehin ardından yine kanı kaynayacak, bu kez olabildiğince yavaş, beni gözeterek, tenime ustaca dokunarak, okşayarak, öperek sevişecekti benimle. Ben tam bir doyuma ulaşmadan o da kendini koyuvermeyecekti. Bitkin bir biçimde uzanmışken soracaktı bana kendinden emin bir sesle, nasıldı, diye. Her zaman değil ama çoğunda sorardı buna benzer soruları. Hoşuna gitti mi iyice, yeterince keyifli miydi yine, beğendin mi bu sefer yaptıklarımı, gibi.

Bazen kuşkulanırdım ondan, acaba sırf beni mutlu etmek, hayır, bu yanlış bir sözcük, tatmin etmek adına kendini çok mu zorluyor diye. Sonuçta mekanik bir olay ya da matematik hesabı değildi bu eylem, günü gününe tutmazdı ki. Kendini daha azgın hissedebilir ve beklemediği bir anda, benim keyfimin ortasında tükenebilirdi.

Sevişmenin rutininde pişkin ve haz dolu bir gülümseme yerleşirdi yüzüne, ama sonra bazen suratı değişir, keyif alan o azgın gider, duvarlara bakan, sanki içinden çarpım tablosunu geçiren, hafta sonu izlediği maçın gollerini anımsamaya çalışan, benden uzak, yapay birine dönüşürdü. Sıcaklığı, coşkusu ve devinimi devam ettiği için ben keyif almayı sürdürürdüm, çoğu zaman da bu hallerini fark etmezdim bile. Ama fark edersem işin seyri değişirdi, yapay, abartılı bir keyif almaya başladım, daha doğrusu ona öyle sunardım. Bu oyunum bazen gerçeğe dönüşürdü ama çoğu zaman yalan olurdu kasılmalarım. Kadınla erkeği ayıran en temel cinsel yönlerden biri bu olmalı. Kadın en haz dolu taklidi yaparken bile aslında yarının programını düşünebilecek kapasiteye sahiptir. Erkekse yarının programını düşünmeyi bırakıp haz taklidi yapmaya çabalarken bile boşalabilir. İşte kadının ana gücü bu sanırım. Cinselliğini kullanmayı bildiğinde tanrıçaya dönüşebilmesi.

Dediğim gibi sonu gelmeyecek bir program buldu sonunda. Ama bu kez ilgilenir gibiydi izlediğiyle. Zaten kadehini de aşırı yavaş içiyordu. Bir gariplik olduğunu sezdim. Şimdiye çoktan bana yanaşması, tenimle temasa geçmesi, sevişmeye başlamasak bile bacaklarımı, kollarımı, boynumu, herhangi bir yerimi bana bakmadan okşuyor olması gerekirdi. Beni ilişkiye yavaş yavaş çekerek kendi azgınlığına yaklaştırması. Oysa yemek sonrası annesinin yanında oturuyormuşçasına uzaktı bana şu an.

“Canın mı sıkkın?” diye sordum sonunda dayanamayıp. Çok tehlikeli bir soru olduğunu biliyordum bunun, yine de söylemiş bulundum.

Derin bir soluk aldı, elindeki kadehi sehpa koydu yavaşça. Yüzündeki gülümseme acımayla af dileme arası bir kıvama bürünmüştü.

“Ben sana sadece acı veririm,” dedi sıkıntılı bir sesle, biraz durdu, ilk tepkimi gözledi. Onunkine benzer bir biçimde değişmeyen, yapay bir gülümsemeyle baktığımı görünce sürdürdü. “Daha fazla birbirimizi yıpratmadan sonlandıralım bence.”

Pek çok söz edebildim. Az ötemdeki sehpa duran kadehi kapıp kafasına fırlatabilirdim. Be pezevenk madem ayrılmaya geldin, neden beni son kez becerdin, bir de utanmadan yemeğimi yedin, diyebilirdim. Bağırıp çağırıp onu suçlayabilir, ilişkimizde hangi sorunların olduğunu sorar, düzeltebileceğimiz, biraz daha deneyebileceğimiz konusunda diretebilirdim. Küfürler eşliğinde ya da tek bir söz bile etmeden onu evimden kovabilirdim. Hiçbirini yapmadım. Bunların yerine umursamaz bir şekilde güldüm.

“Hah, benim sana acı vermeyeceğimi ne biliyorsun?” diye sordum.

Belli ki o da diğer seçeneklerden birini bekliyordu. Bu karşılığında bir yanıt vermedi hemen, sehpanın üzerindeki şeyi alıp kadehini doldurdu.

“Sen de ister misin?” diye sordu.

“Hayır,” dedim biraz öfkeli bir tonda, hemen pişman oldum. Gerçek ruh durumumu çözmek için kullandığı bir strateji olduğunu anlamalıydım bu sorunun. Kadehini avuçlarının arasına aldı, oynamaya başladı.

“Bak,” dedi üzgün bir sesle. “Beklenti içinde olmaman gerektiğini belirttim hep. Biliyorsun işte, anlattım, kimseye bağlanamama

sorunum var. Önceki ilişkilerimde olanlardan bahsetmiştim. Senin de üzülmeni istemiyorum.”

Aynı umursamaz, alaycı tonda konuşmamı sürdürdüm.

“Üzüleceğimi nereden biliyorsun ki? Hem bir kadın bir erkekle sırf seks için, eğlenmek için, âşık olmadan birlikte olamaz mı?”

“Olabiliyorsa ne mutlu ona.”

“Evet, öyleyim ve mutluyum.”

Birkaç yudum aldı kadehinden, televizyondaki programa baktı bir süreliğine. Ardından bana döndü yeniden, sesine ılımlı, ama yapay bir hava katarak konuştu.

“Biliyorum, buna benzer durumlar yaşadım. Yalnız kabul et ki erkekle kadın aynı değildir, eş bakamazlar ilişkilere. Ben uzun süreli bir ilişki yaşayabilecek, evlenebilecek bir yapıya sahip değilim. Toplum ne kadar direktse de istemiyorum öyle bir yaşantı. Bir kadının bu düşündüğüm biçimde yaşaması, hele hele bu toplumda hiç kolay değil. Seninle eğlendik, epey keyifli vakitler geçirdik. Oysa bundan sonrasında tat almamaya başlarız. Evet, birbirimizden hoşlandık ama âşık olmadık. Gün geçtikçe senin duyguların yoğunlaşacak, iyice bağlanacaksın bana ve emin ol o zaman çok kırılacaksın. Yol yakinken bitirelim bu işi. Olmaz mı?”

Sonunu bağladığı bu pişkin soruya kırıtarak, işveli işveli “Oluur!” diyesim geldi bir anlığına ama kendimi tuttum. Sanki sinemada bu filme değil de şuna gitsek mi, eve pizza değil de hamburger söylesek mi, dermiş kadar duyarsızca yöneltilmiş bu soruya başka türlü, hele ciddi bir yanıt vermek içimden hiç gelmiyordu. Ne diyeceğimi de bilmiyordum. Uzanıp kadehinden içtim yavaş yavaş. Kabul edersem yenilmiş, aşağılanmış, hatta kullanılmış hissedeceğime emindim. Evet, bu ilişkiye başlarken belirtmişti nasıl olacağını ve büyük olasılıkla nasıl sonlanacağını. Tamam, hiçbir zaman onu sevmeme, âşık olmama, bağlanmama, hayaller kurmama fırsat verecek davranışlarda bulunmamıştı. Çapkın bir hovardayım işte, birlikte olduğum kadını da gözeterek bir satir gibi daldan dala dolaşmak benim yaşamımın özeti, der gibiydi her haliyle. Alçakça, aşağılayıcı davranışlarda bulunmamıştı bu geceye kadar. Bu geceki sevişmemizi de bir elveda öpücüğü gibi masum görüyor olmalıydı, onun gibi kadına muhtaç olmayan bir adam için hiç de gerekli değildi böyle yapması çünkü. Büyük olasılıkla benden

ayrıldıktan sonra biraz durulacak, birkaç haftalığına ara verecek, ardından radarlarını yeniden açacaktı. Karşılaşacağı güzel kadınlara bana attığı gibi zarflar atacak, aileleriyle mi tek başlarına mı yaşıyor olduklarını, kültür, eğitim ve ekonomik durumlarını, evlilik öncesi cinselliğe nasıl baktıklarını anlamaya çalışacaktı. Benim gibi tüm koşulları yerine getiren uygun bir aday bulunca da ufaktan ufaktan onu yoklayacaktı. Kadın onu baydırmaz, peşinden gereksiz koşturmazsa da, yeni, süresi belirsiz, ana teması seks olan bir ilişki başlatacaktı. Acaba kaç kadından benzer sözlerle ayrılmıştı ve bunu kaç kere daha yapacaktı? Yine dayanamadım, sormamam gereken bir soru sordum.

“Nasıl yıpratmış ki birbirimizi? Ne yaptım sana?”

“Anlamadım?” dedi. Anladığına bal gibi emindim, zaman kazanıyordu.

“Birbirimizi nasıl yıpratmış, diye sordum?”

“Yıpratmadık, bu ilişkiyi sürdürürsek yıpratacağız.”

“Hayır, hayır, öyle demedin,” alaycı bir biçimde gülümsedim. “Birbirimizi daha fazla yıpratmayalım, dedin. Demek ki yıpratmışız bugüne kadar. Ne yaptık da yıpratmış, onu soruyorum.”

“Yani bilmiyorum, lafın gelişi demişimdir öyleyse.”

“Sen lafın gelişi bir söz etmezsin,” dedim alçak sesle.

“Anlamadım?” Yine duyduğuna emindim, anlamazdan geliyordu.

Büyük olasılıkla tepkimi göstermemi, kovulmayı bekliyordu. Hatta bir an önce buradan kurtulmayı bile gözetiyor olabilirdi, sonuçta söylemek istediklerini dile getirmişti. Ona bu fırsatı vermeyecektim, zaferi kazanarak gönderecektim onu bu kapıdan. Ellerimi omzunda gezdirerek yaklaştım, yılışık ve biraz da şuh bir tonda konuştum.

“Madem ayrılıyoruz, son bir kez daha yapalım o zaman,” dedim.

Şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, sonra da o klasik gülümsemesini takındı. Her köşenin ardından karşılığın bol bol fırsatların çıktığı aşırı şanslı kişiler gibi pek önemsemeyen bakıyordu bu tahmin edilmeyen duruma.

“Sen bilirsin,” dedi, üzerime abanarak beni geriye doğru yatırdı.

Uzun uzun öpüştük, yavaşça soyunduk. Sonra ayağa kaldırdım onu, son birlikteliğimizin özel olmasını istiyormuşum gibi yatak odasına doğru götürmeye başladım. Vitrinin önünden bir mum kaptım, karanlık koridorda dudaklarımızı ayırmadan ilerlemeyi sürdürttüm. Yatak odamın eşliğinde birden durdum, sanki yıldönümü hediyesini veriyormuşum gibi masum bir suratla, hatta gülümseyerek, mumun sıcak eriyiğini ona doğru boca ettim. Feryat ederek sıçradı, yüzü kızardıkça kızardı, hatta sevişme sırasındaki o terli, yapay, komik çehresine büründü. Bir zafer yontusu gibi tüm haşmetiyle dikilen o ince uzun yapı da saniyeler içinde pörsüdü, tavada unutulmuş yamuk yumuk bir sosise dönüştü. Ben de aheste adımlarla sokak kapısının yanına vardım, çıplaklığima hiç aldırmadan kapıyı açıp kenarında durdum.

“İşte şimdi defolabilirsin,” dedim dalga geçerek.

Başını salladı, acısını sanki hiç umursamıyormuş gibi giyinmeye çalıştı hızlıca; ama beceremedi, öfleyip pöfledi, elleri titredi. Sünnet olmuş bir çocuk gibi bacıklarını ayırık tutarak ve sakınlı adımlar atarak kapıya kadar geldi, bana bir an bile bakmadan çekip gitti.

Kapıyı kapattıktan sonra yemek masasının önündeki bir sandalyeye attım kendimi, hiç ses çıkarmamaya özen göstererek ağladım. Hayır, onun gidişine, ilişkinin bitişine değildi bu gözyaşlarım kesinlikle. Peki nedendi? Anlamsız, komik bir bitiriş mi seçmişim yoksa, o yüzden miydi bu yıkılışım? Herkese çılgınlığımı anlatarak dalga geçebileceği, beni rezil edebileceği saçma bir davranışı mı seçmişim? Aman, bana ne; hem ne fark eder bundan sonra? Zaten belki de en iyisini yaptım, onu hak ettiği biçimde aşağılayarak yolladım, beni hiç unutmaması için en önemli parçasında derin bir iz bıraktım.

Az ötemdeki vitrinin üstünde, kase biçimindeki eliptik şamdanda duran, elimde sıkı sıkı tuttuğumun eşi olan bitikçe mumları gördüm. Gözyaşlarımı sildim, mumları ve masanın kenarında unutulmuş güneş gözlüğünü alıp mutfığa gittim, hepsini çöpe attım. Ardından da dağınık mutfuğımı toparladım.

Aynadaki Yatak

(Tek Perdelik Kargaşa)

Yatakta oturuyor kadın.

Yatak geniş, rahat, iki kişinin uzun yıllar boyunca sarılarak mutlu mutlu uyuyabileceği türden. Okşar gibi nevesimin üzerinde elini gezdirir ama dantelli beyaz eldivenleri nedeniyle yüzey kaba gelir.

Oysa bu kuş tüyü pofuduk yorganı ve almaşık kuş motifleriyle dolu nevesimi özel seçmiştim. Annem ve bizlere emrivaki katılan müstakbel annem, yani bugünkü kayınvalidemle birlikte alışveriş merkezlerini tavaf etmiştik. Elbette ki salt yatağı düzmek için değildi bu koşturmaca, yeni bir evi döşemek için gereken ne de çok eşya vardı, aldıkça bir yenisi çıkıyordu hep bir yerden. Mağazalar da sürekli kendilerine çeken mıknaşlar gibiydi, vitrinlerde yüzde otuza varan, elliye varan indirimleriyle içeriye davet ediyor, asıl indirimin almayı hiç düşünmeyeceğimiz gereksiz eşyalarda olduğunu öğrendikten sonra bile bizi hemen bırakmıyorlardı. Oradan oraya zikzak çizerek dolanıyorduk üçümüz.

Kayınvalidem pek çok mağazada söyleniyordu hiç de söylenmiyormuş gibi yaparak. Ben karışmayı hiç sevmem ama bana sorarsanız bazı eşyaları da sonraya bırakın, diyordu, her keresinde ilk kez diyormuşçasına bir tonla. Sözü'nün dinlenmemesi büyük olasılıkla içten içe hınçlandırıyordu onu, daha yolun başında böylesine umursanmaması sonrası için endişelendiriyordu belki de. Ama bu öğütleri dinlemeyişimin nedeni onu öfkeliendirmek ya da güç dengesini hatalı kurmamaya çalışmak değildi, aklımdan bile geçmiyordu o sıralar bunlar. Yeni bir ev yepyeni, eksiksiz olmalıydı, hele de olanak varsa. Evet, gani gani değildi bana sunulanlar; yine de sıkışıklık yaşamadan alabilirdim gereksinim duyduklarımı, abartıya kaçmadığım sürece. Abartıya kaçtığımı da hiç sanmıyordum. Örneğin azıcık pahalı olsalar da, bu parıl parıl, kendi zevkime göre alınmış nevesim takımlarının yerine annemin inatla çeyiz diye şu dolabın üst gözlerine tıktığı zevksiz takımları kullansaydım aynı mı olurdu? Hayır, hiç de olmazdı. Çirkin, çiçek motifli, nem ve buram buram naftalin kokan çarşafın üzerinde mi yaşayacaktım kocamla ilk birlikteliğimi?

Yorganın kenarını usulca kaldırıp çarşafın rengini kontrol eder. Serdiği duruyordur hâlâ, bordoya yakın bir kırmızı. Ardından beyaz kapıya, onun altınmış gibi parıldayan topuz kulpuna çevirir gözlerini. Kıpırdıyor mu? Hayır, göz aldanmacası sadece. Tuvalet masasının üstündeki saate göz ucuyla bakar.

On ikiye bir var. Off, amma geç oldu, neredeyse geceyarısı. Hem nerede kaldı ki, sen gir hemen geliyorum, demişti. Herhalde arkadaşlarını uğurlamaya çalışıyordur, kapıda kanlısına vurur gibi sırtına pat pat geçiren, sonra da yüz­süz yüz­süz içeri dalan o zevzek arkadaşlarını. Umuyorum ki onlarla sürekli görüşmeyiz, hele hele evimize misafirlige pek seyrek gelirler. Söзде zengin pek çoğu, düğün sırası pişkin pişkin sırtarak sepete attıkları tam altınlardan, parıltılı bileziklerden, kolyelerden belliydi bu. Ama eğitim düzeyleri, kültürleri düşük çoğunun. Birkaç yüz sözcükle basmakalıp konuşmalar geçip duruyor aralarında. Onlarla şöyle derin konularda iki laf etmeye kalksam ya aynı sözleri geveliyorlar, ya da öteki kimselere verip ver­iştiriyorlar. O pezevenkler yüzünden bu ülke bu halde, kışlarını tekmeleme tekmeleme hepsini sınırın dışına postalayacaksın, demişti örneğin biri, şaşkın bakışlarım eşliğinde. Oysa ne tür kitaplar okuyorsunuz, diye sormuştum ve konunun bu noktaya nasıl geldiğini hiç anlayamamıştım. Zaten çoğu zaman ana konuları hep yavan, güncel, incir çekirdeğini doldurmayacak türden. Spor ve siyaset gurusu hepsi. Ben gittikten sonra da konularının civarlarından geçen güzel kadınlar ve ileriye yönelik edepsiz, çoğu gerçekleşemeyecek tasarılar olduğuna eminim. Neyse ki bu son konuda müstakbel kocam, yani kocam sakınlı davranır, sevecen bakışlarını gözlerimden ayırmazdı çevrede güzel bir kadın olduğunda, diğerleri alık alık ona kilitlenmişken. Merak etme canım, ben onlar gibi zampara değilim, der gibiydi o masum ve ılımlı bakışlar. Yine de ben gittikten sonra nereye odaklanırdı o bakışlar bunu bilmek olanaksızdı. Günün birinde aldatılabilme olasılığım olsa da, bunun ufak tefek belirtilerini daha yeni başlamış bir evliliğin yamacında görmeyi her kadın gibi istemiyorum. Bunu salt kıskançlık yüzünden değil, sonrasında oluşacak o yapay ortamdan, işlevsiz kavgalar, nazlanma, barışma süreçlerinden geçmemek için de istemiyorum. Pek çok kadın gibi ekonomik güçsüzlük, aile ve toplum baskısı yüzünden kocaman bir çözümsüzlüğün, bunalımın ortasında kalmak. Hah! Neyse ki ekonomik anlamda sorun yaşamayacağım ben, çalışıyorum, gerektiğinde ayaklarımın üzerinde durabilirim.

Önce ayakkabılarına, ardından da kapının topuzuna bakar. Kıpırdıyor mu? Hayır. Vedalaşma tarzı sesler de gelmiyor içeriden, kısık bir homurtu, arada kahkahalar.

Biraz daha dikleşerek oturur yatakta. Eldivenlerini çıkarıp özenle yana koyar, elini sürter yine yatağa, dokusu pek hoşuna gider. Sonra aynada kendisine bakar. Biraz kaymış duvağına, lüle lüle akan siyah saçlarına, abartılı da olsa yakıştığını düşündüğü makyajına. Epey güzel bulur kendisini, gülümser. Bir anda gülümsemesi dağılır, yataktan hızla kalkıp aynaya yaklaşır.

Diş etlerim mi kanıyor yoksa, hem de bu gecede? Oh, hayır, dişlerime ruj bulaşmış biraz. Diliyle halleder sorunu hemen. Ne ara ısırışım ki dudaklarımı? Sanki makyajımın diğer bölümlerine göre biraz seyrelmiş rujum, yenilemek gerekiyor.

Kapıya yanaşır, kulağını dayayarak ötesini dinler. Boğuk boğuk sesler duyar. Belli, salonda keyifle oturuyorlar hâlâ. Çantasının durduğu komodine seğirtir, karıştırarak rujunu bulur, aynanın önüne geçer yeniden.

Anlayamıyorum. Rujunu sürer bir yandan da. Nasıl bir erkek karısını gelinliğiyle, bu güzel, bu beklenti içindeki haliyle bırakır da salonda arkadaşlarıyla çene çalar? Bu gecenin anlamını, önemini hiç mi düşünmüyor?

Endişeli bir biçimde dolanmaya başlar aynanın önünde.

Daha ilk günden böyle davranan bir erkek, evliliğimizin geri kalanında neler yapmaz ki? İlgilenilmeyen, zavallı bir hizmetçiye, aşçıya çevrilmiş, aşağılanan, hatta şiddet uygulanan nicesinden biri mi olacağım yoksa ben de? Daha neler! Elbette hayır! Kendi ayakları üzerinde durabilen, eğitilmiş, bilinçli bir kadını ben. Öyle bir yaşama hayatta katlanmam. Eğer gün gelir de öyle durumların içinde bulursam kendimi, gözümü kırpmadan terk ederim onu. Ailemden gelebilecek tüm itirazlara kulaklarımı kapar, hatta çocuklarımızın olup olmasını bile umursamaz, anında terk ederim.

Sinirle kapıya doğru seğirtir.

Şimdi şu kapıyı açıp var gücümle bağırarak; hayır, daha da iyisi salona gitmek, onu arkadaşlarının yanında rezil ederek kulağından tuttuğun gibi odaya getirmek var ama... Ama... Daha ilk günden kavgalar başlar o zaman da. Bu gecenin bir önemi bile kalmaz.

Sinirlenir, kapıyı çarptığı gibi gider büyük olasılıkla kocam. Erkekler çok gururlu varlıklardır, incitmemek gerekir.

Aynanın önüne gelip durur.

Ha ha! O beni incitmeyi bal gibi biliyor ama. Burada, üzerimde gelinliğimle, ter içinde, titreyerek, heyecanla, sabırsızlıkla bekleyen ben değil miyim? Ne konuşuyor olabilir ki o arkadaşlarıyla bu kadar önemli, ne! Yarın öbür gün görüşmeyecekler mi sanki!

Gidip rujunu koyar çantaya geri, ardından odanın içinde dönenmeye başlar. Yatak, komodin, aynalı dolap, kapı, yatak. Öbür duvarda, aynası daha konmamış, üzerinde makyaj malzemeleri, parfümler, renkli çerçeveli birkaç fotoğraf, minik minik kadın bibloları, kum saati biçiminde, dijital noktaların aktığı elektronik bir saat, kıvrıkcık, solmuş bir pelüş ayı olan yüksekçe bir tuvalet masası ve kulpunda ceket askılığı olan küçük bir dolap, pencerenin önünde tahta bir sandalye, köşede de ebeveyn tuvaletinin yarı açık kapısı var ama o yana gitmiyor. Söylenerek dolanıp duruyor.

Ne yaptım ben, ne yaptım? Ama ben yapmadım ki bunu, onlar zorla yaptırdılar. Hayır, saçmalama, benim seçimimdi bu, sanki görücü usulü evlenmişiz gibi hayıflanma şimdi. Tamam ama emin değildim, bilemiyordum, bazı sorunlar, ayrımlar vardı aramızda. Olabilir, zaman hepsinin ilacıdır, gün geçtikçe aşılır, ayrılıklar azalır ve karı koca birbirine benzeşir. Ya ben ona benzersem, onun gibi yavanlaşırsam? Yavansa neden evlendin ki? İşte onu diyorum ben de, neden evlendim? Kültürümüz, eğitim düzeyimiz, yaşama bakışımız, ilgi alanlarımız, aile yaşamlarımız bile oldukça farklı. E o zaman neden evlendin? Bilmiyorum, bilmiyorum. Belki güzel sözler, bir bakışı, dürüstlüğü, kibarlığı, belki yoğun bir biçimde tutturması, bana olan aşkı, vaatleri. Bilemiyorum. İyi de bilsen iyi ederdin. Neden? Sorunu bilsen çözüme de gidebilirdin çünkü. Yapma bana bunu ya, daha ilk günden yapma bunu!

Kapıya yaklaşıp dışarıyı dinler, ardından aynanın önüne gelip durur. Yansımasına yaklaşır, uzaklaşır, iyice yaklaşır, gözlerine bakar, dudaklarından öper gibi yapar, gülümser, geri çekilip uzaklaşır, yatağın kenarına, gelinliğinin bozulmamasına özen göstererek oturur. Kısık bir sesle, aynadaki aksine bakarak konuşur.

“Hata mı ettim sence?”

“Hata ettiğini biliyorsun,” der akis.

“Ama belki de güzel olur her şey, olamaz mı?”

“Olur belki, neden olmasın?”

“Hayır, olmaz. Hiç umutlanma. İlk günden karısına bu kadar duyarsız olan adamdan bir bok olmaz.”

“Haddini bildir o zaman gelince.”

“Nasıl? Küsüp tavır mı alayım?”

“Çok banal.”

“Ne yapayım o zaman?”

Kapıyla dolabın bulunduğu duvar birleşiminde bir örümcek ağrı görür o an.

“Kıtır kıtır ye onu, başından başlayarak! Hem başı olmazsa aklı başına gelir belki,” der ayna sinsice.

Hızla kalkar yataktan, pencerenin önündeki sandalyeyi alır, kapının menteşe tarafına dayar, üstüne çıkar bir çırpıda. Bir eli dolapta diğeri kapıda, hafif kambur, ağzı vahşice açılmış olarak kalakalır öylece.

“Gir içeriye de kafanı koparayım seni sefil yaratık! İliklerine kadar emeyim, özünü kurutayım. Ha ha!”

Biraz sonra iner, sakince yerine götürüp bırakır sandalyeyi.

“Yazık, yazık,” der gülümseyerek. “Ne sefilce işlerle uğraşıyorum.”

Yarı açık pencereden mırıldanan bir kedi sesi duyar, perdeyi azıcık aralayıp dışarı bakar ama göremez. Arkasını dönüp kapının topuzuna göz atar, yavaş adımlarla yatağa yönelir, yine gelinliğini gözeterek sırtını yastığa yaslar, ayaklarını uzatır.

“Bari ayakkabıları çıkarsam, ayaklarım şişti.”

“Ama güzel ayakkabılar bunlar, sonra bir yerlerde kullanmalı,” der ayna.

Mırıldanan kedinin sesini yine duyar.

“Mırr,” diye karşılık verir hafifçe, elini yalar gibi yapar, gevrek bir kahkaha atar. Kedi yine mırıldar. Yatakta ağır ağır dönerek dizlerinin ve ellerinin üzerinde durur.

“Mır mır mır mır.” Kalçalarını sallar aynı anda kapıya doğru.

“Kocacığım gelsene, mırr!”

“Hah! Kocası içeride arkadaşlarıyla zaman öldürsün, karısı burada domalıp hazır ve nazır beklesin. Kadınlığın genel geçer özeti bu olsa gerek.”

Hemen düzeltir pozisyonunu, oturur yatağın ortasına hızla.

“Hayır, ben kediyle şakalaşıyordum ki bir defa.”

“Şakalaş şakalaş da kadınlık gururunu elden bırakmadan yap bunu lütfen.”

Kendini yastığa doğru bırakır.

“Kadınlık gururum mu kalmış da! Müşterisini bekleyen bir hayat kadını gibi bekliyorum yatağın üzerinde. Yok, beklerken onların bile bir uğraşı vardır kesin. Otel odasına atılmış yeni yetme bir metres gibiyim ben, bir metres gibi.”

“Fena mı işte, iki cilveli sevişmeye gelsin bir dünya öte beri.”

“Şeytan diyor, çık pencereye, çek içeri yoldan geçen ilk eli yüzü düzgün herifi.”

“Hımm, ahlaksız düşünceler, sevdim.”

“Sen misin çiçeği burnunda karını burada bir başına koyan.”

“Ya, koyanın koymadığına koyarlar.”

Biraz kaykır yatakta, eteği toparlanır, tek bacağından beyaz çorapları ve jartiyeri gözükür. Elini uzatıp eteğini düzeltir.

Kedi mırıldanır yine dışarıdan.

“Mırr. Ha ha, gel buraya, seni alayım içeriye. Gel yanıma kurul, neredesin kudurganım?” diye seslenir pencereye doğru azıcık doğrularak. Bu kez herhangi bir ses gelmez dışarıdan. İyice kaykır yatakta, hatta yatar gibi olur.

Başını yana çevirince aynadaki aksinin yavaş yavaş eteğini yukarı kaldırmaya başladığını görür.

“İçim kamaşıyor, yapma.”

Söz dinlemez akis, jartiyeri ve külotu görünür aynada.

“Bacaklarım ve kasıklarım yanıyor.”

Başının altındaki yastığı alır çevik bir hareketle ve bacaklarının arasına yerleştirir birden. Sımsıkı kavrar yastığı titrek bacaklarıyla, kulaklarından sıkarak yavaşça oynatır birkaç kez.

“Hayır, hayır, yapma, lütfen, kocam içeride!”

Bir yandan da yastıktan kurtulmaya çalışır, yatak başına doğru geriler.

“Lütfen, rica ediyorum, bana bunu yapma böyle bir günde!”

Aynadaki aksi sinsice gülümser, yastığı var gücüyle bacaklarında devindirir yine.

“Salak, öcünü alıyorsun şu an işte! O akılsızın seni burada bırakıp arkadaşlarını yeğlemesinin öcünü!”

“Hayır! Öç almak istemiyorum.”

Fırlatır yastığı yerine doğru, yastık buruşuk, çökük bir halde yuvarlanıp kalır. Kendisi de aynadan uzağa, tuvalet kapısının oraya kaçır hızla.

“Neden böyle yapıyorsun ki bana, neden? Hayır, sakın sakın kocamı beklemek istiyorum burada ben.”

“Ah sefilcik, anca kendini boynuzlatırsın zaten sen!” Başının üzerinde ters çevrilmiş giysi askılığından kocaman bir boynuz vardır aynadaki aksin. Zıplayarak dolaşıyordur. “Ne oldum, bak, ne oldum? İnek oldum, ha ha. Kocam da güçlü, görkemli, damızlık bir boğadır. Çiftlikteki tüm inekler ondan sorulur. Ben de sağmallar haremimin bir numarası, yedi düvelin en büyük memelisi, çift toynaklı boynuzlular prensesi.”

“Ne diyorsun ya, ne saçmalıyorsun, ne prensesi!”

“Boğa diyorum, inek diyorum.” Dans eder gibi zıplayarak dolaşır birkaç tur.

“Hayır, hayır. Bu oyunlar son bulsun artık. Sakin sakin oturmak istiyorum sadece. Yeter!” Kapı topuzuna bakar bir anlığına. “Gel artık, gel.”

“Bana sorarsan bir kadın kocasına gocuk domuzu dememelidir hiçbir zaman,” der ayna başını sallayarak. “Duysa yüzüne bakmaz.”

“Ben öyle bir söz etmedim ki!”

“Ettin, ettin, kulaklarımla duydum.”

“Domuz falan demedim ben! Sen dedin. Hem de öküz dedin.”

“Öküz demedim, boğa dedim. Ama sen daha iyi betimledin şimdi, öküzü hak etti çünkü pezevenk.”

“Hey, kocama küfür edemezsin sen!”

“Ben kimim?”

“Sen ben sen, ne bileyim işte, çıldırtma lütfen beni! Yalvarıyorum sana.”

“Ama haksız mıyım ki? Daha ilk günden, ilk günden böyle yapılmaz ki!” Kendi kendine dans etmeye başlar aynadaki akis dönerek. “Ne de romantikti değil mi düğün dansınız oysa?”

Döne döne yatağa varır, uzanır yeniden, yavaşça ayaklarını uzatır. Elindeki askılığı yere bırakır, ellerini karnında kavuşturur.

“İlk günden hamile kalabilir mi bir kişi sence?” diye sorar aynaya sıkıntılı bir sesle.

Aynadaki yüz gülümser.

“Kalır, neden kalmasın.”

“Hayır, yani kalmalı mıdır, diye soruyorum.”

Aynadaki yüz asılır hemen.

“Kalmasın, neden kalsın.”

“Güzel bir çocuğum olur umarım bir gün. Onu ne çok severim, canım yavrum, derim hep, öperim.”

“Anaç memelerini de pörsüylene kadar ona verirsin. İneklerin birincil görevidir zaten bu.”

“Evet, haklısın, sonra ablam gibi memelerim söner ve çirkinleşir.”

Kalkar, çabucak aynanın karşısına geçer, profilden kendisine bakar.

“Silikon yaptırırım ben de gerekirse, ha, ne dersin? Hatta şimdiden bile yaptırabilirim, olmaz mı? Şöyle dik ve çekici göğüslerim olsun isterdim hep.”

“Hayır, komik olma.” Göğüslerini tartarcasına avuçlarına doldurur aynadaki akis. “Hah! Taş gibi göğüsler bunlar, beğenmeyen utansın.”

“Evet, haklısın. Hem o da canıma okur, ne o öyle yoldan çıkmışlar gibi, der. Destekli sütyen alırım gerekirse, iş görür.”

Gidip tuvalet masasının üzerindeki pelüş ayıyı alır kucacağına.

“Canım bebeğim, yeter ki sen sağlıklı ol, bol süt iç, tosun bir yumurcak ol.”

Aynadaki akis ellerini bir kuyruk gibi kullanıp çevresindeki görünmez sinekleri kovalar. “Ama önce öküzün teşrif etmesi gerekir,” der sonra da. “Beyimiz buyuracak da işimizi göreceğiz.”

“Hah! Ben ne göreceğim ki,” der, ayıyı hızla yerine bırakıp kendisini yeniden yatağa atar. “Gözlerimi kapayacağım, sıkıntıyla dinleyeceğim olanı biteni.”

Yastığı kabartıp yanına düzgünce koyar, yastığa sırtını dönüp ayna tarafına doğru yatar.

“Bu muydu, bu kadar mıydı? Tüm bu tantana bunun için miydi yani?” der fısıldayarak.

“Hayır canım, rejisörde iş yok da ondan.”

“E doğal, bayıcı bulur tiyatroyu, opera ve baleyi.”

“Belki de en iyisi bu beceriksiz bir suflör tayin etmeli.”

Yataktan fırlar birden telaşla, aynanın karşısına geçer.

“Ah ya olmazsa, ya yapamazsak!”

Aynadan herhangi bir yanıt gelmez.

“Sana soruyorum, yanıtlasana kaltak!”

Gidip sandalyeye oturur aynadaki, bacak bacak üstüne atar, bilgili bir uzman gibi parmağını çenesine koyar, sözcükleri uzata uzata soruyu yanıtlar.

“Evet, bazen tamamlanamayabilir cinsel birleşme. Psikosomatik nedenlerle erekte olmaz erkeğin erkekliği, işlevsizleşir; erkek de pörsüyüp kızarır, onu avutmak kadına kalır.”

“E ne yaparım ben, nasıl beceririm bu işi? Adım beceriksiz çıkar. Erkeğini tatmin edemeyen kuruya.”

“Dert etmeyiniz canım bunları. Biraz ışık oyunları, biraz makyaj, biraz koreografi, krikoyla kalkmayan erkeklikleri bile cana getirir

çoğu zaman yani.”

“İşe yarar mı gerçekten?”

“Tut ki işe yaramadı süslenip giyinmek, bilim dünyamız epey gelişti son zamanlarda, sorununuza uygun bir ilaç mutlaka size tavsiye edilir, merak etmeyiniz, tamam mı?”

“Hayır, hayır, tamam değil, eksik kadın oluyorum ben,” ayağa kalkar hızla sandalyeden. “Kocasına, topluma, en önemlisi de doğaya karşı en temel görevini yerine getiremeyen. Gerçek bir anne bile nasıl olurum ki öyle bir durumda? Olamam! Kahretsin, bu nasıl geldi ki başıma!”

Yılgin bir biçimde yatağa atar kendini yüzükoyun.

“Saçmalama be, saçmalama! Senin ne suçun var bu konuda? Tek suç dünyayı kaldırıp da erkeklğini kaldıramayan o tüy sıklet horozda. Kendine gel hemen!”

“Haklısın, haklısın. Benim ne suçum var ki!” Doğrulur yavaş yavaş. “Tüm suç onda. Onda. Şimdi gösteririm ben ona. Ha ha!”

Şevkle kalkıp kapıya yanaşır, dışarıyı dinler ve hemen ardından soyunmaya başlar. Uzun uğraşlar sonunda gelinliğinden kurtulur, iç çamaşırlarıyla kalır. Kapıya bir anlığına bakar. Dolap kapağını açar, kocasının bir ceketini alıp yatağa serer. Eline de deri kemerlerden birini alır.

“Gelsin bakalım o yarım erkek buraya, ha ha, yapacağımı bilirim ben o karı kılıklıya! Erkek olmayı bilmeyeni adam etmesini çok iyi bilirim ben.”

Olanca gücüyle yataktaki cekete vurur kemerle.

“Kalkmayan erkeklik nasıl kaldırılırmış görsün!”

Vurur.

“Hah, inlete inlete!”

Gene vurur.

“Kanırta kanırta”

Bir daha vurur.

“Göreceksin sen gününü! Kahpe!”

Birden telaşlanır ve kemer elinden düşer.

“Ama ya birden içeri girerse, beni böyle görürse! Rezil olurum, sapık zanneder beni.”

Ceketi ve kemeri çabucak dolaba geri fırlatır. Gelinliğini zorlana zorlana giyer, ama sırt fermuarını kapayamaz. Ayakkabılarını yeniden giymez. Kendisini hemen yatağa atar.

“Olsun, sorun değil, gelinliği senin için açmıştım ki şekerim. Seni daha fazla bekletmemek için erkeğim.”

Kaykılır yatağın içinde, sırtüstü olana dek yavaş yavaş kayar, sonra da toplanan eteğini düzeltir.

“Üzerime çıkacak bütün ağırlığıyla.” Başını kaldırıp aynaya bakar merakla. “Taşıyabilir miyim ki, biraz kilolu sanki?”

“Salaklaşma, bunca kadın nasıl taşıdı bugüne kadar!”

“Haklısın, taşıyım, taşıyım. Ama ya gülersem, kikirdersem? Bilirsin, huyluyumdur ben.”

“Sakin, aman sakın ha öyle bir davranışta bulunayım deme! Erkek kısmı kendisine gülünmesine köpürür. Dalga geçildiğini, beceriksizlikle suçlandığını sanır. Bir erkek için yaşam nedenidir erkekliği. Sakın işin ciddiyetini bozayım deme!”

“Ama ya gıdıklanırsam, dayanamam ki. O bıyıkları, kılları bir yerlerime değince, hele hele boynumu, göğüslerimi öpmeyi denerse basarım kakkahayı.”

“Sana diyorum akılsız kadın, sakın böyle bir davranışta bulunma. Bak bana! Bak!”

Doğrulup daha dikkatli bakar aynaya.

“Eğer dayanamazsan her kadının yaptığını uygulayacaksın, cilveleneceksin, rol yapacaksın. Nazlı nazlı omuzlarını kır, ellerini göğüslerinin üzerinde gezdir, bacaklarını birbirine sürterek çekip indir. Bak benim gibi. Yapma, yapmasana kocacığım. O da beylik bir karşılık verir, karım değil misin, sana yapmayayım da kime yapayım, sokaktan kadın mı çevireyim. Sonrasında da bir iki inleme. Ama abartıya kaçma, porno filmlerindekilere dönersen eğer, ben aşuftenle mi evlendim diye işkillendirirsin herifi.”

İyice doğrulup oturur yatakta, sıkıntıyla aynaya bakar.

“Ya şeyi büyükse, acıtırsa!”

“E acıyacak biraz, dayanacaksın o kadarına.”

“Ya çok çok büyükse, dev gibiyse!”

“Büyüğü makbuldür, merak etme.”

“Ama benim canım tatlıdır, olmaz, yapamayacağım bu işi, yapamayacağım.”

Kendini geriye bırakır, uzanıp yastığı alır üstüne.

“Hayır, lütfen zorlama, olmuyor şu an, hazır değilim.”

Kulaklarından tuttuğu yastığı oynatır yukarı aşağı.

“Saçmalama be kadın, evliyiz biz artık, ne hazırlığı?” der ayna sesini kalınlaştırarak.

“Ne olur, ısrar etme, bugün yapmak istemiyorum, lütfen. Anlayışlı ol.”

“Ne demek istemiyorum, yapmamak da ne demek!”

“Uf, acıyacak, biliyorum, çok acıyacak.”

“Umursama acıyı macıyı, biraz dayan, sonra aklın başından gidecek.”

“Sıkıysa sen dayan, sana giren çıkan yok ki!”

“İyi. Ben gidip arkadaşlarla çıkayım o zaman dışarı.”

Yastığı geriye doğru iter; hemen kendisine çeker.

“Tamam, tamam. Özür dilerim. Sakinim şimdi. Gel bir daha deneyelim.”

“Dur bebeğim, şimdi rahatlatacağım seni. Uzat şu mis kokulu boynunu.”

“Aha ha ha!”

“Ne oluyor be!”

“Huylandım şekerim, huylandım, aldırma, işine bak.”

Yastık yeniden yaklaşır boynuna doğru.

“Haha ha ha!”

“Kızıyorum ama, ne bu şimdi!”

Omzunu kırar, elini göğüslerinin üzerinde gezdirir, bacaklarının tekini karnına doğru çekip indirir, bacağı yastığı okşar.

“Gel tatlım.” Öpüşür yastıkla uzun uzun. “Göğüslerimi de öp.”

Yastığı gelinliğinin dantelli göğüslüğüne sürter.

“Hahaha!”

“Yeter ama, oyun mu oynuyoruz burada!”

Yüzü kıpkırmızı olmuştur yastığın, ıslanmıştır biraz da. Yatağın dibine fırlatır yastığı.

“Kızma, ne olur, lütfen gel, yeniden deneyelim, söz veriyorum bu kez sessiz duracağım.”

“Ben demiştim sana,” der aynadaki kadın normal sesiyle, başını sallayarak.

Aldırmaz ona. “Lütfen, bir daha gel yanıma.”

“Seninle mi uğraşacağım ben be, hem de daha ilk günümüzden.”

“Lütfen gel.”

“Gelmem.”

“Olmazsa doktora, terapiye giderim. Sen son bir şans daha ver ne olursun. Beceremezsem üstüme kuma getirirsin.” Gülerek geriye kaykılır, bacaklarını aralar. “Hadi gel kocacığım, bak, hazırım.”

Ayaklarıyla ucundan yakaladığı yastığı yavaş yavaş yukarılara doğru çeker, sırtını okşar yastığın, alt yanını kuvvetlice sıkar. Yüzüne yaklaştırıp her yanını öper. Yastık yavaşça aşağılara kayar yeniden, göğsüne, bacaklarının arasına.

“Oh, evet, evet, böyle devam et!”

“Seni kahpe seni!” der ayna. “Bir de namuslu ayaklarına yatmaz mı böyleleri!”

Derin derin inler.

“Evet, devam et, devam et erkeğim!”

Biraz daha sürer bu ve sonunda oldukça şiddetli bir biçimde kasılır, bacaklarının arasındaki yastık yamyassı olur. Birkaç kez titrer,

kasılmış olan tüm uzuvları gevşer. Yastığı kenara koyar, yastık koyduğu yerde bitkin bir biçimde kalır.

“Demedim mi ben sana,” der pişkin pişkin ayna, hayali bir sigara yakar.

Dağılmış saçları, buruşmuş gelinliği, bozulmuş ruju, “Harikaydınız ikiniz de canlarım,” der kadın gerinerek. “Keşke daha önce yapsaydık bunu.”

“Ha ha, almazdı ki seni o zaman karılığa, yosma!” der ayna, yana kıvrılır yastık yavaşça o sıra, devrilir.

İçeriden, kapının önünden sesler duyar sanki. Kadın birden telaşlanır, üstünü başını düzeltir hızla.

“Eyvah, kocam geliyor, basılacağız!”

“İyi ama o da kocan,” der ayna yastığı göstererek.

“Hayır, anlamaz o!”

“Gelirse gelir, koy gitsin, ne bu telaş.”

“Olmaz, olmaz, daha bugün evlendik, ilk günden yapamam bunu ona, hayır.”

“Yani sonra yapacaksın, ha zilli?” Sırıtır aynadaki.

“Hayır, hayır, ben namuslu bir kadını, saçmalama lütfen. İlk ve son erkeğim kocam olacaktır.”

“Ha ha, bu palavraları bana atma istersen,” der aynadaki kaşlarını kaldırarak.

“Sus artık ya, sus! Şimdi gelecek kocam.”

“Peki ya öteki?” Yastığı gösterir parmağıyla ayna.

Kadın telaşla kapar yastığı, ayağa kalkar, şaşkın şaşkın baktıktan sonra dolaplardan birinin içine fırlatır.

“Sen de söndür şu sigaranı, hiç sevmez kokusunu.”

“Amma da tırtın şu heriften ha! Daha ilk günden verirsen tasmanı adamın eline, köpek eder seni, köpek!”

“Olsun, bir kadının görevi köpek olmaktır bazen. Herkes yerini bilmeli, anlıyor musun dediğimi, yoksa yaşanmaz bu dünya.”

Gidip kapıyı dinler. Başını sallar hemen ardından.

“Gelen giden yok.”

Elini yelpaze yaparak yüzüne, göğüslerine doğru yeller birkaç kez. Gözü duvarın köşesindeki örümcek ağına takılır birden.

“Yarın şu ağları temizlemeli, hatta odayı iyice bir kırklamalı.” Yere eğilip tozunu kontrol eder. Sonra dizleri ve elleri üzerinde dolaşmaya başlar zeminde. “Pasaklı bir kadınla evlenmişim dedirtmemeli. Erkeklerin görevleri başka, kadınlarınkı başkadır. Bir erkeğin kılıbıklar gibi ev işleriyle uğraşması, bulaşık yıkaması, pencereleri silmesi, ütü yapması erkeğe yakışmayan bir görüntü bence. Evin düzeninden, temizliğinden ve işlemeden kadın sorumludur. Yuvayı dışı kuş yapar diye boşuna söylemezler.”

Yanına vardığı sandalyenin üstüne çıkar, tüner gibi oturur bacaklarını sarkıtmadan. Pencereden biraz dışarı bakar, uzaklardan iki kedinin tiz miyavlamaları duyulur, o da hızla aynaya döner.

“Ama bütün ev işlerini de bana yıkabileceğini sanıyorsa yanılır,” der hafif sert bir tonda.

“Evet yanılır,” diye onaylar ayna.

“Hayır efendim, bazı konularda yardım etmek zorunda bana, modern yaşam evliliklerinde kural böyledir artık.”

“Böyledir.”

Ayağa kalkar, sandalyeyi alıp aynanın berisine yan olarak koyar. Dolabı açar, az önce içine fırlattığı ceketini bulup sandalyenin sırtlığına geçirir. Yatağın yanına çöker ve zorlana zorlana takla atmaya çalışır yerde.

“Hayatım, işin yoksa yardım eder misin bana?”

“Hayatım, sağım, solum, önüm, arkam sobe, saklanmayan ebe!” der aynadaki akis sesini kalınlaştırarak ve ceketin arkasına saklanarak.

“Hemen geliyorum tatlım, sakın kaybolma bir yere,” der kadın telaşla, dolaptan da destek alarak amuda kalkmaya çalışır bu kez. “Şu işleri çabucak bir hallediveriyim de.”

“Ama oyunumuz soğuyacak!” Ceketin kenarından gözükken yüzü asılır aynadaki kadının.

“Soğumaz, soğumaz. Hem sana güzelce bir orta şekerli yapayım da için tatlısın tatlım, olmaz mı?”

“Hayır, bol şekerli yap.”

“Bir dakika, bir dakikal!” Düzeler ve öfkeyle sandalyedeki cekete bakar. “E hani yardım ediyordun bana?”

“Hiç etmez miyim hayatım, sen kahveleri getir, sana söz, biter bitmez hemen bizzat ben bakacağım falına.”

Yerinden bezgince ve ter içinde kalkar kadın.

“Hıh, kimi kandırıyorum. Modern evlilik diye bir evlilik modern sanat galerilerindeki post-modern köşelerde vardır herhalde anca.” Üstünü başını düzeltir vura vura. “Her akşamımız fotokopiye çoğaltılmış gibi belli bizim. Yiyecektir benim saatlerce uğraşp yapacağım yemekleri iki dakikada, sonra kuru bir afiyet olsun, hoppala televizyonun karşısına yayılmaya.”

“İyi de sen az önce demedin mi ev işleri yapan erkek kılıbıktır, diye. Kılıbık olmasını mı istiyorsun?”

“Hayır, biraz anlayışlı ve vicdanlı olmasını.”

“Ama o gayet anlayışlı ve vicdanlı birisidir tatlısı,” der ayna. “Hadi getir şu yanağını da öpsün.”

“Hayır, öptürmüyorum.”

“Bari gelirken bir bardak su getirir misin, hazır ayaktasın. İçi yanmıştır.”

“Hayır, onu da getirmiyorum. Kabul etmiyorum böyle ezilmeyi ve köleşmeyi!”

“Aferin, aferin, doğru yola geldin sonunda işte,” der aynadaki, tek elini kaldırır şevkle. “Kabul etmiyoruz köleşmeyi!”

Sandalyeye asılı ceketin karşısına geçer hışımla.

“Kapa şu televizyonu!”

“Ama haberler hayatım, derse sakın dinleme, vur ensesine,” der aynadaki.

“Sesini kıs bari!”

“Kıstım, der kesin şimdi de, yine dinleme, çek kulağını.”

“Dinle beni!”

“Hey, dinlesene bizi!”

“Ben de işten geliyorum, ben de çalıştım, senin kadar ben de yoruldum bugün.”

“Biz de yorulduk.”

“Eve kendimi atar atmaz hemen yemeğe koyuldum.”

“Tavuk gratenin tuzu biraz fazla mı kaçmış hayatım, ne dersin, dedi bir de beyimiz gülümseyerek bize, iyi bir dayağı bu sefer hak etti yani bence.” Tek elini yumruk yapıp avucuna vurur aynadaki.

“Hadi tadını tuzunu geçtim, yemeğini iki söz etmeden yedin ve hemen buraya kuruldun.”

“Hah, izlediği de bir halt olsa zevksizsin.”

“Benimse mesaim hâlâ bitmedi, kurduğum sofrayı kaldırdım, bulaşıkları yıkayıp mutfağımı düzenledim ve şimdi de ortalığı toplamam, varsa kirlileri yıkamam gerekiyor. Hey! Beni duyuyor musun beyim!”

“Duymuyor, boşuna çabalıyorsun. Çaktırmadan televizyona bakıyor, alt yazıları okuyor. Hava parçalı bulutlu, sıcaklıklar düşüşte. Paritede çok hafif bir oynama var. Cumartesi maçı saat yediden sekize almışlar.”

Sandalyenin çevresinde dolaşmaya başlar.

“Olsun, duymasın.” Etobur bir avcı gibi gözü avında, elleri saldırmaya, bacakları atlamaya hazır, dişlerinin hepsi dışarıda. “Ama ben bundan sonra yaşamımın böyle olmasını kabul etmiyorum.”

“Etmiyoruz!” der ayna biraz da hırlayarak.

“İsyan ediyorum.”

“İsyan ediyoruz!” der ayna kükreyerek, havayı ısırır.

“Yeter diyorum, yeter!”

Aniden sandalyeye atılır ve ceketi kaptığı gibi dişler. Bir süre boğuşuktan sonra onu sertçe yere fırlatır. Ters olarak sandalyeye oturur, dirseklerini sırtlığa dayar, ellerini yalaya yalaya yerdeki cekete doğru konuşur.

“Hadi hakkını yemeyelim ama, erkeksin çünkü, anlarım. Anneleriniz ağa gibi, paşa gibi yetiştirmiş sizleri.”

“Öyle, öyle, yumuşacık ve pek lezzetli.”

“Evde suyu bile kalkıp da almamışsınız ki kendiniz.”

“Doğru, o iş görmemiş avuç içlerini de yemeli.”

“Ama krallık bitti artık!”

“Bitti beyim, iliğine kadar tükendi.”

“Annen, uşağın, kölen yok karşında!”

“Yok hiçbiri!”

“Tamam, anlarım, bin yılların ataerkil düzenini seninle yıkalım diyemem, ama hadi gel de birkaç işin ucundan azıcık tut be kocacığım. Hadi be tatlım.” Yılginca başını eğer. “Hah, kimi kandırıyorum.”

Kalkar, ceketini yerden alıp sandalyenin sırtlığına geri asar.

“Kimi olacak, kendini,” der ayna.

Öfkeyle tuvaletin oraya seğirtir, musluktan ıslattığı elleriyle su damlalarını sağa sola fırlatır eşiğin altında.

“Hey hey dikkat et, aynayı kıracaksın!”

“Ben de hizmet etmiyorum bundan sonra sana, yemeklerini bile yapmıyorum. Git restoranda mı hangi zıkkımda yiyorsan ye!”

“Pişt, yaklaşsana bana.”

“Ama kabahat bende.” Duymazdan gelir aynayı ve ortalıkta dolanmaya başlar söylene söylene. “Triko kazak alırken kırk mağaza dolaşılır da adam alırken ilk ürünle kasaya gidilir mi!”

“Sana diyorum, yaklaş buraya.”

“Çamurlu pabuçlar sofada, ceketle çoraplar sofrada, beyimizde iki karış sakal, dişlerde tartar üstü tartar; iyi de vitrinde beğendiğim model bu değildi ki!”

“Şişt, gel azıcık yakınım!”

“Sonra da şikâyet edince adımız çıkıyor dırdırcıya. Çok bir şey değil ki istediğim. Bir şu dişlerini fırçala, gelirken marketten krema, süt tozu, ha bir de francala, ruganların toz içinde, gözünü seveyim bir

boya, yav şu macunu tam ortasından sıkma, şampuanın ağzını açık bırakma, lavabodaki kıllarını bir zahmet topla, üff, iğrençsin, şu cipsli ellerini sağa sola sürme, aa, yatağa girilir mi canım hiç o pis pantolonla!”

“Pişt, gelsene!”

“Aaa, bıktım ama! Bu ne pasaklılık, bu ne vurdumduymazlık! Yepyeni koca demeyeceğim kapının önüne koyacağım göreceksin ha. Gitsin annesinde kalsın bir süre, akıllanır belki.”

“Hey!”

Gidip aynaya yaklaşır.

“Ne var?”

“Biraz daha yaklaş, duymasın.”

“Söyle,” der kısık sesle.

Parmağıyla ceketi gösterir aynadaki, fısıldayarak konuşur.

“Öyle kabaca kovuverirsen adamı, ona yemek de yatak da yapan ve az konuşan bir kadın bulmaz mı? Dımdızlak kalıverme sonra bir başına.”

“Kalırsam kalırım, köle miyim ben be! İnsanım insan!” diye bağırır kadın, cekete arkadan bir tekme atar, sandalye tepe üstü devrilir.

“Tamam, ona itiraz eden yok da sonra başını duvarlara vurmayasın diye söylüyorum yani, hani başka kadınlara yelken açınca.”

“Hele bir başka kadınlara gitsin, hele bir aldatsın beni!”

“Ne yaparsın?”

“Ne mi yaparım?”

Yerlere bakınır, ayakkabısının tekini alıp ters çevirir, sandalyenin altından ceketi çekip havaya kaldırır.

“Onun gözlerini, o gözlerini, yamuk çivilerle kabuğundan salyangoz çıkarır gibi çıkarırım yuvalarından,” der, cekete doğru ayakkabısının topuğunu yaklaştırıp bir kaç kez döndürür.

“İyi, iyi, güzel çözüm. Gözsüz erkek ideal erkek derler zaten.”

“Neden?”

“Neden mi? Düşünürlerin çeşitli argümanlarını okumuştum geçen gün magazin ekinde, hemen sayayım. Başka kadınlara yalana yalana bakamaz, bir. Televizyonla işi olmaz, kumandanın egemenliği sırf sana kalır, iki. Öyle bacağında kolunda çıkan tüyleri göremez, sevişmediğiniz sürece ağdaya gerek kalmaz, üç. Faturaları ve alışveriş torbalarını inceleyemez, evin ince bilanço ayarları sana bakar, dört. Salonunuzu, koridorlarınızı ve yatak odanızı gönlüne göre, süslü saçaklı dekore edebilirsin, takılıp düşmedikçe karışamaz, beş. Daha sayayım mı?”

“Gerek yok.”

Ceketi ters duran sandalyenin bacaklarına asar, ayakkabılarını yeniden giyer.

“Nereye?” diye sorar ayna.

“Nereye mi?”

“Bilmem, ayakkabını geri giydin ya.”

“Güzel görüneyim diye.”

Aynanın önüne geçer, üstünü başını, saçını, rujunu düzeltir. Gelinliğinin fermuarını yukarı çekmeye çalışır ama yine beceremez. Dönüp kapının topuzuna bakar.

“Bu herifin geleceği falan yok.”

“Kapının topuzuyla evlenseydin daha yoğun bir ilişkin olmuştu yani,” der ayna.

“Keşke daha şık duruyor diye kapı kolu yerine topuz taktırtmasaydım, deliğinden gözlerdim içeriyi.”

“Azıcık aralayıp da bak.”

“Daha neler, öyle zavallı meraklılar gibi.”

“Hah, daha ne kadar zavallılaşıyorsan.”

Sinirli sinirli bakar aynaya, sonra yaklaşır.

“Sence ben güzel miyim?”

“Elbette ki güzelsin.”

“Seksi miyim?”

“Evet, yolda görenlerin çoğu bakar sana, iyi biliyorsun bunu.”

“O zaman neden gelmiyor yanıma, neden tek başına bıraktı beni burada?”

“Vardır belki bir bildiği. Erkeklerin her yaptığına akıl sır ermez.”

Koşarak dolabı açar ve yastığı kapar.

“Yemin olsun ki sevgili bulacağım kendime, güzel çirkin bakmayacağım, bu pezevenği çatır çatır boynuzlayacağım.” Ceketle baka baka cokurdatarak öper yastığı ortasından.

“Bunu daha önce de yaşamıştık,” der ayna. “Yastık azıcık ileri gitsin başlarsın gene kıvranmaya; yapma, lütfen, ben evliyim, kocama sadık bir eşim ama, diye.”

“Yanıyorsun, istersem yaparım ben.”

“Nazlanma, yat şuraya,” der ayna kalın ve pis bir sesle. “Kuyruk sallayıp kudurttun, artık hayatta bırakmam.” Göğüslerine yumulur yastık haşince.

“Hayır, hayır, haklısın, yapamam ben bunu.” Fırlatır yastığı öte yana. “Böyle yetiştirilmedim ki ben.”

“E dedim ben sana, yapamazsın sen.”

“Salt namus konusu da değil bu, ailem dürüstlüğe, ahlaklılığa, kimseyi aldatmamaya önem vermiştir hep.”

Elini havaya sallar ayna. “He he,” der. “Başka birinin koynuna değilse e nereye gidiyoruz o zaman?”

“Annemlere gidelim mi?”

“Aman, yine mi ya,” der ayna kalın sesiyle, sandalyedeki ceketini kapar hızla, gelinliğinin üzerine geçirir. “Her hafta her hafta bıkmadın mı aynı teraneden?”

Odanın, yatağın öte tarafına geçer kadın da, aynadan uzaklaşır.

“İyi de tatlım, onlar benim ailem, görüşmeyeyim mi?”

“Görüş görüş de bu kadar sık olması şart mı?”

“Sen seninkileri birkaç ayda bir görüyorsun diye ben de mi öyle görmeliyim?”

“Ne kadar görmelisin onu ben bilemem ama bu kadarı fazla bana sorarsan.”

“Sen aileni benim kadar sevmiyor olabilirsin, ben seviyorum ve onlarla görüşmekten çok hoşlanıyorum. Ben sana nasıl karışamıyorsam sen de bana karışmamalısın bu konuda.”

“Bir dakika bir dakika. Yani bana aileni sevmiyorsun mu diyorsun sen?”

“Öyle mi dedim şimdi ben?”

“Az önce dedin ya.”

“Hiç de öyle demedim, benim kadar sevmiyorsan dedim.”

“Ben aileme laf ettirtmem, onlar benim canım.”

“Ya benimkiler neyim?”

“Olabilir, seviyorsan da bu kadar çok görüşmeniz anlamsız. Hem ne buluyorsunuz ki konuşacak?”

“Sen ne buluyorsun o kıllı arkadaşlarınla konuşacak?”

“Kusura bakma da canım benimkiler senin arkadaşların gibi kafasız ve sıkıcı kimseler değiller.”

“Kafasız mı, sıkıcı mı! Biri edebiyatçı, biri kimyager, diğeri uluslararası bir şirkette üst düzey yönetici.”

“E işte, sıkıcı.”

“Sizin sohbetleriniz sanki şaheser parçası.”

“Hah, sanki senin sohbetlerin incilerle bezenmiş profesör tiradı.”

“O ne demek öyle?”

“Ne bileyim, öyle bir söz işte.”

“Yanılıyorsun, çok yanılıyorsun. Önemli konularda, derin sohbetler yaparım çoğu zaman arkadaşlarımla.”

Telefon melodisi sesi çıkarır aynadaki çaktırmadan. Cebinden hayali bir telefon çıkarıp kulağına götürür kadın da.

“Tam ben de seni arayacaktım, telefona gidiyordu elim şekerim. Dur, dur sen anlatmadan sana son havadisleri hemencecik vereyim. Geçenlerde yeni bir kuaför keşfettim, inanamazsın, nasıl

ucuza nasıl güzel boyuyor anlatamam. Bir de tam istediğim gibi kırık fön çekiyor. Benim görümcenin bekar bir arkadaşı vardı hani, tanıştırmıştım, hatırladın değil mi? Hani güzelce, sarışın, biraz geveze olan. O tavsiye etmişti geçenlerde. Ben yıllardır gidiyorum, çok işbilir kuaför, git bir dene, demişti. Pek de dinlenesi bir kadın değil aslında sen de bilirsin ki ama alışveriş için dolaşırken birden denk geldim o dediği yere, vardır bir keramet bu işte dedim, girdim. Gerçekten de dediği kadar varmış, saçımın rengini öyle güzel açtı ki, keşke düğün zamanı tanısaymışım şunu diye içimden geçirip durdum. Bir de çırpı bir kız var, öyle temiz paket ağdası yaptı ki bir dahaki gidişimde, neredeyse gıkım çıkmadı yani. Hazır değmişken kol bacak yolundum gitti. Bana orayı tavsiye eden görümcemin bekar arkadaşını da o alıyormuş hep. Azıcık lafladık kızcağızla. Ne zaman evleneceksin sen abla, diye sorup sorup duruyormuş ama hiç niyeti yokmuş gibi kıvırıyormuş konu her açıldığında o zilli. Zaten benden duymuş olma ama sanki o kuaförle aralarında bir şeyler var. Önerenin o olduğunu söyleyince adamın gözleri ıslık ıslık parıldamıştı, sonra da neler yaptığını sorup durmuştu. Sürekli de koca bulup bulmadığını. Ona ne ki? Gönül olmasa niye sorsun, değil mi? Bir daha gördüğümde ağızlarını arayacağım ikisinin de, çözeceğim bu işi. Hem neyse, asıl bomba haberi söylemeyi unuttum. Kuaförün hemen karşısında bir ne alırsancı var, dünya kadar mal aldım geçen, inanamazsın yani.”

Telefonu aşağı indirir, ceketinin önünü hızla ilikler.

“Neci var, neci? Ağır sancı mı?”

Kadın ceketin düğmesini açmaya çalışır ama bir türlü beceremez, yatağın önüne gelip cebelleşir.

“Ne alırsan al aynı fiyata dükkânı, sudan ucuz içindekiler.”

“Peki ne aldın?”

“Birkaç body işte canım.”

Düğmeyi açamadığı için tepesinden çıkarmaya çalışır ceketini ama topuzu ve duvağı izin vermez.

“Yav kaçınıcı bu be! Dolabın her yanı giysilerle kaynıyor.”

“Amm abartıyorsun ha! Say bak kaç tane giysim var.”

“Sayayım mı! Şu küçük bölme dışında tüm dolap senin, daha neyini sayayım?”

“Üff, gerçekten saçmalıyorsun.” Alta doğru çıkartmaya çalışır ceketi ama onu da yapamaz. “Giydiğim spor ayakkabılar var ya, geçen fark ettim, onları üç sene önce almışım, üç!”

“E diğer ayakkabılar sayılmıyor mu? Daha geçen gün dedin bu giysisinin altına giyecek açık mor ayakkabım yok diye. Biri böyle bir söz ediyorsa her renk ayakkabısı var ama açık moru yok demektir.”

Ceketi çıkaramayacağını anlayınca pes eder, ardından yenlerini sıyrır sıyrılabildiği kadar.

“Hah! Senin iki ay önce aldığın ama adam gibi kullanmadığın tablete ne demeli? Kaç tane giysi, kaç ayakkabı eder o?”

“Ben mi kullanmıyorum o tableti? Sabah akşam elimde be o.”

Havayı döverek bir yandan boks yaparken diğer yandan odanın içinde dolanmaya başlar.

“Onu da ayrıca sormalı zaten, artık her ne yapıyorsan onun üzerinden.”

“Ne yapıyormuşum?”

“Bilmem. Gazetede görüyorum hep öyle internetten yasak ilişki yaşayanları falan.”

“Komik olma. İşim gücüm yok internetten kadın mı bulacağım kendime?”

Birkaç aparkat atar.

“İstersen erkek bul, bana ne!”

“Terbiyeli ol!”

Alttan alttan tekmeler.

“Olmazsam ne olur ki? Tableti kafama mı atarsın. At! Onun parasının çoğunu ben ödüyorum zaten.”

“Ne, ne! Ne demek istiyorsun sen be?”

Bir sağ yumruk, bir sol.

“Bu kavgaların nedenini biliyorum ben, iyi biliyorum.”

“Neymiş?”

Yine tekmeler çaktırmadan.

“Senden fazla kazanıyorum diye hep bunlar.”

“Bas git ya!”

İki sağ, bir sol.

“Ama eşeklik bende. Kazandığının hepsini çıkarıp da niye sana veriyorsam. Beyimiz harçlık gibi bana geri versin diye, hah!”

“Bak kızıyorum ama ha!”

Bir ters kroşe.

“Kızsan ne yazar! Vermeyeceğim bundan sonra paralarımı sana, kendim biriktireceğim.”

“Ne bok yersen ye lan! İki kuruş fazla kazandın diye adam mı kesildin başımıza. Gel yatağa yatalım da göstereyim adamlık nasıl olurmuş sana, hadi gel, yürü.”

“Ya kapa çeneni ya! Terbiyesiz.”

Yerinde donakalır.

“Ne! Bana kapa çeneni mi diyorsun sen!”

Kendisine hafifçe tokat atar.

“Yapma!”

Sertçe birkaç tokat daha atar.

“Vurma bana, vurma!”

Elleriyle boynunu kavrar, kendisini boğmaya başlar.

“Sen kime kapa çeneni dediğini sanıyorsun ha! Kime!”

İyice kızarmıştır artık, tuvaletin eşiğinin orada yere çöker.

“Sana soruyorum, yanıt versene, ha, kime, kime!”

Suluk alamaz olur.

“Yanıtlasana be!”

“Sana, bana, herkese!” der zor çıkan bir sesle, elleri iki yana düşer.

Kendisine gelince hızla ayağa kalkar. Ceketi çıkarmaya çabalar yeniden, bir deli gömleğinden kurtulmaya çalışır gibi debelenir. Düğmesi kopan ceketi sırtından atar ve sonra üzerinde tepinmeye başlar. Ceket buruş buruş olunca aynanın önüne gelir, soluklanır, sakinleşir, sonra yılmışca konuşur.

“Hepimiz böyle mi konuşuyoruz ki, sadece bunları mı yapıyoruz, sadece bunları mı?”

“Bilmem, tartışmaların, kavgaların pek çoğu böyle değil mi?” der ayna.

“Hayır, hayır, daha derinlikli kimseleriz bizler. İş, alışveriş, spor, kuaför, kavgalar, gönül almalar, tamam, bunlar da yaşamımızın bir parçası ama çoğu zaman paylaşmadığımız, yoğun, sunmayı da pek bilemediğimiz, daha anlamlı parçalar da var içimizde.”

“E paylaşalım o zaman, ne duruyoruz?”

Ceketin yanına gider, yerden özenle alıp önünde tutar, eliyle vurarak kırışıklıkları düzeltir.

“Zor! Konuşmak, anlamak hiç kolay değil, çünkü birbirini anlamak zor be canım.” Yatağın yanından askılığı alır, ceketini yavaşça askılığa, askılığı da düzelttiği sandalyeye asar. “Onlara erkek kendimize kadın giysilerini giydire giydire uçurumlar soktuk hep aramıza. Dinleyemez, umursayamaz olduk birbirimizi. Kendine bile zor katlanırken nasıl sevebilirsin ki başka birini?”

Ardından aynaya yaklaşır, aksi de ona doğru gelir. Dip dibe gelip dururlar. İyice yaklaşır aksini öper dudaklarından bir süre. Sonra gülümseyerek yatağa yönelir, sandalyeye yakın bir noktaya oturur.

“Hem ne kadar zaman oldu doğru düzgün sevişmeyi?”

“Ne kadar oldu?” diye sorar ayna merakla.

“Bilmem. Epey olmuştur herhalde.”

“Neden böyle oldu ki? Tavşanlar gibiydiniz önceden.”

Başını eğer. Uzanıp ceketin yenini yakalar.

“Neden mi? Bilmiyorum. Sanırım ben çekilmeye başladım yatağın kıyasına, başım ağrıya ağrıya, o da teklemeye başladı üzerimde, başı yanda, toplam iki dakika.” Üzüntüyle gülümser.

“E doğal, biliyorsun, budur evliliklerde kural. Sevişmek bir süre sonra iş yemeklerine dönüşür. Programlı, yer yer zevkli ama zoraki, biraz gülüşmeler biraz ciddiyet, yemek bitince de herkes hızla kaçıverir odalarına, bir an önce soyunup dökünüp rahatlamaya.”

“Hah!”

“Peki hanginizin mumu önce söndü?”

“Önemli mi?”

“Hem de çok önemli. Kabahatliyi bulmak açısından.”

Gülümsemesini sürdürür kadın, hemen yanıt vermez.

“Suç kimsenin değil. Çocuk olunca unutulur sevişmek, budur asıl zorunlu kural. Ama bir görsen, tatlı, yumuşacık, her kokladığında içine sokasın gelir.”

“Çocuk mu, çocuğu ne ara yaptınız?”

Gidip pelüş ayıyı alır kucığına, okşamaya başlar.

“Geçenlerde anne dedi titrek bir sesle, eridim resmen.”

“Konuşmaya da mı başladı?”

“Evet, iki yaşında.”

“Emziriyor musun peki hâlâ?”

“Neyse ki bıraktı üç yaşında.”

“Ya tuvalet eğitimi?”

“Dört yaşında ama hâlâ kıcıda beziyle dolaşiyor kerata.”

“İyi de bütün yük senin omuzlarında, senin herif nerede?”

Kucığında pelüş ayısıyla tuvalet kapısının eşığıne çöker bezgince.

“Haklısın. Emzir, yedir, içir, egle, kıcını temizle, giydir, yıka, günde on kere oyuncaklarını topla, alışverişini yap, ders çalıştır, bir de yatmadan önce masal anlat son görev olarak.”

“Ben de onu soruyorum ya, sen tüm bunları yaparken seninki nerede?”

Parmağıyla sandalyeyi gösterir.

“Yorulmuş, beli ağrıyormuş, uzandı televizyonun orada.”

“Bir de öküz dememe kızarsın. Çevresindeki inekler kadın kadar yorulsa o bile utanır, azıcık toynağını uzatır.”

Pelüş ayıyı yatağın dibine koyar, yavaş adımlarla sandalyedeki cekete doğru yürür.

“Öyle deme. Erkek işte, çocuğa bakmayı ne bilir. Anca kedi

kovalamak, top oynamak, gururunu ve namusunu kollamak öğretilmiş çocukken. Bir kız çocuğu bebeklerine özen gösterip ilgiyi, şefkati, anneliği öğrenirken, oğlan çocuğu araba parçalamayı, oyuncak adamları savaştırmayı öğrenir. Kızlar okul bahçelerinde birbirleriyle konuşarak paylaşmayı, dinlemeyi, anlamayı öğrenirken, oğlanlar top peşinde hırsı, rekabeti, kavgayı öğrenir. Sonunda da kadınlar bir kenara fırlatılır, dünyayı nasıl yöneteceklerini öğrenmiş olan erkekler onu yönetir.”

Sandalyedeki ceketi askısından yakalar sertçe, ama yerinden çıkartmaz.

“Bence gebersin artık şu erkekler!” der ayna.

Tek elini yumruk yaparak azıcık kaldırır.

“Gebersinler,” der kısık sesle.

“Tüm dünya kadınlara kalsın!”

“Kalsın.”

“Huzur ve mutluluk içinde yaşayalım!”

Aynaya bakar.

“Bak işte ondan kuşkuluyum.”

“Neden ki, tatlı tatlı yaşadık biz bize.”

“Gebermesin kimse! Erkeği kadını değil, insanı sevmek gerekir önce.”

Sandalyeye ters olarak oturup cekete sarılır.

“Ya o insan sevmiyorsa seni?”

“Evet, sevmiyor sanki. Sevse gelirdi çoktan yanıma.”

Sarılmayı bırakır, kapının topuzuna bakar üzgün üzgün.

“Boş koy sen de onu, çocuklarla idare et.”

“Çocuklar, evet, çocuklar. Neredeler ki, en son ne zaman aradılar?”

“Çok mu oldu?”

Aynasız tuvalet masasının üstüne bakar ama pelüş ayıyı göremez.

“Çok, unuttu bizi hayırsızlar. Okuldu, üniversiteydi derken, biri evlendi gitti uzak bir şehir, diğeri kariyer peşinde, ülke ülke geziyor.

Kırk yılın başında hatırlarlarsa arıyorlar. Fotoğraflarına bakıp öpüyorum arada. Babaları ise adlarını bile anmıyor çoğu zaman.”

“E çocuk yapmayın demiştim ben size.”

“Öyle bir laf etmedin.”

“Olsun, içimden geçirdim, şimdi de söylüyorum. Siz siz olun çocuk mocuk yapmayın. Çocuk anca derttir, külfettir. Boşanması da kolay olur hem.”

Ayağa kalkar, sandalyedeki ceketini askıdan alıp yatağın üzerine güzelce yerleştirir. Hızla soyunur, gelinliğini de yatağın üstüne, ceketin yanına koyar düzgünce. Kapının az ötesine gelip yere oturur, bağdaş kurar, sıkıntılı bir sesle kapıya doğru konuşur.

“Nerede kaldın erkeğim, neredesin? Yoksa benden önce, yani dün gece başka bir kadının koynuna girmeyi mi yeğledin? O yüzden mi gelmiyorsun, tok musun? Gelip de törende pek yoruldu, ayaklarım sancıyor, uyuyalım gitsin bu gecelik mi diyeceksin? Uyuyacak mıyız ömrümüz boyunca? Unutacak mıyız bakışmayı, sarılmayı, öpüşmeyi, konuşmayı? İki yabancı mı olacağız sofralarda, koltuklarda? Televizyonların, gazetelerin, yemeklerin, araba koltuklarının arasına sıkıştırılmış üç beş cümle kadar mı tanıyacağız birbirimizi? Genç sevgilileri, filmlerdeki romantik karakterleri gördükçe mi el ele tutuşmayı anımsayacağız? Öğün ve ilaç saatlerine göre mi karşılaşacağız yaşlılıkta, aynı evin içinde? Sonra da, sonra da ölüp gideceksin beni bir başıma bırakıp.”

Elleriyle yüzünü kapayıp ağlamaya başlar.

“Erkekler daha erken ölür kadınlardan, bil bunun değerini,” der aynadaki kadın gevşekçe.

“Sus be kadın sus!”

Gözyaşlarını siler parmaklarının ucuyla. Kapının topuzuna bakar. Ayağa kalkıp yatağın ortasına, ceketle gelinliğin arasına oturur.

“Göğe bakıp hayflanmak istemiyorum. Gözyaşları kırışıklarında yol alırken pişmanlıklarımı sunmak istemiyorum. Ah be sevdiğim, bir de tanışaydık birbirimizi, ah bir anlasaydık, kırmısaydık bu kadar, paramparça etmeseydik iki yaşamı da, bir bütün olsaydık, demek istemiyorum. El ele oturarak eskittiğimiz, mutluluk akan, anılar taşan evimizde seni arayarak dolanmak, fotoğraflarına bakıp

bakıp gülümsemek üzgünce, dolaştığım yerlerde, karşılaştığım kişilerde hep senden bir parçalar bulmak, erkenden uyumak, her gece sarılarak yattığımız, her yanı sen kokan o yatakta, düşlerimde seninle buluşmak. Sana kavuşacağım günü iple çekip durmak.”

“Gerçekten bu anlattıklarını mı istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum ama neyi istemediğimi iyi biliyorum.”

“Yaşayıp görmekten başka çare yok o zaman.”

“Evet, öyle. Yaşayacağız ve göreceğiz.”

Yataktan gelinliğini alıp geri giyer, ceketini dolaba koyar, askılığı da küçük dolabın kulpuna asar. Sandalyeyi pencerenin önündeki yerine yerleştirir, perdeleri çeker. Yatağın yanındaki pelüş ayıyı alıp tuvalet masasının üzerindeki yerine koyar. Aynanın önüne geçer. Buruşmuş gelinliğini düzeltir, dudaklarından taşmış ruj siler. Göz altlarındaki karalığı da. Saçlarındaki kaymış firketeleri toplar, duvağını düzeltir. Aynadaki ruj lekesini eliyle halleder. Yatağa yanaşıp yastığı alır, dolaptan bir kılıf çıkarıp kılıfını değiştirir, yataktaki yerine koyar, yorganı düzeltir. Çevreye son bir kez bakarken yerdeki ceket düğmesini görür. Eliptik, damarlı, kararıp solmuş ufak bir yaprağa benzeyen düğmeyi gidip alır ama ne yapacağına karar veremez. Avucunun içinde onu tutarak bitkince oturur yatağın köşesine.

“Yorulдум, çok yorulдум.”

“Ama daha başlamadın bile.”

Dönüp bakmaz aynaya. Tuvalet masasının üzerindeki elektronik kum saatine takılır gözleri, renkten renge girerek saatin on iki olduğunu söyler aygıt.

Kapı birden açılır.

O sıra ortalık kararır ve bir ayna şangırdayarak kırılır.

Sağanak Manzaraları

I.

Yoğun müziğin gürültüsü barın her yanını sarmıştı. Sesini duyurabilmek için biraz daha yanaşması gerekti berisindekine.

“Umarım gecenin geri kalanı için bir planın yoktur.”

Alıkça sırttı yanındaki, “Tabii ki yok,” dedi.

“O zaman içkilerimizi son kez tazele de gidelim, başım ağrımaya başlıyor.”

“Garson getirdi.”

“Getirmez şimdi, sen aliver bardan bir zahmet.”

Bu istek pek hoşuna gitmese de oraya yöneldi genç adam. Kadın az ötesindeki diğer kadına yanaştı.

“Bu fıstığı ben kapıyorum, tamam mı?”

“Sen bilirsin ama çok hovarda derler onun için. Yatakta gözünü kapamaya gelmez, hemen tüyüverir.”

“Daha iyi ya, kalsın da turşusunu mu kurayım.”

Adam az sonra içkilerle geldi, pişkince sırtıyordu.

“Sana bir sürprizim var.”

“Nedir?”

“Yakında görürsün.”

Kadın aldırmadı, içkisini fondipledi, uzanıp genç adamı öptü uzun uzun.

“Gidelim mi artık?”

“E hadi.”

Diğer kadına döndü.

“Sen kalıyor musun daha?”

“Azıcık takılırim, siz keyfinize bakın.”

“Yarın görüşürüz tatlım.”

Karşısındaki kadın yanıt vermedi, sanki bir anlığına da gözleri parıldadı. Genç adamın koluna girdi, sarhoşluğunu abartarak yaslandı biraz, kapıya kadar sarsak sarsak ilerlediler. Çıkışta adamın spor arabasını getirdi hemen vale. Sokak lambaları altında kaportası aşırı parılıyordu, beyazımsı, üstü açık. Bardan yayılan müziğe arabanın radyosununki karıştı. İçine atlayacakları sıra biri onu ünledi.

“Anne!”

Arkasını döndü kadın, yanında daracık giysisiyle yosmaya benzeyen bir kıza sarılmış oğlunu gördü.

“Ne arıyorsun burada?” diye sordu oğluna.

“Ben mi ne arıyorum, asıl sen ne arıyorsun?”

“Acıktım,” dedi, kahkaha attı, sonra da uzanıp yanındaki adamı azıcık ısırıp yanağından.

Oğlan yanındaki kıza biraz sıkılarak, “Annem ve bu da sevgilisi sanırım,” dedi. Kız yapay bir biçimde gülümsedi ikisine de, bakışlarını barın kapısına çevirdi hızla.

“İçkili kullanma araba!” diye oğlunu uyardıktan sonra arabaya atladı kadın, kapıya yaslandı. “Çok geç de gelme eve.”

Yanıt vermedi oğlu, kaşlarını kaldırdı, kızın koluna girip barın kapısından geçti arkaya bakmadan.

“Hadi uçur beni tatlım.”

“Uçalım.”

Bir iki dönüşün ardından vardıkları ana yolda en sol şeride geçti adam, arabanın gazını kökledi. Gözlerini mor fosforlu kadrandan alamıyordu kadın, rakamların arasında hızla yükseliyordu ibre. Saçları uçuşuyordu, azıcık ayaklanıp camın çerçevesine tutunmak istiyor, cesaret edemiyordu.

“Karnım kazanıyor,” dedi yanındakine.

“Torpidoda vardır bir şeyler.”

Buruşmuş bir alüminyum tabağın içinde cıvıklaşmış bir makarna buldu, üzerindeki domates sosu kabuklaşmıştı.

“Bunu mu yiyeceğim?”

“Tadı çok güzeldir ama, ben yaptım.”

“Permesanı yok muydu?”

Torpidoya iyice baktı, diplerine kadar.

“E içecek de yok, nasıl yiyeceğim?”

“Sen ye, susarsan buluruz bir çaresini.”

Çatal olmadığından elleriyle yemeye başladı makarnaları. Tadı gerçekten bir harikaydı. Domates sosu yarı transparan bluzuna damlayınca köpürdü.

“Ama çıkmaz şimdi bu, olmaz ki yani! Yemeyeyim demiştim sana.”

Başını yana çevirdi ve ürperdi. Kıl içindeydi adam, ağzı uzamış, burnu ovalleşmiş, kulakları da sivrileşmişti. Keskin dişleriyle gülümseyerek “Ne var?” dedi, adamın görüntüsü hemen düzeldi.

“Korkuyorum.” Bir yandan kapı mandalına erişmeye çalıştı, beceremedi, mandal yoktu galiba.

“Neden?”

“Çok hızlı gidiyorsun. Şu müziği de kısar mısın lütfen, başım ağrıyor.”

“Kısamam. Hem sen uçur demedin mi?”

“Uçur dedim, hızlı git demedim.” Bluzundaki katılaşmaya başlayan lekeyi tırnaklarıyla kazımaya çalıştı mandalı boş verip.

“Emredin kraliçem!”

Direksiyonu bütün gücüyle kendisine doğru çekti genç adam, karnı gıdıklandı kadının.

“Uçuyor muyuz yoksa; ah, evet, uçuyoruz sonunda! Yaşasın!”

“Ben sözümün eriyimdir.”

Bulutlara kadar varmamışlardı, çatıların az üstünden uçuyorlardı, arada tekerler antenlere değip gıcırdayıyordu. Kadın kapıdan sarkıyor, ufalmış arabalara ve insanlara bakıyor, gülümsüyor, ama epey de tırsıyordu.

“Düşer miyim ki?”

“Saçmalama, son model bu araba.”

“Anne lekeyi çıkardım.”

Bir el uzandı arkadan. Kadın dönüp bakınca çıplak bir kız gördü.

“Ama benim kızım yok ki!”

“Niye öyle diyorsun anne, gelinin o senin.”

Kızın altından gözüktü oğlu çıplak olarak, ter içindeydi.

“Saçmalıyorsunuz! Sana içkili araba kullanma demiştim ben.”

“Ben kullanmıyorum arabayı anne, sevgilin kullanıyor.”

“Hem nereden çıktınız ki siz? Biz, sevişecektik ikimiz. Şimdi sizin yanınızda yani, nasıl olacak ki?”

“Ben çekinmem,” dedi kız.

“Sana sormadım. Nereden buldun ki bu kaltağı?”

“Sen boşver onları, kucağıma gel,” dedi genç adam, belinden kavradığı gibi üzerine oturttu kadını.

“Hayır, hayır, uçarken olmaz. Hem bluzum kirlendi. İzin ver gidip değiştireyim, ondan sonra. Şuralarda bir mağaza olacaktı.”

“Bu kadar yüksekte nasıl durayım, duramam.”

“E siz de bir durun ama!” diye arkadakilere seslendi kadın. “Onlar buradayken yapamam, lütfen, eve gidelim biz.”

“Mağazaya uğramayacak mıydın?”

“Evet, geldik mi?”

Çevresine bakındı. Hâlâ uçuyorlardı ama tepelerindeki bulutlardan kreponlar sarkıyordu renk renk, konfetiler yağıyordu aralarından. Mağazanın yakınlarda olduğunu anladı. Kapıyı açmaya yeltendi, vazgeçti, açarsa aşağıya düşerdi. Torpido gözü oldukça genişçeydi, belki oradan geçip mağazaya varabilirdi. Başını soktu içeri.

Azıcık ilerledikten sonra cama çarptı başı. Yer, çevresi çalkalanıyordu. Köpük köpük olmuştu. Islak giysi kokuyordu ortalık. Damlalardan zar zor seçebildi camın arkasını. Bir parti veriyorlardı. Garson kızlar misafirlere kırmızı şarap ikram ediyorlardı.

“Hayır, durun, geri zekâlılar!”

Tepsi olarak tablolarını kullanmışlardı.

“Şarap damlayacak, boyalar kabarmaya başlıyor! Ah aptallar!”

Biri cama vurmaya başladı. Tanıdı, arkadaşındı.

“Neden gelmiyorsun, seni bekliyor herkes.”

“Bu kapaktan nasıl çıkmamı bekliyorsun ki!”

“E sana demiştim, şu fazlalarını vermen gerekiyor. Mandaya benziyorsun.”

“Sensin manda! Aç şu kapağı da çıkmayı deneyeyim. Köpüklükten çıkabilirim belki.”

Arkadaşı kapağın mandalını açtı, elini uzattı. Zorlanarak, özellikle de kalçalarını geçirirken ıknıp sıkılarak geçebildi kapaktan. Üzerindeki köpükleri silkeledi eliyle.

“Hepiniz hoş geldiniz efendim, şerefler verdiniz.”

Çevresindekiler kahkahalarla gülmeye başladılar ona.

“Ah, yoksa çıplak mıyım?” diye heyecanla bedenine baktı, anlayamadı köpüklerden. Bakışlarını arkadaşına çevirdi hızla. Çok zarif, parıltılı bir gece elbisesi vardı üzerinde.

“İyi, çok iyi,” dedi. “Gece elbiseleri parlak olursa gece güzel geçer.”

“Uyuz karı, uyuz karı!” diye bağırılmaya başladı birden arkadaşları.

“Şu lanet müziği kısacak mısın sen!” Çok sinirlenmişti, arkadaşının üzerine yürüdü.

“Utan hadi!”

“Kıs şu müziği!”

Arkadaşı uzanıp kulaklarından yakaladı onu, acıta acıta çekti.

“Bıraksana, acıyor kulağım ya!”

“Yani şaşıyorum sana! Kulağında bunlarla uyumak, çocuk yapmaz bunu!”

Gözlerini açtı. Karşısında arkadaşları vardı, çirkin, mat yeşil bir elbise giymişti. Heyecanlı heyecanlı bakıyordu.

“Dalmışım azıcık.”

“Aferin, böyle bir günde en gereken o zaten.”

“İyi oldu uyandırdığın ama, tam da kötü bir düş görüyordum.”

“Aman, aman, düşlerin tersi çıkar, sen hiç merak etme,” dedi arkadaşı, yanından uzaklaştı.

Hafifçe gerinerek kendisine geldi, göğsünün üzerinde duran minik müzikçaları eline aldı, kulaklıkları arkasındaki klipse doladı. Ardından hızla ayaklandı, yavaş yavaş dolaşmaya başladı. Arkadaşı ortalığa son bir kez çekidüzen verme uğraşındaydı. Bar olarak kullanılan tezgâhın arkasında bezmiş bir biçimde oturan iki garson kıza talimatlarını yineledi. Duvarları dolduran resimlerin önünde birer birer durarak konumlarının düzgünlüğünü kontrol etti. Birkaçında yamukluk belirledi, düzeltti. İçti sıkılmıştı arkadaşını izlerken, galerinin dışına yöneldi. Karnında açlık yüzünden bir buruntu vardı ama canı yemek yemek istemiyordu. Kapının az ötesinde durdu, göğe baktı.

Kırmızı değil, sarı değil, ekşi, insanda çürümüşlük hissi uyandıran bir renkti. Az sonra gökler yarılacak, dev taşlar yağacak, kıyamet kopacaktı sanki. Güneş patlamıştı ve belirtileri yavaş yavaş ulaşıyordu dünyaya, bir anda her yan kararacak, hatta onu bile görmeye fırsat bulamadan herkes kavrulacaktı. Dumanlar sarıyordu ortalığı. Pis tütün kokusu. Başını yana çevirdi.

“Off, içim daraldı yani! Nasıl berbat bir hava bu,” dedi sigarasını püfürdeyen arkadaşına.

“Evet, sanırsın ufolar saldıracak dünyaya.”

“Ufo mu, onu da nereden çıkardın?”

“Bilmem. Bir filmde görmüştüm sanki, hava böyleydi saldırmalarından az önce.”

“Yani tam gününü buldular öyleyse. Bekleyemediler mi şu sergi bir bitsin.”

“Biter biter, sen sıkma canını.”

Sessizce durdular kısa bir süre. Önlerindeki parklı meydanda da aynı sessizlik egemendi. Normalde gürültü çıkaranların hepsi bir yerlere kaçmıştı sanki. Araba geçmiyordu, yayalar yoktu. Çevredeki dükkânlar, restoranlar, hatta evler bile ışıklarını kapatmıştı. Herkes buradan tüymüştü.

“Aa, olmaz ki ama şimdi bu!”

“Ne oldu?” diye sordu arkadaşına.

“Baksana, elektrikler gitti.”

“Ya gelmezse!”

“Saçmalama, gelir, gelir. İdareyi ararım ben şimdi.”

Kulakları sağır eden bir gök gürültüsü duyular birden, arkadaşları sanki sigarası patlamış gibi elinden fırlattı son hız, o da kapıya doğru sindi.

“Bir bu eksikti.”

“Uğursuz bir gün bu, uğursuz!”

“Hayır, hayır,” dedi arkadaşları. “Böyle sözler etmiyoruz. Negatif negatifi çeker.”

Çevrelerini hafif bir tıptırtı sardı ve an geçtikçe tapırtılar, şapırtılar, foşurtular arttı. Saçağın altından bile bakamaz oldular, içeriye kaçtılar. Camların ardından dışarıyı izlerken elektrikler geri geldi.

“Bak, demiştim sana.”

“İyi de herkes nasıl gelecek?”

“Sen sıkma canını, bulurlar bir yol. Gel, iki lokma atıştıralım şu aperitiflerden.”

2.

Gerçekten de hemen herkes bir yolunu bulmuştu, iki saat içerisinde konukların çoğu gelmişti. Islak pardösüler, montlar, şemsiyeler dolduruyordu galerinin girişindeki vestiyeri. Başka bir aksilik yaşanmamıştı neyse ki.

Gelenleri sıcak bir biçimde karşılıyor, tebrikleri mutlulukla, kıvançla kabul ediyor, gezmeleri için resimlerin önüne buyur ediyordu. Garson kızlar da ustaca servislerini yapıyordu. Sonra neşesi bir anda kaçtı. Onu neden getirmişti ki? Gülümseyerek oğluna yaklaştı.

“Hoş geldiniz,” dedi. “Canım, çok ısladınız mı?” diyerek oğluna sarıldı. Yanındaki kızı da yanaklarından öper gibi yaptı. “İyi ki geldin sen de. Bak bakalım beğenecek misin.”

“Tebrik ederim, eminim çok hoşturlar.”

Zarif, hatta yaşına göre kapalı sayılabilecek, ama kendisine oldukça yakışmış bej bir elbise giymişti kız. Saçlarını yapıştırarak toplamış, pembe tonlarda hafif bir makyaj yapmıştı. Karamel rengi ayakkabıları da giysisiyle tam bir uyum içindeydi. Hem giysi hem de ayakkabıların benzeri sanki onun evinde de vardı. Zevkleri benziyordu demek ki.

Resimlerin önünde dolaşmaya başlayan oğluyla kızı gözetliyordu diğer misafirlerin arasında dolaşırken. Köşede arkadaşıyla rastlaştı, diğerlerine gülümseyerek kısa bir anlığına sohbet etme fırsatı buldu.

“Neden getirmiş ki onu?” diye sordu arkadaşı. “Ciddiler mi yoksa?”

“Umarım değildir. Bizim ailemize yakışmayacak bir kız bu.”

“Bence de tatlım.”

“Aslında tam tanımıyorum, ama hani uyuşmazsın bazı kimselerle, gördüğün an tüylerin diken diken olur. Öyle oluyor bu kızda bana.”

“Elektrik, elektrik.”

“Gerçekten hayran kaldım çalışmalarınıza, oldukça başarılılar.” Bunu diyen önemli, yaşlıca olmasına karşın hâlâ yakışıklı kalmış bir ressamdı. Galerideki kadınların çoğu ona yakın duruyordu şu an, özellikle resimle ilgilenenler. Bir fırsatını kollayıp konuşmak için fırsat gözlüyorlardı.

“Çok teşekkür ederim efendim. Sizin beğenmeniz benim için çok anlamlı, onur duydum.” Nasıl olmuştu da fark edememişti yanına geldiğini, ayıp olmuştu şimdi adama. Keşke resimlerini dolaşırken ona eşlik etseydi.

“Merhabalar, beni hatırladınız mı acaba?” diyerek yılışıkça araya girdi bir kadın. “Sizin kursunuzdaydım üç yıl önce.”

“Merhaba efendim, nasılsınız?” dedi adam kibarca başını eğerek.

“Yakında ben de sergi açmayı düşünüyorum. Elbette ki size yollayacağım ilk davetiyeyi.”

“Çok nazıksınız. Bekliyorum.”

“Kusura bakmazsanız eğer,” diye gülümsedi diğer kadınlara, adamın koluna girdi. “Size bir konu hakkında danışabilir miyim lütfen,” diyerek ötekilerin arasından çekip aldı, sakın bir köşeye götürdü.

“Ne yüzsüz kadın ya, neden çağırmışım ki onu,” dedi arkadaşı fısıldayarak. “Neyse, şarap stoğuna bakayım bir ben, ne durumdaymış.”

Arkadaşı gider gitmez bir kadın yanaştı ona. Bodurluğuna ve belinde kat kat olmuş yağlara aldırmadan daracık, cart kırmızı bir elbise giymişti, gerçek mi yapay mı olduğu belli olmayan göz alıcı bir gerdanlığı vardı boynunda. Ayaklarında da dar oldukları her halinden belli menekşe moru ayakkabılar.

“Tebrik ederim, çok güzel resimler.”

“Teşekkür ederim.”

Kadının kim olduğunu bilmiyordu. Zaten gelenlerin çoğunu tanımiyordu, arkadaşı ayarlamıştı bu sergiyi. Sanat dünyasından birilerini tanımasının hoşuna gideceğini düşünmüş, kabul etmişti. Yanılmış mıydı, bunu bilemiyordu şu an. Resimlerinin özgün ya da aşırı güzel olmadıklarını ise biliyordu, kursa beraber gittiği kadınların pek çoğununkine benziyorlardı. Yine de seviyordu resimlerini, resim yapmaya bayılıyordu.

“Geliri ne yapmayı düşünüyorsunuz?” diye sordu kırmızılı kadın kibarca.

“Anlamadım?”

“Resimlerinizin satış gelirlerini ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Gülümsedi, ne diyeceğini bilemedi pek.

“Bakalım satılacaklar mı?”

“Biliyorsunuz,” diye iyice ciddileşti kırmızılı. “Oldukça darda insanlar var dışarıda. Ben sergi gelirlerimin hepsini ihtiyacı olanlara bağışlıyorum, kurumlara özellikle. Onlar biliyorlar ne yapacaklarını. Öneririm size de.”

“Peki, teşekkür ederim önerinize.”

“Lütfen, düşünün.”

“Sağ olun. İzin verirseniz,” dedi, başka konukların yanına kaçtı. Keyifli oldukları belli olan birkaç kadının arasına.

“Ah tatlım,” diyerek öptü onu beyaz saçları kısa ama yeni yapıldığı belli, mavi abiyesi buram buram parfüm kokan, şık, yaşlı kadın. Daha

önceden tanıyordu onu, birkaç kez konuşmuşlardı. Dul, bakımlı, gezip tozmayı seven yarı-zenginlerden biriydi.

“Neler kaynatıyorsunuz öyle neşeli neşeli?”

“Bu arkadaşımız,” dedi, karşısındaki orta yaşlı, makyajında yeşil tonları fazla abartmış, kestane saçlı kadını gösterdi. “Liposuction yaptıracaktım da, ikna etmeye çalışıyoruz yaptırmamasın diye.”

Kadının karnına baktı göz ucuyla. Dümdüz gözükiyordu siyah, yer yer desenli elbisesinin ardında. Herhalde korse kullanıyordu.

“Bir defa tatlım,” diye sözü aldı diğer bir kadın. Dip boyası gelmişti saman sarısı saçlarının ama hoş bir biçimde kabarttığı için gözü rahatsız etmiyordu. “Liposuction etkisiz bir yöntem artık, herkes bunu konuşuyor. Bedenin üst yanlarındaki yağlar o aldıkları yerini kısa sürede böyle löp löp dolduruyorlar çünkü.” Elleriyle örnekliyordu anlattıklarını diğer yandan.

“İyi de yani bilmiyorum ki...”

“Dinle sen arkadaşı, dinle, iyi bilir bu konuları,” dedi yaşlı kadın.

Dip boyası gelmiş sarışın sürdürdü sözlerini.

“Şimdinin dermanı asıl ne biliyor musun?”

“Ne?”

“Kulak arkasından alınan dokuyla gençlik aşısı. Botoksun bile pabucunu pat diye dama atıverdi. Bence onu denemelisin sen de.”

“Ama yüzümle derdim yok ki benim, yağlarımdan kurtulmak istiyorum.” Kesinlikle korseyle sıkılmış olan o düz hatlı belinde gezdirdi elini.

“Yağlarından kurtulmak istiyorsan bir zahmet diyet yapacaksınız hanımefendi. Öyle emeksiz, kuru kuru kilo verilmez.”

“Bir arkadaşım yogaya gidiyordu, epey kilo vermişti öyle. Hani şu koca koca topla yapılandı değil mi o?”

“Hayır canım,” dedi sarışın gülümseyerek. “Pilates onun adı. Evet, diyetin yanında onu da yaparsan gerçekten iyi bir etkisi oluyor, genç kıza dönüveriyor vücudun.” Göğüslerinden başlayıp kalçalarına kadar gezdirdi ellerini semize kaçan bedeninde.

“Geçenlerde çıkan şu yeni rejim kitabını aldım ben, oldukça faydalı gibi duruyor,” dedi bir başka kadın. Uzun yıllardan beri kullandığı solgunluğundan belli olan, siyah noktalı altın rengi bir elbiseydi üzerindeki. “Çok faydalı bilgiler var, deneyeceğim hemen. Yiyip yiyip duruyormuşsun, yine de zayıflayabiliyormuşsun.”

“Tatlım rejim falan fasa fiso. Ben her istediğimi yer, yine de formda kalırım hep,” dedi yaşlı kadın, elleriyle bedenini gösterdi, gerçekten de tığ gibiydi. “İşin sırrı ne biliyor musunuz?”

“Ne?” diye hevesle sordu korseli olan.

“Her sabah bir saat joggingte.”

“Aa, ben hiç de koşamam sabah sabah,” dedi altın rengi elbiseli kadın.

“Ben bu yaşımda koşuyorsam sen de haydi haydi koşarsın.” Yanından geçmekte olan garson kızdan bir kanepede kaptı yaşlı kadın. “Hem koşmuyorsun ki, hızlı hızlı yürüyorsun şöyle ferah ortamlarda, parklarda, koruluklarda.”

“Rejim yapmak daha mı kolay sanıyorsun ki hem?” Ona uzatılan tepsiyi eliyle reddetti dip boyası gelmiş olan sarışın. “Güzellik için emek gerekir tatlım, emek. Öyle dilediğin kadar yemekle falan olmaz bu iş.”

“Rejim kolay mıdır zor mudur bilmem ama koşmayı hiç sevmem.”

“Koş, koş. Hatta kocanı da ikna et, birlikte koşun,” dedi yaşlı kadın. “Seks hayatınıza da öyle bir katkısı olur ki, inanamazsın.” Gülümsedi. Sarışın da karşılık verdi ona.

“Ne alaka ki?” diye sordu korseli merakla.

Kapının orada dolanan genç adamı gördü kadın birden, yanındakilerin konuşmalarından soyutlandı. Sevgilisiyle birlikte gelmişti. Olabildiğine çirkin giyinmişti yanındaki şıfıntı, berbat bir fıstık yeşili. Ne buluyordu ki onda, böylesine yakışıklı bir adam ve bu koca burunlu çırpı. Zevksiz olmalı bu adam. Gülümsedi yanındaki kadınlara, az ötesinde duran arkadaşına yanaştı hızla.

“Şu kadın kim?”

“Hangisi, kırmızı elbiseliyi mi soruyorsun?”

“Evet.”

“Eski kumarbazlardan. Otel otel dolaşıp kocasından kalan milyonları saçır. Yani saçardı, artık yapmıyor sanırım, bilmiyorum.”

“Bana resim gelirlerimi ne yapacağımı sordu.”

“Hah! Aldırma ona. Üç beş kuruş yardım yapıyor diye kendisini melek sanıyor. Daha yakınlarda bir aylık gemi turundan döndü. Üzerindeki giysisine, mücevherlerine bakmadan fakirlikten, kıtlıktan konuşur durur. Geçen bana da soruyordu evde kullanmadığımı giysilerimi ne yaptığımı. Ardından öğrendim ki evinin bahçesine servet harcaıyıp bir sürü tropik ağaç diktirtmiş. Gel de umursa.”

“Umursamadım zaten,” gözleri hâlâ genç adam ve sevgilisindeydi. “Şunlar kim?”

“Onlar mı? Tanımıyor musun?”

“Yoo!” dedi sanki bilmiyormuş gibi.

“Sosyetenin en gözde çiftlerinden bu aralar. Sanırım yakında evlenecekler. Ama sağları solları belli olmaz bu tiplerin, cayabilirler her an. Sana geleceğini söylemiştim ya, unuttun mu ki?” Uzanıp garson kızdan bir kadeh kırmızı şarap aldı. “Yetmeyeceğinden endişelenmiştim stokların ama daha pek çok açılmamış şişe duruyor. İç sen de.”

“Peki.” Garson kız tepsiyi uzattı ona da.

“İyi yaptık değil mi tatlım, o kadar ısrarım boşuna değilmiş bak!”

“Haklısın, iyi oldu bu sergi.”

“Şu gereksiz kalabalık dağılsın, seni çoğuyla kaynaştırırım. Bakarsın arkadaş olursun bazılarında, çevre yaparsın. Sonrası için epey işine yarar.”

“Sen bilirsin.” Kadehinden büyükçe bir yudum aldı. Bir an için göğsünde bir soğukluk duydu, endişelendi, şarap mı dökülmüştü yoksa giysisine? Eğilip baktı, herhangi bir leke göremedi. “Onunla da tanıştıracak mısın ki?” Gülümsedi.

“Kiminle? Ha, onunla mı? Gitmemiş olurlarsa tanıştıtırırım tabii, neden tanıştıtırılmayayım ki.”

“Evlenecekler demiştin değil mi?”

“Bu haberle çalkalanıyor ortalık bir süredir. Hoş, bu genç yaşında evlenecek kadar saf mıdır, pek zannetmiyorum. Bilirsin, böyleleri asparagas haberlerle kendilerinden söz ettirmeye bayılır. Kesin açıklarlar yakında ayrıldıklarını ya da başka birileriyle yakalanma haberleri falan görürüz.”

“Anne.”

“Efendim oğlum?”

“Biz gidiyoruz. Çok geç olmadan evine bırakacağım.”

“Kalsaydınız biraz daha.”

“Gidelim, gidelim biz.” Gülümseyip kapıya doğru yöneldi oğlu.

“Resimleriniz gerçekten çok hoş, bir kez daha tebrik ederim efendim.”

“Teşekkürler canım. Kalın dedim ama aceleniz varmış sanırım.”

“Evet, bizimkiler bekler. İyi geceler efendim. Size de.”

“İyi geceler.”

Arkadaşı gülümseyerek karşılık verdi, kız gittikten sonra kadına yanaştı iyice.

“Ay ne de yapay bir kız, bir an önce defetse keşke seninki.”

“Ben de ayrılısın istiyorum ama karışılmaz ki!”

Ötelerde, galerinin vitrinin yakınında duran zarif bir kızı gösterdi arkadaşı gözleriyle.

“Ondan kurtulsun da bak bunu ayarlayayım ben oğluna, bayılır emin ol.”

“Kim ki o kız?”

“Kursa gelenlerden birinin kızı. Hadi gel tanıştırayım.”

Birden kulağında ve sağ omzunda bir soğukluk duydu kadın. Telaşla yanına bakındı, sonra yukarıya.

“Şuraya bak, şuraya!”

“Ah kahretsin!”

“Resimlerin oralar nasıl?”

“Bakalım hemen, yürü!”

Konukların pek çoğu irkilmeye, şaşkın şaşkın tavana bakmaya başlamıştı. Şarap bardaklarına ve zemine de damlalar düşmeye başlayınca tavandaki sızıntıyı ayırsadı herkes.

Kadın ve arkadaşı resimden resime koşuyor, duvara biraz yüksekçe bir biçimde yerleştirilmiş tabloları çıkartmakta zorlanıyorlardı. Erkekler başta olmak üzere bazı konuklar onlara yardım etmeye çalışıyorlardı. Konukların geri kalanı vestiyerden pardösülerini, montlarını almak için kümeleşmişti. Garson kızlar da onlara uzatılan resimleri barın arkasındaki naylonların altında istifliyorlardı.

“Resimlerim bozulursa çok üzülürüm,” dedi kadın koşuşturma sırasında.

“Korkma, olmaz bir şey. Halledeceğiz, halledeceğiz.”

Vitrinin yakınındaki resimleri kurtarıırken dışarının karanlığına kulak kabarttı kadın. Tapırtılarda azalma vardı sanki, kesiliyor muydu yoksa? Kalabalığa baktı sonra da bir anlığına. Ya o yakışıklı nerede, kaçmış mıydı hemen? Berisindeki resme takıldı gözleri birden, “Sağanak Yağmur Altında Şehir” adlı tablosuna.

Sanki medyumluğu tutmuştu, bugünü göyerek resmetmişti. Hatta şu an buldukları galeriye benziyordu damlalar arasında kırık renklerle gizlenen bir dükkân. Tabloya iyice yanaştı, camların arkasında beceriksizce devinen bir kalabalık görüyor gibiydi. Ellerindeki tablolarla oradan oraya koşturanlar, paltolarını giyip şemsiyelerini açanlar. Kırmızılı, sarılı, fıstık yeşilli kadınlar. Dükkânın önündeki parktan hızla çıkan beyaz spor arabanın vitrine vuran yamuk farları. O sıra omzundan dürttü arkadaşı sertçe, kendisine geldi.

Resme yeniden bakınca birbirine girmiş uyumlu renklerin oluşturduğu, bir kuyuyu andıran eliptik bir şekilden fazlasını göremedi bu kez. Hızla uzandı, çivisinden kurtarıp berisindeki arkadaşına verirken resim elinden kaydı, yüzüstü olarak yere yapıştı.

Resmin, resimlerin, çevredeki nesnelerin ve kişilerin renkleri aktı birden, ortalık boş bir tuval gibi beyazlaştı. Geriye paletsiz ve fırçasız bir ressam olarak sadece kendisi kaldı.

Mükellef Bir Sofra

Sofrada altı kişi vardı. Annem, babam, o üç misafir ve ben.

Mükellef bir sofraya kurulmuştu çünkü ev sahipleri olarak bizimkiler böylesi ağırlamalara aşırı önem verirdi. Gelen konuklar kim olursa olsun bir sürü meze hazırlanır, bir iki değişik sıcak meze sunulur, konukların tıka basa doyduklarını belirtip itiraz etmelerine karşın sofraya bir de ana yemek getirilirdi. Ben hemen hiçbirini sevmezdim. Ziyafet bunlarla da bitmez, kadınlar önce dondurmaları tatlılarını, sonra kahve eşliğinde ince purolarını içer, erkekler de cila olsun diyerek sofrada içtiklerinden değişik bir içkiyle ve kapkalın purolarıyla bitirişi yaparlardı. Ben de keyiflendim dondurmayla.

Ağırlanışın ve sofranın bu çeşitli, gösterişli yapısına karşın biz zengin ya da soylu değildik. Bunu üstüne basa basa pek çok kereler dile getirmişlerdi. Annem ve babam akademisyenlerdi. Bu sözcüğün tam anlamını bilmiyordum ama okulda ders veren öğretmenler olarak düşünüyordum ikisini de. Bizim okuldaki öğretmenler gibi suratsız, ilgisiz ve kızgın olup olmadıklarını bilemiyordum. Bana öğretildiği kadarıyla babam iktisat doktoru, annemse antropoloji profesörüydü. Antropoloji sözcüğünün anlamını hâlâ tam kavrayabilmiş değilim ama sorduklarında söyleyebilmek için ezberledim. Ayrıca aynı üniversitenin yerleşkesinde bulduklarını ama okulda çok nadir görüşebildiklerini biliyorum. Sürekli birbirimizi kovalıyoruz ama, iki saniye el ele tutuşmak bile yetiyor, derlerdi bunu soran misafirlere.

Evimiz genişçe olmasına karşın bir köşesinde dip dibe oturmayı yeğlerlerdi çoğu zaman. Arada birbirlerinden uzak bir köşeye çekilip kendi işleriyle uğraşırlar, aralarından biri okuduğu ya da öğrendiği ilginç bir konuyu bahane gösterip yine kavuşurlardı hızla. Benimle de ilişkileri benzer biçimdeydi, akşam yemeklerinde okula dair bir iki söz dışında sohbet olmayan arkadaşlarımla evleri gibi değildi bizimkisi, ama sonrasında odamın yolunu tutardım hemen, yaşlıların civarlarında bulunmak sıkıcı gelir, paylaşacak ortak konular pek bulamazdım. Bu misafir ağırlamalarında iş biraz değişirdi. Yararlanmamı istediklerinden ya da sırf yanlarında oturmuş olayım diye beni de gece boyu esir ederlerdi o sofrada.

Mutsuz olduğum her halimden belli olurdu, tıpkı şu andaki gibi. Bıkkındım, sigara dumanından ve ilgilenmediğim konulardan bunalmış, bir an önce bu geceyi bitirip dondurmamayı yemeyi, sonra da odama varabilmeyi düşünüyordum. Yalnız bir süre daha buna olanak yoktu, tabakların önemli bölümü süpürülse de sohbetin harareti boldu.

“Kadının değeri diye bir konuyu tartışmak abestir üstadım. Kadın sebze meyve değildir ki bize yararlarına göre ona bir değer biçelim.”

Babamın bu sözlerine abartılı bir biçimde gülen diğerlerine somurarak baktım. Babam sözlerini sürdürdü.

“Kadın candır can! En yüce insan. Neden? Senin iyi bilmen gerekir üstat.”

Bunun neden böyle olduğunu tam çözememiştim. Misafirler gelmeden önce annemin ayaküstü yaptığı kısa tanıtımdan ikisinin de doktor olduklarını öğrenmiştim. Adama jeokokog gibi bir söz etmişti şimdi anımsayamadığım. Kadınınkini ise hiç anlamamıştım, nöşüreloloji gibi saçma sapan bir sözdü. Üçüncü kişi sürpriz olduğundan neci olduğunu hiç bilmiyordum.

Babamın kadehinin dibinden gözüken bulanık ağzına baktım. Kadehi masaya koyunca o ağız yeniden açılıp kapanmaya başladı.

“İnsanlığın soyunu sürdürebilmesini sağlayan varlık kimdir? Kadındır. Bugünkü gelişimle erkeğe gerek bile yoktur aslında. Sayısız spermi barındıran bankalarla bundan sonraki nesilleri oluşturacak döllemeler rahatlıkla yapılır. Ayıptır söylemesi,” bir an bana baktı, sonra gözlerini çevirdi. “Hani keyiflenmek için bile erkeğe gereksinimi hiç yoktur kadının. Nice teknolojik oyuncak var artık.”

“Yani olur mu hiç tatlım, sizler olmadan ne yaparız biz, kimin kıllı yanaklarını öpeceğiz sonra,” diye alaycı bir tonla konuştu annem, uzanıp yanağından öptü.

“Bence hakkı var. Bir devrimle böyle bir operasyon başlasa benimkini hemen gönderirdim öncülerin arasında,” dedi o nöşürolojoju kadın.

“Aşk olsun, o kadar mı bıktın.” Darılmış gibiydi adam, başını çevirip kadehinden yudum aldı.

Adama uzanıp yüzünü çevirmeye çalıştı kendisine. “E şakalaşıyoruz şurada, alınmaca gücenmece var mı? Sen beni yollayıp yerime

gencecik huriler alacağım derken iyiydi ama demin.”

“Ben öyle bir söz etmedim.”

“Nasıl etmedin? Sen söylesene şekerim, etti mi etmedi mi?”

“Ettin, ben de duydum.”

“Ettimse ettim, ne var ki bunda? Her erkek başka kadınları arzular, özellikle de kendinden genç olanlarını. İcraata geçmedikten sonra bunun dile getirilmesini kıskanan kadınları anlayamıyorum.”

“İstersen ben de icraata geçmemiş düşlerimi paylaşayım şimdi, bakalım kim ne kadar kıskanıyor.”

Adam gözlerini belerterek kadına baktı, biraz da kızardı.

“Dostlar, dostlar,” diyerek ortamı yumuşatmaya çalıştı babam sevecen bir sesle. Bu sofralar dışında da hep duyardım bu tonu. “Konumuzdan sapıyoruz, yapmayın. Kadının yüceliğinden, ne kadar önemli olduğundan söz ediyorduk. Öyle birbirinden kurtulmalar, kıskançlıklar, şaka hep bunlar, darılmayın birbirinize.”

Pek etkili olmadı bu sözleri, birbirlerine bakmadan babamı dinlemeyi sürdürdü misafirler. Ben de o arada bir anlığına karşımda oturan üçüncü misafire baktım. Nedense diğerleri onu unutmuş gibiydi, bir süredir ne onunla konuşuyor ne de o yana bakıyorlardı. Aslında ben de bakmak istemiyordum, ürkütücüydü epey. Saçsız başıyla, kırış kırış ve leke içindeki derisiyle, ağzının içine kaçmış dudaklarıyla, çenesindeki uzun ve titrek birkaç beyaz telle, top top benleriyle, gördüğüm en yaşlı insandı. Gelenlerden hangisinin babası olduğunu bilmiyordum ama o biraz uzaktayken bizimkilerden birkaç kez özür dilediklerini duymuştum onu böyle habersiz getirmek zorunda kaldıkları için. Huzureviyle ilgili bazı sözler de etmişlerdi ama tam duyamamıştım sessiz konuştuklarından. Ara ara bana bakarak beni iyice ürküten o yaşlı adamdan gözlerimi hızla kaçırdım, babama döndüm diğerleri gibi.

“Cennet kadının ayaklarının altındadır diye boşuna dememişlerdir.”

“Evet, en güzel manzara oradadır da ondan,” diye araya girdi diğer adam hınzırca, karısına yan gözle baktı.

“Terbiyesiz,” dedi karısı ona hiç bakmadan, annemden özür diler gibi gülümsedi.

“Komik, komik. Ama o anlamda demedim doğal olarak. Hem sofradaki bayanları utandırmanın anlamı yok. Kadın insanı var edendir. Sırf doğurup büyütmesiyle değil, çocuğa olan yoğun ilgisiyle, şefkatiyle, bitmek bilmeyen emeğiyle ve her zaman için çocuğunun canını kendi canından üstte tutmasıyla.” Annem babamın bir an durmasını fırsat bilerek araya girdi.

“Tabii böyle yapan bazı babalar da vardır ama babayla çocuk arasındaki ilişki çıkarılara daha fazla dayanır genelde. Bir çeşit anlaşmadır, anlaşma şartlarına uyulduğu ölçüde ilgi ve sevgi oranı değişim gösterir. Bunun böyle olmasının nedeni erkeklerin ketumluğu, soğukluğu ve ikili ilişkilerdeki zayıflığıdır. Burada dönüp kendimize de bir bakmamız gerekir, çocuğun yetiştirilmesinde büyük pay bizde, annelerdedir çünkü.”

“Bu sözlerinize hiç itirazım yok,” dedi misafir kadın. “Ama kadının salt anne olarak gösterilmesini, dünyadaki yegane amacı oymuş gibi yansıtılmasını sevemiyorum bir türlü. Anneliği seviyorum, çocuğumu evet, canımdan çok. Ama kadın dediğin sırf doğursun da çocuk büyüksün diye var olmuş bir canlı değildir ki.”

“Değil midir? O zaman dünyadaki dişi canlıların varlık amacı nedir? Varoluşsal erekleri soyun devamını getirmektir. Klişe tanımla erkeğin tohumlarına can vermek.”

Kocasına hiç bakmadan konuşmaya devam etti kadın.

“Evet ama kadın kuru bir hayvan değildir, insandır ve insan olarak nice amaçlar barındırır. Güzel bir yaşama sahip olmak, potansiyeline varmak, mutlu olmak. Oysa kadını metalaştırarak keyif objesi haline getiren ve buna haklı kılıflar uyduran, pörsüyünce anca evde hizmetçi gibi bir işe yarar düşüncesiyle onun tek görevinin çocuk doğurmak ve yuvasının düzenini sürdürmek olduğunu aşıl原因an, binlerce yıldır egemenliğini sürdüren bu erkekler toplumdur. Kadına özgürlük ve hak vermeyi bırakın, hayvandan beter eden. Kendi keyiflerine göre kurdukları düzeni sürdürebilmek adına kadını bin bir mazeretle ezdikçe ezen, yerin dibine sokan.”

“Sen gerçekten kararlısın galiba erkek soyunu kırmaya.”

“Hah! Çok büyük bir kayıp olmazdı bence kadınlar için.”

“Halt etmişsin! Üç gün sonra başlardınız yakarmaya ah nerede erkeklerin...”

“Arkadaşlar, yapmayın böyle. Aa, bu kadar sivri olmanın anlamı yok. Gecenin tadını bozmayalım. Hem çocuk da var sofrada.”

“Hayvanlaştın artık. Kusura bakmayın lütfen. İnce ağzı bozuluyor böyle.”

“Ağzımı bozdu mu ben, ağzımı mı bozdu! Ah nerede erkeklerin romantizmi diyecektim belki. Hayret bir şey ha!”

“Tatlım sen ana yemeği getir en iyisi,” dedi babam annemin omzunu okşayarak.

“Hiç getirmeyin, bir lokma yiyecek yerim kalmadı benim.” Kocasına döndü havayı yumuşatmak istercesine. “Sen yer miydin ki?”

“Yerim ben, getirin lütfen.”

Gülümseyerek mutfağa yöneldi annem, diğer kadın da peşi sıra gitti. Bu arada yanlışlıkla yaşlı adama takıldı yine gözlerim. Hiç konuşmadan tabağındaki yiyecekleri didikleyip duruyordu. Geviş getirir gibi sürekli çiğniyordu ağzındakileri. İçim kalktı, babama çevirdim bakışlarımı. O tam ağzını açmış bir söz söyleyecekti ki karşısındaki adam konuştu.

“Azimim ben seni anlayamıyorum. Nereden çıktı bu kadın övgüleri takıntısı? Tamam, bazı kadınlar çok zor şartlar altında yaşıyor, bunu kabul ederim. Ama bu onları baş tacı etmeyi, erkeklerden daha yüceymiş gibi sunmayı gerektirmez ki.”

“Tamam ama...”

“Anımsatırım ki bizleri beğenmeyen bu kadınlar yeri geldiğinde bize muhtaç olacaklardır. Ülkeleri savunmaya asker olarak gönderilen de, gemi batarken sona bırakılan da, köpek çıkınca en öne geçirilen de bizleriz. Evet, kabalıklarımız, bencilliklerimiz, düşüncesizliklerimiz olabilir. Ama iyisiyle kötüsüyle dünyayı yürüten yine biz erkekleriz. Kadınlar hep arka planda kalmayı yeğlediler. İsteseler öne çıkamazlar mıydı?”

“Yani de...”

“Evet, bal gibi çıkarlardı. Şehvet onlarda, cilve, işve, kurnazlık hep onlarda. Mitolojik yaratım sürecini bilirsin ilk kadının, hangi özelliklerle donatıldığını. Benimki de dahil pek çoğu erkeğini parmağında oynatabiliyor yeri gelince o yüzden. Biz saftirikler dünyayı yönetiyoruz ama bir kadını yönetmeyi beceremiyoruz.

Bakma söylenip durmalarına, vıdı vıdılarına, perde arkasında kalmayı onlar da seviyorlar.”

İki kadının mutfağın eşliğinde durmuş konuşulanları dinlediklerini fark ettim birden. Aynı anda kocaları da gördü bunu.

“Ama dünyada nice ezilen, acı çeken kadın var. Onları görmezden gelemeyiz,” dedi babam hızla.

Kadınlar tek bir söz söylemeden sofraya oturdular, annem yemek servisine başladı. Bir yandan da misafir kadına yemeğin tarifini veriyordu üstünkörü. Yemeğin, hatta mezelerin bile tariflerini bildiğinden kuşkuluydum. Sabahın köründen beri uğraşarak onları yapanın haftada bir bize temizliğe gelen kadın olduğunu biliyordum. Böyle özel günlerde de annem onu çağırır, sonrasında çantasının yanına biraz para iliştiyordu. Ama misafirlerine ondan söz ettiğini hiç duymadım. Bu arada buz kovanındaki buzun bittiğini gören babam kibarca annemin kolunu tuttu.

“Buz bitmiş hayatım, getirir misin lütfen,” dedi. “Söylediğim gibi bu dünyada acı çeken pek çok kadın var, onlara yardım etmemiz şarttır,” diyerek karşısındaki adama döndü.

“Edilir, edilir, günü gelince herkese edilecektir. Eskiden kölelik vardı bu dünyada, ırkçılık vardı, vahşet vardı.”

“Bugün yok mu?” diye alaylı bir biçimde sordu karısı.

“Var, elbette var. Ama eskiyle kıyaslanır mı? Geliştikçe, bilgiyle donandıkça bu zorbalıkların, zulümlerin, ayrımcılıkların da önüne geçiyoruz. Biz, o beğenmediğiniz erkekler. Bugün dünyada biraz olsun özgürlük, eşitlik, rahat soluk alınan ortamlar varsa bunu oluşturan bizleriz. Kadın da yavaş yavaş bizim aramıza katılıyor, evet, bundan gocunmuyorum, kadın daha etkin olmalı bence de. Ama görevlerini unutmadan, sorumluluklarını boşlamadan.”

Annem buz kovanını getirmişti sofraya. Su şişesinin de boşaldığını gören babam bir kez daha ona yaklaştı.

“Su da bitmiş, hadi onu da getiriver canım,” dedi kibarca, annem yeniden mutfağa gitti. Kadın kocasına hiç bakmadan az önce dediklerine yanıt vermeye başladı.

“Bu dediğin görevler ve sorumluluklar erkekler tarafından ona giydirilmiş yapay gıysiler değildir sadece, katılıyorum. Kadın, yani dışı,

varoluş biçimi olarak bunları gerçekleştirmekle yükümlüdür, doğru, ama bu hayvansal bir bakış açısıyla böyledir. Geliştiğini iddia eden, kendisini hayvandan ayrı tutup özel olduğunu söyleyen, hatta biricikliğini savunan insanın daha kendi türü içindeki ayrımcılıkları bitirememiş olması ironiktir. Eski zamanlarda din kisvesi altında savunulan bu yaklaşımlar günümüzde geleneğe bağlanılıyor.”

“Haksız bir gelenek mi ki, binlerce yıllık düzen böyle. Birden değişmesini beklemek saflık,” dedi kocası araya girerek.

“Evet, olabilir, bu düzen binlerce yıldır sürebilir, ama bu yavaş yavaş değişmesini gerektirmez. Düzenin bozuk olduğunu gören insanlık, sorumluluğun kendilerinde olduğunu anlayan erkekler buna hızla dur demelidir. Kadın toplumda hak ettiği yeri almalıdır artık.”

“Hah!”

Bardağından koca bir yudum alıp bitirdi adam. Su şişesini getiren annemden adamın kadehini doldurmasını rica etti babam. Adam dalga geçer bir tonla konuşuyordu.

“Sanki insanlığa ait tüm sorunlar çözüldü de. Hepsinin temelinde ekonomi yatar, değil mi üstat?”

“Elbette, ekonomi çok önemlidir ve hepsinin temelinde ekonomik çıkarlar vardır. Ama yine de...”

“Evet. Gerekli ekonomik düzenlemeler olmadan ayrımcılıklar, kadın-erkek karşılıkları bitmez, bitemez.”

“Ne oldu iyisiyle kötüsüyle dünyayı yürüten o erkeklere!” diyerek bu kez kadın kesti kocasının sözünü. “O zaman ekonomiyle işe başlayın, sorumluluğunuzun bilincine varıp servetler arasındaki uçurumları kapayın. Bu haksız düzenin zorunlu kıldığı ayrımcılıklara da gerek kalmaz böylece.”

“Biliyor musunuz,” diye araya girdi annem adamın içkisini doldurduktan sonra. “Kadın erkekten daha akıllıdır, yani beyin olarak.”

“Ha ha, iyi hatırlattın,” dedi misafir kadın, kadehini anneme doğru uzattı.

“Halt etmişsiniz. Sen her gün görüyorsun kimin daha akıllı olduğunu, erkek beyni kadınınkinden büyüktür biliyorsun ki.”

“Balının beyni de erkeğinkinden büyüktür. Ha ha,” yine kadehini kaldırdı anneme doğru, annem kendisinininki boş olduğundan su bardağını kaldıracaktı anca. “Beyin kıyasında önemli olan beyin bedene oranı, ama daha da önemlisi beyin kıvrımlarının, sinaptik bağlantısının yoğunluğudur. İki durumda da kadın erkekten üstün, yani daha akıllıdır.”

“E siz yönetseydiniz o zaman dünyayı, niye denemediniz bunu?”

“Sanki bize bırakırdınız da. Yav sözde yaradılışımızı bile size borçluyuz, sizin kaburganızdan yaratılmış zavallı yan ürünleriz.”

“Yalnız şöyle bir anlatım da vardır,” diye ortamı yumuşatmaya çalıştı babam yine. “Kadın daha özel olduğu ve özenle yaratıldığı için ikinci sıraya bırakılmış, erkek prototiptir.”

“Birader sen de durduğun yeri belli et yani, kusura bakma ama kaypaklaşıyorsun biraz.”

“Aaa, kocama kaypak diyemezsiniz! Zaten kadının yanında olan her erkeğe diğer erkekler çelme takar durur.”

“Böyledir canım işte durum, kadına hiçbir zaman hak hukuk verme niyetinde değildir şu erkek milleti.”

Babam da ayağa kalkmıştı bu arada.

“Hayır efendim, ithamınızı kabul etmiyorum. Ben her zaman haklı bulunduğumu savunurum. Lütfen özür dileyiniz.”

Adam da ayağa kalktı hisımla. Bir an için kavga edeceklerini sandım, korktum.

“Sizi kırdıysam özür dilerim, öyle demek istememiştim. Ama benim savunduklarım da barbarlık ürünü değil ki, yandaşım olmanızı istemem yanlış mı? Kadın yaşamasın, mutlu olmasın demiyorum ki ben. Ama çocuğuna da baksın, evini çekip çevirsin. Kocasını biraz mutlu etsin diyorum, çok mu bu dediklerim?”

“Kocasını neden karısını mutlu etmiyor peki?” diye bağırır gibi konuştu kadın.

“Niye, mutlu değil misin?” Adam da bağırıyordu.

“Değilim.”

“Geber o zaman!”

Kadın ayağa kalktı hışımla, bir an için kocasına vuracak sandım. Ağlamaya başlayarak yerine çöktü aynı hızla.

Babam ortalığı yumuşatmaya çalışıyordu gülümseyerek ama kimsenin ona aldıracağı yoktu. Annem de elinde boş su bardağıyla kadının yanına eğildi, sırtını sıvazlamaya başladı.

“Ne anlamı var ki bu dünyada kadın olmanın, çalışmanın, çabalamanın. Önünde sonunda erkeğin kölesi oluyorsun işte,” diyordu kadın zor duyulan bir sesle. “Ne yaparsan yap ayrılamıyorsun bir türlü. Çocuğun bağlıyor, ailen, toplum, bir şeyler zorla tutuyor seni, ayrılamıyorsun.”

“Ee, yeter ama be! Bir ayrılma tutturdu,” diyerek elindeki kadehi sertçe masaya vurdu adam. İçindeki içkiler döküldü sağa sola. Vurduğu yerde bir çizik oldu mu diye bir an masaya baktıysa da annem, hemen ikisinin arasına geçti. Babam da adamın yanına gelip omzundan tuttu, sakinleştirmeye çalıştı. Epey kızarmıştı adam ve her an karısına saldıracak gibi duruyordu.

“Ne istiyorsun be, ne! Eksik olan ne, yetmeyen ne! Yeter be! Kaç zamandır suratından düşen bin parça zaten. Bir de bu sinir laflarını çekemem. Gidiyorum ben.”

“Aman be üstat, durun, bir sakinleşin. Al biraz daha iç,” diyerek yerine oturtmaya çalıştı adamı babam ama sözünü dinlemedi.

Adam birkaç adım atmıştı ki karısı gür bir biçimde “Biliyorum,” dedi. “Biliyorum!”

“Neyi biliyorsun be, neyi!”

“O fular düşkünü sevgilini,” dedi kadın titrek bir sesle.

Adam kem küm etti, ardından dondu kaldı, babam da yanında. Birden annemle göz göze geldik. Kadının tam olarak ne demek istediğini anneme sorup sormamakta kararsız kaldım. Annem kolumdan tuttuğu gibi beni odama yolladı. Her zaman sabırsızlıkla gitmek için yanıp tutuştuğum odaya gidilecek an mıydı şimdi! Her ne kadar direttiysen de başarılı olamadım, odama yollandım.

Yatağın üzerine çıkıp duvardan içeriyi dinlemeye çalışırken kapım açıldı aniden. Annem o yaşlı adamı da benim odama getirmişti. “Siz burada biraz dinlenin lütfen,” deyip gitti. İtiraz etmeye bile fırsat bulamadım.

Yaşlı adam bana, sağa sola az biraz baktıktan sonra kapının hemen yanındaki sandalyeye oturdu yavaşça. Ben yatak tarafında kaldığım için odadan çıkamıyordum. Korkuyla ürpererek gözlerimi kapıya diktim. Yaşlı adamsa hâlâ geniş getiriyor, sakince odamın içinde göz gezdiriyordu. Oyuncak adamlarımın ısırılmış başlarına, pelüşlerin çarpık ağızlarına, robotların çatlak gözlerine, cam kenarındaki eskimiş kaseye ve onun içindeki çiçeğin solgun yapraklarına, masamda duran kuyu biçimindeki kırık kalem kabına.

Biraz sonra bana dönüp “Dondurma ne olacak?” dedi çatallı bir sesle. Dondurma yiyemediğimi işte o zaman hatırladım hüzünle.

Gezilesi Yerler, Yenilesi Yemekler

Tavandaki parlak ampule baktım. Gözlerimi karanlığa çevirince yeşil ve kırmızı çizgiler gördüm bir süre. Ama odanın kapısında hareket yoktu. Gelmeyecek miydi yoksa?

Araya pek çok ricacı sokarak, epeyce para akıtarak bile onu görme şansı yakalayamamıştı bir sürü yazar. Normalde ben de göremezdim herhalde, ünlü bir yazar olmak illa her kapıyı kolayca açmıyordu size; her nedense beni çağırmıştı, belki de kitaplarımın hayranıydı. Bunu neden yaptığını, benim neden burada olduğumu, bu eyleminin bir özentinin eseri olup olmadığını ise bilmiyordum. Yine de buradaydım işte, beklüyordum.

Kapı tangırdayarak açıldı sonunda. Onu gördüğümde şaşkınlığımı gizleyemedim. Bir kraliçe gibiydi. Beyaz ve kısa saçlarının her lülesi özenle vurulmuş fırça darbeleri gibi karışmıştı birbirlerine. Makyajsız olmasına karşın kırışıkları zar zor seçilen bakımlı yüzü parıltıyordu. Giysisi sadeydi, tek renk. Ama giysisi de, kendisi de tertemizdi, sanki banyodan geliyordu yanıma. Narin ve minyon duruyordu aslında bir yandan, ama bakışlarındaki güven, adımlarındaki oturlukluk yüzünden yaşı kestirilemiyordu. Seksenini devirmiş olduğunu bilmesem orta yaşlı bir kadın zannederdim onu. Yanıma kadar girdi, zarif, kibar bir sesle konuştu benimle.

“Sanırım bana eşlik etmeniz gerekiyor. Bir yandan da konuşuruz, ne dersiniz?”

Şaşırdım, bir yerde oturarak konuşacağımızı sanıyordum.

“Oturup konuşsak daha iyi olmaz mıydı?”

“Olurdu. Yalnız korkarım ki zamanımız kısıtlı, yanılıyor muyum?” diyerek yanına döndü.

Az ötesinde duran iki kişiden biri başını salladı umursamaz bir tavırla. Demin girdiği kapıdan çıktık, benim bu odaya geldiğim koridorun çaprazında kalan başka bir koridorda yürümeye başladık.

“Nasıl yapalım?” diye sordu bana. Tam da nereden başlasam diye düşünüyordum o sıra, kurtarıcı oldu. “Siz mi sorular sorarsınız, ben mi anlatayım? Ne dersiniz?”

“Siz nasıl arzu ederseniz.”

“Peki, şöyle yapalım o zaman. Ben şu cılız aklımdan koparabildiklerimi sizinle paylaşayım, eksik kaldığını düşündüğünüz noktalar olursa da sorup bilgilendirirsiniz sonra. Uygun mudur?”

“Elbette.”

Aslında benimle görüşmeyi kabul ettiği için teşekkür etmem gerekiyordu sanırım, ama nutkum tutulmuş gibi konuşamıyordum pek. Ünlü olsam da genç, hele röportaj konusunda bir hayli deneyimsiz olmama vurdum bunu. İlgiyle dinlemeye başladım yanımdakini.

“Bazı evlilikler vardır, genç dostum, karı kocalığı aşarsın. Değişken, bazen çatışan, ama salt bir yanın ağır basmadığı, ikiye bölünmüş tek bir varlık gibi olursun. Eylemlerinden tercihlerine, keyiflerinden hastalıklarına kadar çeşitli konularda çoklu, iki parçayı da içine alarak düşünmen gerekir. Bu durum iki yanın birbirini sürekli gözetmesi, eş olmasa da yakın düzeylerde ilgi gösterip emek harcamasıdır. Yaşamın içinde tek bir organizma gibi var olmaktır. Eşimle böyle bir evlilik geçirdim işte ben. İkinci eşimdi, hiç ummadığım bir zamanda karşıma çıkmıştı ve evliliğe de pek yanaşmamıştım ilk başta.”

Köşeyi döndük, yeni bir koridora saptık. Tepemizdeki ışıklar ve duvardaki kapılar dışında boştu. Epeyce de uzundu.

“Allem etti kallem etti ikna oldum sonunda. Oysa hiç niyetim yoktu evlenmeye inanınız ki. İlk eşim düşüncesiz, çoğu zaman bencil bir adamdı çünkü. Bana tek bir kaba sözcük söylemedi, kırmadı, ama evdeki eşyalardan daha fazla ilgi de göstermedi. Akli fikri kendi hedeflerindeydi. Büyük bir adam olmak istiyordu, varsıllaşmak, adını çeşitli yerlerde görüp kıvanmak. Çok affedersiniz, bir halt olamadı. O beceriksizliğinin, kendisine duyduğu yoğun nefretin acısını pek çokları gibi çevresine de yansıtmadı, bağırıp küfretmedi nedensiz yere, öfkesini yönlendirmedi, hincını yaşamdan, özellikle de benden çıkarmaya kalkmadı. Bir nevi küstü yaşama, onu çirkin bir zorunluluk olarak görmeye başladı, yakınındaki güzelliklere bakacağına, onlarla yetinip mutlu olmaya çalışacağına pes etti, içine kapandı iyice. Bu berbat, saçma sapan, anlamsız yaşamla hiçbir işim olmaz, diyordu çoğu zaman. Ne yaptırıyım sokmadı beni o saklandığı yere. Evet, söz vermiştim, hastalıkta ve sağlıkta, bütün koşullarda beraber olmaya, ona destek çıkmaya. Ama aynı sözü o da benim için

vermemiş miydi genç dostum? Ne kadar çabalasanız da sırf kendi için, hayalleri uğruna yaşayan birine erişemezsiniz. O nasıl pes ettiyse ben de ettim. Neyse ki bir oğlumuz olmuştu, onunla oyalanıp durdum. Kocamsa kendi çocuğuyla bile pek ilgilenmedi, zaten hiç sevmezdi çocukları, çünkü kendisini sevmezdi. Çevremizdekilerin direktmelerine karşın boşandım ondan. Benim evde olup olmamamın bir anlamı yoktu ki onun için. Bir hizmetçi tutar, evi temizletip iki kap yemek yaptırırdı, yaşamında da hiçbir değişim olmazdı. İnanır mısınız, boşanmadan önceki son aylarda neredeyse tek sözcük konuşmamıştık onunla. Zaten yıllar önce ayırmıştık yataklarımızı, çok affedersiniz. Daha fazla dayanamadım ve sonunda boşandım ondan, kurtuldum o boğucu yaşamdan. Sorarım size, yaşamamın anlamı bu mudur ki genç dostum, bir hata yapıp hiç uyuşmayan bir eş buldunuz diye ömrünüzün sonuna kadar onu çekmek midir? Nice hatalar yapıyor insan, ders alıyor bunlardan. Oysa evlilikler böyle yürümüyor. Bir taraf sürekli hatalar yapıp duruyor, öteki taraf bunları telafi etmeye çabalıyor. Neden hatayı başından ayırt edip de o kusurlu yoldan vazgeçilmiyor? Aile kutsaldır, toplumun en önemli aynasıdır, diye söylenip durulur da birey nedir, bireysiz bir toplum, bir dünya düşünülebilir mi ki genç dostum?”

Pek çok soru sormasına karşın onlara yanıt beklemeden tiplerdendi, o yüzden bana bakıyor oluşuna bile aldırmandan gülümsemekle yetindim. Koridoru da bitirmiştik zaten, konuşmamız kesildi bir süreliğine. Ödekileri izleyerek yeni bir odaya girdik. Kadını yavaşça soymaya başladılar. Başımı çevirdim hızla.

“Çıplaklığım için utanılacak yaşı çoktan geçtim sevgili dostum,” dedi kibarca. “Senin de çekinmen yersiz o yüzden.”

Ona dönüp gülümsedim. Bacağının üst yanındaki garip, eliptik yara izine gözüm takıldıysa da bir anlığına, bedenine bakmamaya özen gösterdim. Odanın köşesinde eskimiş bir kувet duruyordu. Bize eşlik eden gardiyanlardan biri onu kувete oturttu.

“Biraz ılık olamaz mıydı?” dedi ve gardiyana baktı.

Yanıt vermedi berisindeki, eline lifleri birbirine girmiş kaba bir eldiven geçirdi, köpürterek kadını yıkamaya başladı. Oysa akça pakçaydı kadın, gereksizdi bu yaptıkları.

“Nerede kalmıştık dostum?” diye sordu ve hemen kendisini yanıtladı. “Evet, ikinci kocamı anlatacaktım size. Birincisine dair

bunları bilmeniz yeterlidir. Pek çok kadının şu an çekiyor olduğu o hatalı seçim yaşamını sonlandırdım ve kendimce, toplumun kabul edebileceği sınırları da pek umursamayarak yaşamaya başladım. Özgür olmak, bir kadının erkeksiz de yaşayabileceğini etkili bir biçimde göstermek istiyordum beni tanıyanlara. Bunun kolay olmayacağını biliyordum, çok genç bir kadın değildim artık, kırklarındaydım. Bir zamanlar akademik kariyer yapmak istemiş, üst lisansımı bile tamamlamış, ama devamını getirememiştim. Doğru düzgün bir çalışma yaşamım olmadığı için ekonomik olarak bir düzen tutturmam pek kolay olmayacaktı. Kendi ayaklarım üzerinde durmayı arzuladığımdan kimseden, özellikle de eski kocamdan yardım almayı düşünmüyordum. Neyse ki beni bir süre idare edebilecek kadar birikmişim aile mirasım sayesinde vardı. Geçici olarak ufak bir ev kiraladım, oğlumu yatılı okula gönderdim. Akademiye yeniden dönmek için çabalarken bir yandan da resim yapmaya başladım. Resim benim gençlik aşkımdı, hep istememe karşın bir türlü kavuşamadığım gizli bir sevgili. Para getirmeyeceğini bilsem de büyümlü bir mutluluk veriyordu bana bu uğraş. Diyeceksiniz ki onca yıl, yani evliliğiniz boyunca neden yapmadınız? Pek çalışmamışsınız, sizle ilgilenen, birlikte vakit geçiren bir kocanız da yok. Neden daha erken yönelmediniz o zaman bu aşka? Haklısınız, şimdi geçmişe bakıp da yorumlayınca bunun bir aptallık olduğunu görebiliyoruz, çok affedersiniz. Ama insanın en önemli özelliklerinden biridir bu, siz de bilirsiniz ki, yaşarken tam kestiremez ne yaşıyor olduğunu çoğu zaman, bırakır kendini sürüklenmeye, yaşamının dizginlerini tutmaya da yeltenmez. Kocamın karamsar, suskun, o bıkkın tavırları ve yaşantısı bana da bulaşmıştı demek ki. Zaten size çok önemli bir sır vereyim.” Yüzündeki köpükleri sildi hızla, küvetin bana yakın tarafına azıcık yanaştı. “Böyle kimseler, yani bencil, düşüncesiz kişiler yakınlarına iki türlü zarar verirler. Birincisi direkt verdikleridir. Sizi üzerler, boğarlar, yıldırırlar, çıldırtırlar. Karşılık verseniz hiçbir zaman haklılığınızı kabul ettiremeyeceğiniz bir kavgaya tutuşursunuz, ses vermeseniz daha da tepenize çıkarlar, ezdikçe ezerler. Verdikleri zararın ikinci boyutuysa dolaylı olur ama bu çok daha etkilidir. Siz hiç farkında olmadan sizi kendilerine benzetirler. O eleştirdiğiniz, yer yer ilendiğiniz davranışları, sözleri, bir de bakarsınız siz de yapmaya ve söylemeye başlamışsınız. Siz de yeni bir bencil, düşüncesiz, kırıcı tip olup çıkmışsınız. Size yapılanlardan ders alıp başkalarına bunun tam dersi davranışlar sergilemeniz gerekirken o yerdığınız kişinin ufak bir kopyası

olmuşsunuz da haberiniz bile yok. Aslında tüm bu yargılar ikinci kocama aittir. Kendisi gerçekten çok düşünceli, vicdanlı, insan gibi bir insandı. Benim o dönemlerde nasıl bir durum içinde olduğumu bana gösteren o oldu.”

Yıkanması bitmişti, küvetten çıkarıp kaba bir havluyla kuruladılar. O sıra gözüm yine bacağındaki o ize, ikinci bir vajinaya benzeyen garip şekle takıldı bir anlığına; başımı çevirdim hızla, berisindeki gardiyanlara öfkeyle baktım. Duvardaki askılıkta temiz, bembeyaz bir giysi vardı, tuniğe benziyordu biraz; soğuk su yüzünden hâlâ titreyen kadına hızla onu giydireyorlardı. Ardından duvar dibindeki bir sandalyeye oturtular ve bizi yalnız bırakıp gittiler.

“Keşke bir tarak olsaydı,” dedi bana gülümseyerek. “Şimdi karışacak saçlarım.”

Ben de gülümsedim. “Tek bir oğlunuz mu var?” diye sordum.

“Hayır, ikinci kocamdan da bir oğlum var. Söylediğim gibi ilk kocam kendi çocuğunu bile sevmeyecek kadar bencildi, sevmezdi insanları. Doğal olarak büyük oğlum da bu konuda ona benzedi. Epey yaşlandı ama hâlâ bir torun vermedi bana.” Eliyle gözünün kenarını sildi ama ağlamıyordu. Devam etti. “Sırf bencilce isteklerim, onunla eğlenip soyumun devam ettiğini göreyim diye istemiyordum ben torunu emin olunuz. İkinci kocamın da söylediği gibi, her çocuk bir şanstır insanlık için, dünyanın düzelmesi, daha yaşanılabilir bir hale gelebilmesi için.”

Çocuklarla benim de pek aram olmadığı için dayanamayıp şunu sordum:

“Ama aynı zamanda dünyanın kötüleşmesi adına bir risk de değil mi?”

Gülümsedi bu sözü bekliyormuş gibi.

“Doğru, doğru. Büyük oğlum da aynı sözü söylerdi. Dünyayı bu hale çevirenler birilerinin çocukları değil mi, onlar uzaydan mı geldi, derdi. Sonra da şunu eklerdi: Böylesi sefil, rezil, zalimlikler üstüne kurulmuş bir dünyaya çocuk getirmek asıl bencillik değil midir? Çekeceği acıları, göreceği zulümleri, hastalıkları, kazaları bilmeyen, bu adaletsiz ve zavallı dünyanın bir parçası olmayı kendisi seçemeyen bir varlık yaratmak. İnsanların anlamadığı bu. Çocuk yapmamalılar artık, durdurmalılar bu saçmalığı, derdi. İkinci kocam da ona şunu

sorardı: Ama çocuklar, yani yeni umutlar olmazsa o yediğin, belli açılardan haklı olarak kötölediğin dünyanın az da olsa düzelse şansı hiç kalmaz ki. Öncüllerinin hatalarından ufak ufak dersler almış olmalı ki günün nesilleri, daha yaşanılabilir değil mi dünyanın bazı yerleri? İnsanlar, hiç yoktan uygar ülkelerde yaşayanlar biraz daha saygılı değil mi birbirlerinin haklarına? Hah, üç beş kişi sefa yapacak diye sefil olan milyarlarca yaşam, bu mudur düzeldi dediğiniz, bu mudur, diye karşılık verirdi oğlum. Tamam, günümüz dünyası biraz daha yaşanılabilir, hatta kadın erkek arasındaki ayrım bile görece azalmıştır. Ama rekabet, şiddet, öfke cinsiyet gözetmeksizin vardır artık. Eşitlik eşitlik diye yırtınan kadınlar insan haklarından pay alırken yaşamın bu kötü yanlarından da paylarını almak zorunda kalmışlardır. Hem çocukların gelişimi açısından bile ayrım pek kalmamıştır ki artık, kim neyi değiştirecek? Bakın kızlara oğlanlara, aynı bilgisayar oyunlarının önünde kafa koparıyorlar, birbirlerini deşiyorlar, kanlar içinde dolaşıyorlar ve bundan üstün bir haz duyuyorlar. Bakın sohbetlerine, birkaç yüz sözcükten değil, birkaç düzine harften oluşuyor. Bakın duyarlılıklarına, tüm dünya yansa bile hâlâ akşamki partide ne giyeceklerini, kimi öpeceklerini konuşuyorlar. Bu mudur dünyanın düzeleceğini umanların bel bağladıkları umutlar? Oğlumun bu sözlerine karşı daha fazla diretmezdi kocam, tartışmayı sürdürmezdi. Belirli bir konuda düşüncesini geliştirme arayışı içinde olanla tartışılır, düşüncelerini mutlak gerçeklermiş gibi benimseyenlerle değil. Onlar bu düşüncelerini hiç değiştirmeksizin başkalarına aşılaktan ve tartışmalarda kazanmaktan fazlasını gözetmezler, derdi, sonra da oğlumun söyledikleri üzerine yargılarını benimle paylaşırdı. Hayır, bu dedikleri gerçeği tam yansıtmıyor. Doğru, bunlar oluyor dünyada. Çoğunluk çaresiz, acı içinde, açlık içerisinde. Bırak bilgisayar oyununu yemek bulamıyor çocuk. Bırak dayak yemeyi doğranıyor, canlı canlı yakılıyor kadın. Sıraya dizilip kurşundan geçiriliyor erkekler, başları kesiliyor. Bırak insan gibi yaşama haklarını, sayısız katliamlarda öldürülüyor insanlar, yaşama hakkı alınıyor ellerinden. O da bunları dile getiriyor, olanın bitenin ayrımında, ama duyumsamıyor, yaşananları içselleştirip çözüm üretmek yerine kaçmayı ya da yıkmayı yeğliyor. Zalimliği zalimlikle, nefreti nefretle yenememiştir insanlık hiçbir zaman, çünkü bunlar yalnızca yıkım getirir. Yaşama sevgiyle, en azından anlayışla bakmak gerekir yapıcı ve gelişmiş bir yaşam için. Bunu da bizler, bugüne kadar yaşayanlar doğru düzgün beceremediğimize göre umut çocuklardadır. Bir gün gelecek, onlar bu işi yoluna koyacaklardır.”

Kapı açıldı o sıra gümbürdeyerek. Tam da yazdığım kitaplardaki gibi, diye düşündüm. Cümle biter ve içeri biri girer.

Önceki gardiyanlardan biri ve iki kişi daha gelmişti. Siyah cübbeli olan ona yanaşmadan, kapının eşliğinden soğuk bir sesle konuştu.

“Günah çıkartmak ya da dua etmek istiyor musun?”

Gülümsemi, başını yukarı kaldırdı kadın kibarca.

“Teşekkürler, kendimce hallettim ben o konuları.”

“Peki,” deyip gitti cübbeli olan. Arkasından bir başka kişi daha gözüktü. Üzerinde iyi ütülenmiş, tek renk bir üniforma vardı.

Ötesindeki gardiyana yanaştı, belindeki kelepçeleri gösterdi parmağıyla.

“Ama buna ne gerek var ki, anlamsız değil mi?” diye sordum sessizce, hatta mırıldanır gibi. Kadın duydu, gülümsemi bana, ama diğerlerinden bir karşılık gelmedi. Ellerine ve ayaklarına ilk kez kullanılıyormuş kadar parlak zincirler taktılar. Yeniden koridora çıktık, yürümeye başladık. Bir kolunda gardiyan, diğer yanında ben, önümüzde üniformalı subay vardı.

“İlginçtir,” dedi birkaç adım attıktan sonra. “Aramızda hiç kan bağı olmamasına karşın gelinim bana çok benzer huy olarak. Erkekler annelerine benzeyen kadınlarla evlenir tezini doğruluyor sanırım bu.”

Aslında sormamak istiyordum ama buraya bunun için gelmiştim sonuçta, dayanamadım ve sordum.

“Neden öldürdünüz kocanızı?”

Koridor boyu sıralanan demir kapılara baktı. Herhangi bir yanıt vermeyeceğini sandım önce, sıradan bir gazeteci sorusuydu bu.

“Kocamla ilk tanıştığımızda neden benden bu kadar etkilenmişti pek bilemiyorum,” dedi biraz sonra. “Tamam, güzeldim, aslında hâlâ da güzelim, ama nice güzeller var sokakta. Varsılık desen, az buçuk birikmişim anca geçimime yetiyordu. Bol bol arkadaş edinmişim, akademi için çalışmadığım zamanlarda galerilerde, müzelerde dolaşıyordum, resim yapmaya da bayılıyordum. Sonunda yeterli resmim olunca, arkadaşlarımla da ısrarıyla bir sergi açtım. Onunla da orada karşılaştım. Bana gelip ilk ne dedi biliyor musunuz?”

İçiniz çok güzel, ama gizliyorsunuz, keşke böyle yapmasanız, dedi. Alaya vurup soyunmamı mı istiyorsunuz, diye sordum, hem beni ve neler yaptığımı nereden biliyorsunuz ki, dedim sonra da biraz kabaca. Resimler çok söz söyler yaratıcısı hakkında, dedi. Ya yalan söylüyorlarsa? Başını salladı, en usta ressam bile bir yerde açık verir emin olun. Birini tavlama için sıradan bir yöntem bu uyguladığınız, dedim. Gülümsemişti ve o gülümseyiş beni gerçekten etkilemişti. Tavlama değil, sizi tanımak, beni tanımanızı istiyorum, dedi. Reddedemedim, onunla buluştum sonra. Buluşmalarımız, paylaşımlarımız arttı, ama dili yanan biri olarak kendimi tümüyle açmamaya, ona mutlak bir biçimde güvenmemeye dikkat ettim. Aslında onunla birlikte de olabildim, çekinmezdim bundan, boşanmadan sonra sevgililerim olmuştu. Ama ona karşı temkinli oldum nedense, beni saymasını, daha fazla sevmesini istiyordum sanırım. Oysa yanıldığımı şu an iyi biliyorum. Kuşkular içinde oyalandığım o birkaç yılı harcamamalıyım, şimdi değerlerini anlıyorum. Çünkü onunla evlendikten sonra bir gün bile mutsuz olmadım. Hani bazı kişiler vardır, yaşama öyle iyimser, öyle olumlu ve sevinçle bakarlar ki, çok ciddi bir ameliyata girecek olsalar bile çevrelerini neşelendirmesini bilirler, narkozu yiyip bayılana kadar herkesin, az sonra ameliyatı gerçekleştirecek doktorun bile yüzünden eksilmeyen bir gülümseme hediye ederler. Doğal olarak bizim de çeşitli sorunlarımız oldu, hastalandık, bazı kazalar yaşadık, toplumu da içine alan sorunlarla boğuşmak zorunda kaldık. Ama hepsine gülümsemesini, gülümsetmesini bildi. Yalnız onu şöyle kişilerle karıştırmayınız. Hani her konuya saf, yapay bir iyimserlikle bakan, bu önemsemezlikleri bazen duyarsızlık gibi durduğundan rahatsızlık veren kişiler de vardır ya, hayır, öyle değildi o. Konuları anlar, içselleştirir, kolay kolay itiraz edemeyeceğiniz güzel yanlarını göstererek sizi iyimserliğe çekerdi. İlk kocam ve büyük oğlum gibi kronik kötümserler dışında ona karşı durabilenler pek olmazdı. Pek az kişinin sahip olabileceği bir yaşantı verdi bana.”

Sözlerini burada kesti. Sanki sorduğum sorunun yanıtını vermiş gibi bir an baktı bana. Gülümsedim, çevreme bakındım. Kaçınıcı katta, hangi koridordaydık bilemiyordum. Bir ara merdivenlerden inmiştik galiba. Nereye gittiğimizden tam emin değildim, daha ne kadar konuşabileceğimizden de. Hiç ara vermemiş gibi konuşmaya yeniden başladı birden.

“Diyeceksiniz ki bu güzel adamı neden öldürdün o zaman? Size mahkemede açıklamadığım, artık önemi de kalmamış bir sır vereyim. Yaklaşınız lütfen.”

İyice dibine yanaştım, koluna girdim sıkıca.

“İnanır mısınız bilmem ama,” dedi. “Onu ben öldürmedim.”

Öndeki subay bir anlığına dönüp sert sert baktı, sonra başını geri çevirdi.

Şaşırmadım, sayısız hükümlünün iddiasıydı bu. Gelmeden önce konuyu iyice araştırmıştım, biliyordum. Elinde bıçakla, her yan kan içinde, ölü kocasının hemen bitişiğinde yerde otururken bulunmuştu büyük oğlu tarafından evlerinin mutfağında. Mahkemede de cinayeti kendisinin işlediğini kabul etmiş, hatta bu kabullenmiş, umursamaz hali yüzünden bazı gazetelerde akıl hastası olarak yansıtılmıştı. Öldürmemişti de ne olmuştu, onu yerde öyle bulmuş ve bıçak elinde donup kalmış mıydı? Oğullarından biri miydi yoksa öldüren, ilk kocası mı? Bu anlamsız seçenekleri aklımdan geçirirken yeniden anlatmaya başladı.

“Öldürmedim dediysem bıçağı ben sokmadım demek istemedim, hayır, bu doğru, kalbine bıçağı sokan bendim. Ama onu gerçekte öldüren ben değildim.”

Azıcık çekilip şaşkın şaşkın baktım ona. İlk kez böyle tutarsız konuşuyordu. Gerçekten akıl hastası mıydı acaba?

“Bir yazar olarak bilirsiniz mutlaka,” diye devam etti. “Karısıyla birlikte intihar eden ünlü yazarlar vardır hani. İşte öyle olmasını istemişti kocam.”

Bu kez gerçekten şaşırmıştım.

“İntihar mı etti yani?”

Subay yine arkasını döndü, alay alaylı baktı bu sözlerime. Kadın sessizce sürdürdü sözlerini.

“Bu kararı almadan önce şöyle bir açıklama yapmıştı kocam, onu size aktarmak istiyorum sevgili dostum. Empati üç türlü yapılabilir bu hayatta, demişti. Birincisi gerçekçi ve bencil bakışla. Ötekinin yerinde ben de olabilirim bir gün, fakirleşirim, kaza geçiririm, sevdiğim öyle bir duruma düşebilir, diye düşünülür, diğer insanları anlamaya çalışır kişi. Özünde gelecekte oluşabilecek

koşullara karşı kendisini kolluyordur. Kötü niyetli değildir ama bencilce nedenlere dayanır ötekileri anlama isteği. İkinci seçenek, hayalci ve bencil bakıştır. Ben de öteki olabilirdim diye düşünülür. Ufacık bir koşul değişimi, minnacık bir rastlantı bugünkü beni değiştirebilirdi. Kromozomlarımdaki minik bir değişimle cinsiyetim farklı olurdu. Atalarımın, ailemin, benim yaşamımdaki küçük bir kırılmayla tüm yaşantım bambaşka olabilirdi. Doğduğu gün bile belirsiz olan, karnını anca piriñç lapasıyla doyuran, pastanın, mumun ve balonların ne olduğunu hiç bilemeyecek çırpı bir çocuk. Silah tacirlerinin oyuncaklarıyla oynayan ve akranları tarafından o oynadığı oyuncaklarla yakında delik deşik edilecek bir ergen. Defalarca tecavüze uğramış bedeninden hâlâ şehvet duyan erkeklerin bir mucizeyle kesilmesini bekleyen meni içinde bir kadın. İlaç tacirlerinin kobayı olarak öleceği günü ipe çeken, kollarındaki kabukları soyarsa belki virüsten de kurtulacağını sanan cılız bir adam. Hatta az sonra göğsündeki pimi çekerek havaya uçacak olan, haklılığına, dünyevi ve uhrevi amaçlara bütün yüreğiyle bağlanan ter içinde bir terörist bile. Evet, bizi yüzde yüz belirleyen koşullar değildir; ama koşullarından bağımsız olarak, o koşullara karşı ilerleyebilen nadir kişi vardır şu dünyada. Bütünün, dünyanın direncine aldırmadan kendini var edebilen. Çoğumuz koşullarımızın, ister yaratılış ister şans diyelim bunlara, o koşulların el verdiği ölçüde varolabiliyoruz. Ama koşullarımız değişik olsaydı diyerek ötekileri anlamaya çalışmak, iyi niyetli bir çaba olsa da, yine bencilliğe dayanır durur. İşte bu nedenlerle gerçek empati, yani üçüncü yol anca şöyle olur, demişti kocam. Şu an varolan ve önceden varolmuş herhangi biri olabilirdik, evet, bu doğru, ama değiliz. İleride bazı yönlerden ötekilere benzeyebiliriz, bu da doğru, ama şu an değiliz. Bunu duyumsamalı insan ilk olarak. Ötekiler gibi olabilirdim ya da olabilirim, diyerek değil, ben benim, ama ötekileri de benimsemeliyim, diyerek. Birbirimizi benimsedikçe ve bütün ayrımlarımıza karşın özdeşliğimizi gözettikçe nasıl da insan kalabildiğimizi hayranlıkla görerek. Ve tüm bunları kişisel çıkarlarımızı, salt kendimizi ve yakın çevremizi düşünerek değil, bizi bir insan olarak var eden o yüce insanlığa karşı sorumluluk bilinciyle yaptığımızı bilerek. İnsanlık mirasından aldıkça insanlaşır, o mirasa katkı yaptıkça senden sonra gelenleri insanlaştırırın. Bu bir hesap kitap işi değil, hayvanlığı reddedip insan olabilmenin zorunlu koşuludur. İşte bu açıklamaları yaptı kocam ve sonra bana tasarısını açıkladı.”

“Anlayamadım. Nedeni neydi ki? Madem böyle düşünüyordu, neden intihar etmek istedi? Dünyanın bu anlattığı biçimde olmaması mı, kendisinin olamaması mı?”

Gülümsedi kadın. “Toyluğuna veriyorum genç dostum bu soruyu. Biraz daha görüp geçirmiş biri olsaydın, ikisinin birbirlerinden kolay kolay ayrılamayacaklarını bilirdin,” dedi.

“Evet ama neden?” diye direttim.

“Pek çok açıklama yaptı beni ikna etme sürecinde, ama sana özet olarak şunu söylemem yeter sanırım. İnsanlığın üçüncü kez topyekûn bir savaşa girmelerini kabul edemem, demişti. Bölgesel savaşları, katliamları, soykırımları, kıtlığı ve eşitsizlikleri biraz olsun anlayabilirim. Geçiş dönemleri uzundur, kronik hastalıkların belirtileri birdenbire kesilemez. Ama baştakilerin ekonomik tasarıları da olsa, akılları bulandırıp dayatsalar da, insanların çoğunun birbiriyle savaşmayı kabul etmemelerini, direnmelerini, askerliği reddetmelerini, hükümetleri düşürmelerini, birlik olup bu vahşeti engellemelerini beklerdim. Oysa, demişti, oysa yıktılar tüm yapılanları. Umutlar, tasarılar, anlamlar bir anda çöktü. Sevemez oldum be canım artık, sayamaz oldum. Fazladan bir nefrete ya da işlevsiz bir iyimsere gereği yok bu dünyanın, demişti. Aslında ironik değil mi? Sekseninde intihar etmeye çalışan iki düşçü. Belki azıcık beklese ömrü bitecekti zaten.”

“Savaşın bu kadar çabuk biteceğini tahmin edemedi herhalde?”

“Bu önemli değil. Bir günlüğüne bile olsa savaşa başlamış olmaları yeterli olurdu onun için. O neşe içindeki adam dakikalar içinde değişti, çöktü, yıldırı savaştan başladığını duyduğunda. Beni de bunu yapmaya zorladı sonra.”

“Siz neden kendinizi öldüremediniz onun ardından?”

Durdu bir an, “Korktum, neden olacak,” dedi gülümseyerek.

“Şimdi de korkuyor musunuz?”

“Neden korkayım ki? Dolu dolu yaşadım ve işte sonuna vardım. Kazık mı dikecektim bu dünyaya? Ama şimdi de olsa kendimi öldürmekten korkardım. Kendine iğne batırmak gibi bu, başkası yaptığında daha az acır sanıyorsun işte.”

Bir süre sessizce yürüdük koridorda. Nasıl bir tesiste bir türlü bitmiyordu yol. Kadının zincirli ayaklarıyla zar zor yürüyüşünün de etkisi vardı bunda biraz.

“Peki neden bu yolu seçti?” diye sordum sonra birden. “Örneğin çatıdan birlikte atlayabilirdiniz el ele.”

“Hayır, yükseklik korkusu vardı, hayatta yapamazdı. Birlikte başka bir yol denesek bir biçimde son anda kurtulabilirdik; daha da kötüsü ben ölebilirdim ve o kurtulurdu, işte bundan endişe ediyordu.”

“Neden kendisi intihar etmedi anlayamıyorum? Sizin öldürmeniz şart mıydı yani?”

“Çünkü kendisi de dahil olmak üzere kimseye zarar veremeyecek kadar çok seviyordu insanlığı hâlâ. Dikkatini çekerim, o sıra insanları tek tek sevemiyor oluşu bu görüşünü değiştirmemişti. Her zaman insanlığa âşıktı o.”

Konuşmadan yürüdük bir süre daha. Sonunda koridor bitti, bir kapının önünde durduk. Demir kapıyı açmak için seğirtti gardiyan.

Bana döndü kadın, ellerimi sıkı sıkı kavradı.

“O beni çok sevmişti, ben de kocamı onu öldürebilecek kadar çok sevdim, anlatabildim mi, öldürebilecek kadar çok.” Ellerimi iyice sıkı. “Anlatacağım bu kadar genç dostum. Elveda sana.”

Ellerimi bıraktı, yapışmış saçlarını düzeltmeye çalıştı. Sanki az sonra sahneye çıkacaktı.

Demir kapı açıldı ve geniş bir avluya çıktık. Girişin hemen orada dizilmiş, kim olduklarını bilmediğim bazı kimseler vardı. Birkaçı küfür etti önündeki kadına, bir ikisi de tükürdü. Sanırım akrabalarıydı kocasının.

İnfaz alanının önüne gelince durdurdular kadını. Ben artık uzakta kalmıştım, ama ne konuşulduğunu duyabiliyordum.

“Hiç hoşuma gitmiyor ama sormak zorundayım,” dedi kadının tam önünde duran subay. “Son bir dileğiniz var mı?”

“Olanaksız olduğunu biliyorum ama canım ne istiyor biliyor musunuz?” gülümsedi kadın bana dönüp. “Bergamot reçeli.”

Subay sağına soluna baktı sinirli sinirli.

“Naneli sakız var,” dedi bir er ona yanaşıp.

“Sakız olur mu?”

“Teşekkürler, kalsın.”

Kadını sürükleyerek az ötesindeki alana götürdüler. Birbirine çatılmış kalın kalasların ortasındaki halkalara zincirlerini bağladılar.

Subay, arkasında askerler, siyah cübbeli din görevlisi, doktora benzeyen bir başka adam, uzaktaki akrabalar ve ben, iki cellatın odunları tutuşturuşunu kıpırdamadan izledik.

Hemen öncesinde gözlerini bana dikmişti kadın, alevler bedenine varmadan da kapatmıştı. Belki de diye avunmuşumdur sonra hep, belki de o an ölmüştür. Hiç çılglık atmamıştı sonuçta, kıpırdamamıştı. Alevlerin arasından onu seçme olanağı kalmayınca arkamı dönüp çıktım oradan. Kömürleşmiş bedenini görmek istemedim. O uzun koridorlarda yolumu bulup da dışarıya varmak pek kolay olmadı, defalarca kayboldum.

Kısa sürse de, yolları, bazı binaları yarıp parçalayan savaşın izleri şehrin bu yanında anlaşıyordu rahatça. Aradan aylar geçmiş olmasına karşın hapisane çevresi fazla umursanmamış, yıkık bırakılmıştı. Şehirdeyse önemli bir değişim yoktu, rutin yaşamlarına dönmüştü pek çoğu. Zaten böylesine kapsamlı bir savaşın her yanı yıkıp yok edeceğini anlayan hükümetler bombalarını en az zarar verecek nüfussuz yörelere atmış, oldukça az kişiye ve yapıya zarar vermişlerdi. O heyecan ve korku sayesinde uzun bir süredir devam eden ekonomik durgunluk sona ermiş, amaçlarına ulaşmışlardı. Savaş nedeni olarak da ülkeleri birbirine kıskırtan terörist gruplar gösterilmişti, olup bitenler bir yanlış anlamanın ürünüydü ve neyse ki aşırı zarar görmeden hemen başından dönülmüştü. Şimdi de o terörist grupları el birliğiyle yok etmek üzere anlaşmıştı büyük ülkeler, savaş gemileri yaklaşıyordu o karalara.

Eve doğru arabamda giderken ben bunları düşünmüyordum ama, çoktan unutmuştum savaşı diğerleri gibi. Kadının söylediklerinin doğruluk payını tartıyordum.

Şaşırdığım nokta şuydu, eğer bu anlattıkları doğruysa, neden pek çok kez bıçaklamıştı kalbinden, deliş deşik etmişti kocasını? Soğuk kanlı bir canı miydi yani? Entellik taslayarak dikkatimi dağıtmış ve palavralar mı anlatmıştı onca zaman bana? Bir de aklıma takılan,

neden bergamot reçeli istemişti son dileği olarak, kocası mı seviyordu acaba? Sorularıma tatmin edici yanıtlar bulamadan eve vardım.

Yazı masamda oturdum ve aklımda kalanlardan bir deneme mi, öykü mü, roman mı çıkarabilirim diye uzun uzun düşündüm, çeşitli notlar aldım. Sonra da onları çekmeceme tıktım. Yayınevinin inatla istediği, savaş sonrası yavaş yavaş canlanmaya başlayan piyasaya oldukça uygun gördüğü, “Gezilesi Yerler, Yenilesi Yemekler” adlı kitabımı bitirmek için bilgisayarımı açtım. Yanıp sönen imlece öylece takıldım kaldım.

Saf Erkek Aklının Eleştirisi

Kuzenimle meydanda yürüyorduk. Bilir misiniz onu; elbette bilirsiniz, şu ünlü astronot, kendisi şimdi uzayda. Yürüdüğümüz sıra böyle bir arzusu olduğunu bilmiyordum, bu tarz nitelikli bir işin altından kalkabileceğini de sanmıyordum. Hoş, ergendik o zamanlar, ah şu dünya üstümüze yüklenirse neler neler başarırık diye hayıflanıyor, öteki kişilerinse, en yakınımız bile olsalar herhangi bir konuda bizden ileride olmasına katlanamıyorduk. Kuzenimle de böyleydi durum, oldukça çekişmeli, bitimsiz bir yarış vardı aramızda. Birbirimize hiç sezdirmezdik bu oyunu. Kimin boyu ya da penisi daha uzun, kol kasları şişkin ve omuzları gelişkin, kim en uzaktan daha çok basket atabilir, otopark arası maçlarda takım arkadaşları tarafından daha fazla beğenilir.

Doğal olarak tavlamaaya çalıştığımız kızlarda da sürüyordu bu yarışma. Hangimizinki daha güzel, daha cilveli, kim öpüşebildi, kızın göğüslerini elledi. Yaşlar ilerledikçe palavralara oldukça uygun bir zemin oluşturunuyordu zaten bu kızlar ve sevişmeler konusu. Sabaha kadar hiç ara vermeden birlikte olduk dediğin kızla yalvar yakar üç dakika öpüşebilmişindir aslında. Ama durumun böyle olmasında, yani bizlerin arsız yalancılar haline gelmemizde bizim suçumuz en azdı. Asıl suç bizleri çıldırtana kadar peşlerinde koşutturan, amacımıza ulaşmamıza izin vereceklermiş gibi yapıp yapıp kandıran o şifrintilardıydı.

Sözlerimden dolayı kusuruma bakmayın ne olur, o toy halimle böyle düşünüyordum demek istiyorum. Yoksa kadınlar başımın tacıdır şu an. Yüce varlıklar olarak görürüm hepsini, olabildiğince saygılı davranırım, isteklerini elimden geldiğince yerine getiririm.

Ama oldukça uzun bir süre kadınları hor gördüm, bunu dürüstçe itiraf etmeliyim. Bazı kadınlar benim için sinsiydi, işbilirdi, erkeğini kullandıkça kullanan, bir ömür boyu sömüren, salt maddiyat anlamında değil, duygusallıktan cinselliğe kadar sayısız açıdan bir türlü yetinmeyen doyumsuzlardı. Biri sürü kadın da beceriksizdi, analitik, felsefi, uzgörülü, yani yetkin düşünmeyi beceremeyen, akli da erkekler kadar gelişkin olmayan kıtlardı. Geriye kalan çirkin kadınlar da zaten gereksizdi.

Bu düşüncelerimin tüm erkeklerin genel bakışı olduğunu sanıyordum, süregelen ataerkil düzenin de kadını dizginleyebilmek ve karmaşa çıkarmasını engellemek adına kurulmuş işlevsel bir çözüm olduğunu savunuyordum. Eğer bu çözümü üretmemiş olsalardı, kaotik ya da anaerkil bir toplumda sefalet çekenler salt erkekler değil bütün insanlık olurdu, diye avunuyordum.

Evet, böyle sefil düşüncelere sahiptim bir zamanlar ama sonra değiştim. Değişimimin nedenlerini ve itkilerini tam olarak çözümleyemedim; galiba temelleri o olaya, anlatıma başladığım güne dayanıyor.

Kuzenimle o meydanda yürüdüğümüz sıra eski bir arkadaşla rastlamıştık. Bilmiyorum şu an da tabir hâlâ öyle midir ama bizim o zamanlar kaşar dediğimiz, önüne gelenle yatıp kalkan kızlardan biriydi. Onu tanıyan her arkadaşımızın ona dair bir seks anısı vardı kesinlikle. Kimi okulun izbe köşesinde, kimi parkta ağaçların dibinde, biri otobüsün kış ucunda, birkaçı da evinde, hatta ailesinin yatağında. Bunlara çok itibar etmiyorduk, içten içe doğru olmadıklarını biliyorduk. Çünkü benzer anıları, hem de bu kız için biz de başkalarına anlatmıştık. Kuzeniminkini anımsamıyorum ama ben saunada yaptım demiştim. Sonra pişman olmuşum ya, arkadaşlar tutturmuştu, neredeki sauna, nasıl bir sauna diye. O dönemler pek kullanılan bir sistem değildi bu. Pek çoğu bizim evin dandik duşakabinli dökük banyosunu bilirdi. Kızın evine gitmiş olanlar olabileceğini de göz önünde tutmuş, bu yüzden onu otele attım, parasını bile ona ödettim, gibisinden üstün bir palavra sallamıştım. Kimsenin inandığını sanmıyorum ya, olsun, ballandıra ballandıra dakikalarca anlatmıştım. Biz erkekler saf mıyız oyunbaz mıyız neyiz bilmem ama o anlattığım kişiler tüm bunların palavra olduklarını bile ağızlarının sularını akıtarak dinlemişler, ayrıntıları sorup durmuşlardı. Arada içten küfürler ediyorlardı kıza. Vay orospu, benimle yapmamıştı bunu kahpe, gibisinden yoğun, hasetli duygulanımlar. Ama bu kez, yani o meydandayken iş değişti, o palavraların başaktrisi tam karşımızdaydı ve bir biçimde onunla iletişime geçmiştik.

Onu öncesinden biraz tanıyorduk zaten, çeşitli zamanlarda konuşmuşluğumuz, gülüşmüşlüğümüz vardı. Yine de yol ortasında selamlaşıp uzun uzun konuşacak kadar yakın değildik. Normal şartlarda birbirimize gülümseyip geçer giderdik. Hangimiz atıldı da iletişime geçmiştik şimdi anımsamıyorum; sonrasında epey tartışmıştık ilk kimin gittiğini. Sanki bölgesini işaretleyen bir köpek

gibi ilk konuşanın olacaktı o. Bu tartışmaları ise sessiz sessiz kızın evinde yapıyorduk. Oraya nasıl gelmiştik, ne demiştik de bizi evine çağırmasını sağlamıştık emin olun anımsamıyorum şimdi. Büyülüydü çünkü o eve varana kadarki süreç; bin bir düşünce, olasılık, fantazi, endişe geçiyordu aklımızdan. Bunların asıl nedeni benim ve yüzde yüz eminim ki kuzenimin de ilk deneyimimizi yaşayacak olmamızdandı. O yüzden otobüsle mi, taksiyle mi, yoksa uçan halıyla mı geldik bilemiyordum inanın ki. Kendimi tam anlamıyla bilmeye başladığımda ayrımsadığım, yumuşak koltuklu loş bir salonda üçümüzün gülümseyerek oturuyor olduğumuzdu.

Kızın, daha doğrusu kadının, yani artık kadın olduğuna emin gibiydim; evet, kadının gülümseme nedeni kurnazlıktı, buna kuşku yok. Biz iki şapşalın ise toyluğumuzu ele verme endişesiydi. Neyse ki birkaç bira yuvarlamış ve bu heyecanı söndürmüştük bir süre sonra. Sevişmeyi birlikte de deneyebilirdik, böyle üçlü fantaziler anlatan pek çok arkadaşımız olmuştu ama akraba olmanın çekincesinden olsa gerek birbirimizi gizli gizli dehlmeye çalıştık salondan. Az önce dediğim tartışmaları da işte bu ara yaptık. Sözde ilk o konuşmuşmuş, onun sayesinde bu fırsat ayağımıza gelmişmiş. Güldürmesin beni, anımsamıyorum dedim ama biliyorum ki bu olanağı yaratan bendim. Zaten kız, yani kadın en çok benden hoşlanmıştı, meydanda ve yol boyunca gözlerini gözlerimden alamamıştı. Yanındaki şu salak olmasa seninle şurada hemen öpüşmeye başlarım, diyordu o bakışlar, bunu biliyordum. Yine de büyüklük bende kalsın dedim, oysa üç ay büyük olan oydu; olsun, onları orada yalnız bıraktım. Niyetim o salakla geçireceği vakitten sıkılması, benim kucağıma daha bir şevkle atlamasıydı. Hem benden hoşlandığını bildiğim için kendimi böyle ağırdan satmam gerektiğini düşünmüştüm. Onları sanki hiç umursamıyormuş gibi davranıp balkona hava almaya çıkmıştım ağırbaşlı bir tavırla. Duvara gözükmeyecek bir biçimde yaslanmış, aşağıdaki yılankavi yolda top oynayan ve bisiklete binen çocuklara bakıyor, arada da balkon kapısının köşesinden içeriyi gözetlemeye çalışıyordum.

Kuzenim kadının yanına kurulmuş, gevrek gevrek gülerek bazı zırvalar anlatıyordu. Kadın işveli işveli gülüyordu anlatılanlara. Bir ara acaba benimle dalga mı geçiyorlar diye düşündüm, hatta köpürdüm. İçeri atılıp ne hakkında konuştuklarını öğrenmek istedim. Ama fısır fısır konuşuyorlardı. Hiç bu yana bakmadıkları için konunun ben olmadığını varsaydım, rahatladım. Hızlı hızlı soluk almanın da elbet bunda etkisi vardı. Kapının kulpuna uzandığım sıra kadın arka arkaya gür kahkahalar patlattı. Oysa tam da içeri dalacak,

o beceriksizce yol vermesini söyleyecektim. Ama bu kahkahalar sırasında girersem gülünen ben olurmuşum gibi geldi, giremedim. Başımı iyice uzatıp ne olup bittiğine baktım.

Biraları içerken yediğimiz fıstıkları kadının göğüs dekoltesinden fırlatıp sütyenine doğru basket atmaya çalışıyordu kuzenim. Avucundakiler bitince elini o boşluktan sokup stoğunu yeniliyordu. Tüm bu eğlence boyunca kadının gülmekten gözlerinden yaş geliyordu. İyice saçmalamaya başlamıştı artık bu herif, adam gibi sevişmek yerine işi şaklabanlığa vurmuştu. O şapşal yüzünden benim de hiç şansım kalmayacaktı. Az sonra kadın ayağa kalkacak, ah avanak keratalar, beni ne güldürdünüz, deyip bizi evinden postalayacaktı. Kadınların komik erkeklerle vakit geçirmeyi sevdiğini bilsem de soytarılarla sevişeceklerini hiç sanmıyordum. Bu yüzden hisimle içeri daldım; fazla hızlı olacak ki halı yüzünden tökezledim, buldukları koltuğa kapaklandım. Durumu kurtarmak için hemen ellerine atıldım kuzenimin, ben daha iyi basketçiyim, dedim pişkin pişkin, bir iki fıstığı havaya fırlattım. Hedefine ulaşmadı hiçbirini ama kadın gülümseyerek karşıladı durumu, ne de olsa hoşlanıyordu benden. Kadının öte yanına da ben oturdum, önce fıstık atmaya, sonrasında onları alma bahanesiyle göğüslerini mıncıklamaya başladım. Kaçar yolu yoktu, akrabaysa akraba, el birliğiyle olacaktı bu iş. Biraz daha ilerlemeye, üzerindeki giysileri çıkartmaya çalıştık iki yandan, çaktırmadan sıyırmaya. Sanki ilk kezliğine amacımızı anlamış, öncesinde böyle şehvetli bir eylemde bulunmuyormuşuz gibi kendisini aniden karşı koltuğa fırlattı.

İkinizle aynı anda birlikte olamam, siz ne sanıyorsunuz beni, orospu mu, dedi olabildiğine ciddi bir tonda. Afalladığımızdan yanıt veremedik önce. Hayır, saçmalama canım, ne alaka, gibisinden bazı laflar geveledi kuzenim ya, ben ağzımı açmadım, tongaya düşmedim. Bunun oyunun önemli bir parçası olduğunu çok iyi biliyordum. Bu durumun her an ayrımında olarak oyunda üstünlüğümü kabul ettirene kadar işi böyle götürmeye niyetliydim. Ama o sıra olabildiğine büyü, hipnotize edici bir değişim oldu, yavaş hareketlerle o zarif eller iki düğmesini açtı, dolgun göğüsler dantelli sütyenin kucığında karşımıza çıktı. Yanımdaki alıkla aynı anda yutkunmuş olmalıyız ki gevrek bir kahkaha attı karşımızdaki.

Tasmalarımızı elinde tuttuğunu sanıyordu o kendini beğenmiş ama çok yanılıyordu. Her ne kadar ergen bakirler olsak da bir onurumuz vardı, bizimle oynamasına izin vermezdik. Aslında kuzenim için söyleyemem bunu, salyaları çotkan akmaya

başlamıştı, köpekleşmişti zavallı. Yan gözle ona bakarken acıdım, biraz sonra ben bu rezilliğe son verip gidince kadının soytarısı olacağını biliyordum. Sefilleştirecek, maymun edecekti onu burada, karşılığında da erkekliğini hediye edecekti. Benimse erkeklığe böyle adım atmaya hiç niyetim yoktu. Alaycı bir gülümseme oturttum hemen yüzüme.

Kapıya yöneleceğim sıra ciddi, emir veren bir sesle konuştu kadın, soyunun, dedi, hanginizinki daha büyükse onunla birlikte olacağım. Donup kaldım yerimde. Penisimin büyüklüğünden endişe duyduğumdan değildi bu. Kuzeniminkinden daha büyük olduğuna emindim çünkü benim ellerim ve ayaklarım da ondan büyüktü. Herkes söylerdi bunu, bilirsiniz, genel geçer kuraldır. Ama az önceki tasarım bozulmuştu. Eğer şu an çekip gidersem korktuğum, penis boyumdan çekindiğim için olacaktı. Buna pabuç yedirtemezdim, bir çırpıda soyundum. Niyetim yetkinliğimi gösterip hemen buradan çekip gitmekti. Ama kuzenim soyununca bu tasarım da eridi. Hayvanın hayvan kadar takım taklavatı oluşmuş şu son yıllar içinde! Kadın kikirderken gözlerim belerdi. Hani yanımda donuyla gezdiği de olurdu da hiç belli etmemiş öküç.

Ben içimden söverken o pişkin pişkin kadının yanına yöneldi. Kadın işaret parmağını iki yana sallayarak onu durdurdu, yerinde kalmasını istedi. Ha ha, salak, daha iş bitmemişti demek ki! Kim daha çok şınava çekerse onun olacağım, dedi kadın. İşte şimdi yanmıştı, benim pazularımla başedebileceğini sanıyordu o saftirik. Kendimi çabucak yere attım, gözlerimi kadından hiç ayırmadan şınava çekmeye başladım. Zemine her yaklaştığımda penisim halıya sürttüğü için içim gıdıklanıyordu, kadının göz hizamdaki çıplak bacakları beni aç bir aslanmışım gibi kudurtuyordu; dayandım, kıpkırmızı olana kadar gücümü gösterdim. Kuzenimin çoktan yere yapışıp soluk soluğa kalmasını umursamadan biraz daha sürdürdüm hatta gösterimi. Sonra ayağa zıpkın gibi fırladım, kükrer gibi alaylı alaylı güldüm yerdeki sefil fareye.

E şimdi berabere oldunuz, en iyisi bir de mekik çekin, dedi kadın. Kaçacak halim yoktu ya, sırtüstü yattım, dizlerimi kırıp hemen mekiğe başladım. O garibanın buna da gücü yetmedi, üç beşin ardından pes etti. Bense sayısız kere kalkıp yattım, her seferinde o dantelli perdelerin arkasına gizlenmiş göğüslere sanki bir adım daha yaklaştım. Yeterince yaptığıma karar verince yine coşkuyla ayağa fırladım. Kaslarım şişmiş, karnım baklavalanmış, her yanım ıslanmış ve cezbedici olmuştu. Artık beni reddedemeyeceğinden emindim.

Ama Şimdi seni kazanmıŐ sayarsak arkadaŐa haksızlık olur, çünkü ilk yarıŐmayı o kazanmıŐtı, dedi. Ne yapsak ki? Ne istersen söyle, hepsinde geçerim ben bu pezevenge, dedim öfkeyle. O da kızgındı bana, kaşlarını çatmıŐ bakıyor, soluğu hâlâ dzelmediğinden tek söz edemiyor, bozuk motor gibi hırıldıyordu. En iyisi taklit yapın, dedi kadın eteğini de azıcık sıyrarak, en iyi yapanla sabaha kadar birlikte oluruz artık.

Bu, sabaha kadar sözünü duyduk ya, ikimizin de gözleri fal taŐı oldu. Baktım ki kuzenim eĐilmiŐ köpek taklidi yapıyor, daha fazla ilgi çekebilmek için bağıra bağıra maymunluk etmeye başladım. Dizlerimi kırıp eĐilmiŐtim, zıplıyordum, ellerimi sallıyor ve anlamsız sesler ıkartıyordum. Benden daha iyi yapacağını düşünmüş olacak ki o da maymun taklidi yapmaya başladı bu sefer, hem de goril. Bu neden aklıma gelmemiŐti de Őebek gibi dolaŐmıŐtım ki ortalıkta? Ellerini göğsüne vurarak tok sesler çıkartıyordu, daha cezbedici duruyordu onun yaptıkları. Hemen kpeklik yapmaya, böylece onun rolünü almaya karar verdim. Kpektim, ama az önce onun taklidini yaptığı gibi sefil bir sokak iti değil, asil, ağırbaşlı ve de cesur bir konak köpeği rolü yaptım. Aslında tiyatroya epey meraklıyım, ilkokuldayken iki kere sahneye bile çıkmıştım. O yüzden rolm başarıyla gerekleŐtirdiĐimden emindim. Hatta kendimi rolme öylesine kaptırdım ki, konağa izinsizce girmiş bu kıl yumağı bozuntusunun boynuna atıldım birden. O da altta kalmadı ve bana sarıldı, halının üzerinde greŐmeye başladık.

Bu rezil, çelimsiz zavallı beni alaŐaĐı etmek için debeleniyor, boynumu, uzuvlarımı kıstırmaya çalışıyordu. Elbette ki buna izin vermedim, kalçasının st yanından geçirdiğim kollarımla onu ben kilitledim. O da beni topuklarımdan tuttu, burarak üstünden atmaya çalıştı. Gücü buna yetmedi ama o kıllı kıçına başım fazla yanaŐtıĐı için kıkacımı zorunlu olarak çözdüm. Bunu fırsat bilen uyanık aniden arkama geçip abandı; çıplakken böyle bir pozisyonun ne kadar abuk olduğunu çabucak kavrayak telaşla geriye ekildi. Ben de bu fırsatı tepmeyerek onun bacak arasını hızlıca tepmek ve onu bu oyunda tümüyle iŐlevsizleŐtirmek için bir hamlede bulundum ama kız, yani kadın aramıza girecek bizi durdurdu.

İkimizi ellerimizden tutup kaldırdı, dudaklarımızdan öptü tek tek. Őahaneydiniz aŐklarım, dedi. Yalnız dikkatinizi ekerim, önce beni öptü dudaklarımdan. Söylemek istediklerini çok net sunuyordu böylece. Yanımdaki zavallıya acıyarak baktım, sokak kapısının az ötesindeki yatak odasına doğru yürürken. Yataktaki performansımı

izlemekle yetinecekti fakir. Eşğinkinde de boy bos vardı sonuçta ama asıl önemli olan onu nasıl kullanacağını bilmektir. Ha ha!

Yatak odasına bir arada girdik, yatağa uzandık. Ortamızda yılan olmuş kıpırdanıyor, deri değiştiriyormuş gibi yavaş yavaş giysilerini çıkarıyordu. Biz zaten soyunuktuk, nazikçe onun soyunan yerlerini okşuyor, uzanıp öpüyorduk şehvetle. Birden doğruldu, komodindeki saate baktı, tiz bir çığlık attı ve yataktan fırladı.

Ah, kahretsin, saati unuttuk, az sonra babamlar gelir, çabuk çabuk, dedi. Bizi öyle hızlı sürdü ki, ağzımızı açmadan kendimizi çırılçıplak bir halde kapının önünde bulduk. Giysilerimizi bile isteyemeden hızla oradan ayrıldık, herhangi bir babayla karşılaşma riskini göze alamadık.

Çöplerden bulduğumuz gazete sayfalarını parça parça bedenimize sardık, ama alaylı ve şaşkın bakışlardan, kınayan başlardan, tartaklayan kızgın polislerden bir türlü kurtulamadık, soğuk, pis kokan, karanlık bir nezarete atıldık. En büyük derdimizin bizi almaya gelecek olan ailelerimize durumu açıklamak olacağını sanıyorduk. Oysa bir sürü ürkütücü ergenle birlikte çıkarıldığımız mahkemedeki aksi yargıç tarafından, genel ahlakı bozduğumuz için kamu cezası almamız oldu asıl derd. Belediyelere ait duvarlara çiziktirilmiş sloganları, küfürleri, yamuk yumuk çıplak kadın resimlerini beyaz boyalarla günlerce kapatmaya zorlandık.

Bu olaylar bittikten sonra kuzenimle pek görüşmedik. Bunun ana nedeni birbirimizden utanmamız ya da başkalarına anlattığımız palavraların palavra olduğunu bu kez biliyor olmamız değildi, hayır. Yaşamımızda büyük bir kırılma yaratan o olayı birbirimize her baktığımızda anımsamak istemeyişimizdendi.

Geçen yıllar içinde ben pek çok kadınla birlikte oldum söylediğim gibi, ama bu kez onları soydukça soydum, sabahları da yataklarında bir başlarına bırakıp unuttum. Bir yandan onları taparcasına severken öte yandan gebertmek istercesine nefret ettim. Bulduğum her fırsatta tüm kadınlardan başarıyla öcümü çıkarıp durdum.

Ama yıllar sonra bir gün, eğreti sevgililerimden birinin balkonunda bira içip fıstık yerken, bir kız gördüm sokakta. Ufak, ilkokul çağlarında, siyah saçlı, güzelceydi. Heyecanlı heyecanlı bisiklete biniyor, eğimli yolda uçarcasına gidiyordu. Sonra zemine saçılmış kalaslara takıldı birden, havada azıcık asılı kalıp yere, devrilmiş bisikletin üzerine yapıştı. Bisiklet azgın bir erkek gibi kollarıyla onu sardı, hatta irice bir uzvunu kızın bacak arasına uzattı. Başta komik gelmişti bu sahne;

ama aniden fıstıklar boğazıma takılmış gibi dondum kaldım, soluk alamaz oldum. Gözyaşları içindeki kızın o pak, açık renkli eteği an geçtikçe kızarıırken, içimde yıllarca saklı kalmış çocuksu bir yanım, kıza sanki tecavüz ediliyormuş gibi feryatlar eşliğinde ortaya çıktı. Koşmak, yanına varmak, o kudurmuş bisikleti üzerinden atıp kıza sahip çıkmak istedim. Onu kollarımın arasına alıp kardeşim gibi, canım gibi sarılmak, tüm tehditlerden kollamak. Ama yerimden bile kıpırdayamadım; zaten bana da gerek kalmadı, kıızı tanıyan iki adam onu ve bisikleti kaptıkları gibi götürdüler oradan.

Nedense epey bir süre yaklaşmadım kadınlara, korktum, yüzlerine bile bakamadım; kendimi eve kapattım, boş duvarlarla konuşa konuşa, içimdeki bu garip sıkıntıyı anlamlandırmaya çalıştım.

Sonunda yanlarına döndüğümde kadınları tanımak, doğru düzgün anlamaktı bu kez isteğim, o yüzden hep saygıyla yanaştım, ne derlerse yaptım, sözlerinden hiç çıkmadım. Ama bu kez de kendimi beğendiremedim bir türlü, hatta yataklarda unutulmuş ben oldum.

İşte bu anlattıklarım yüzünden bambaşka bir dünyada yaşamak nasıl olurdu diye düşünürüm bazen. Kayan bir yıldız gördüğümde, pastamın mumlarını üflerken ya da bir çeşmeye arkam dönük para atarken dileklerde bulunabilirim örneğin. Keşke, keşke ah siz kadınlar, ah biz insanlar, biraz daha, birazcık daha...

Evet, bin bir çeşit dilek tutulabilir şu dünya için ama ben tutmam. Çünkü dilemekle olmaz bu düşler ve daha önemlisi ben bir erkeğim, erkeklerin de naif dileklerde bulunması hiç yakışık almaz sert erkekler dünyasında.

Bu arada kuzenime gelince, o benden de beter etkilendi o yaşadıklarımızdan, ilişki arayışlarını boşverdi, kendisini çalışmaya adadı. Öylesine çalıştı ki dediğim gibi sonunda hepinizin tanıdığı o ünlü astronot oldu. Uzayda ne mi yapıyor? E bunu da başka bir zaman anlatırım artık.